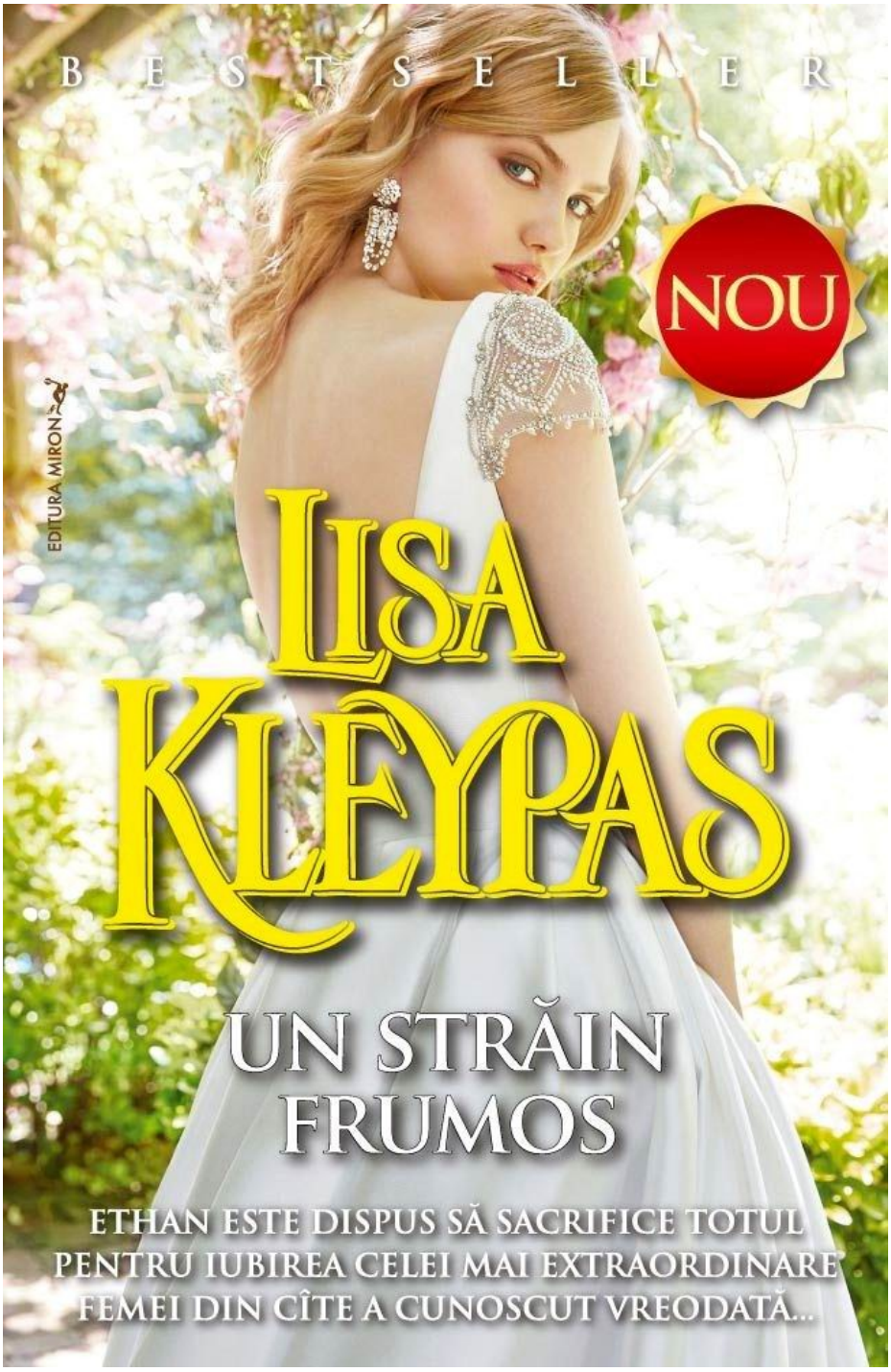
BESTSELLER
NOU
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
UN STRĂIN FRUMOS
ETHAN ESTE DISPUS SĂ SACRIFICE TOTUL PENTRU IUBIREA CELEI MAI EXTRAORDINARE FEMEI DIN CÎTE A CUNOSCUT VREODATĂ...

LISA KLEYPAS
UN STRĂIN FRUMOS
Seria Ravenels

***Hello Stranger* by Lisa Kleypas**

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii Miron

Traducerea: Gabriela Anca Marin
Editura Miron

Prolog

Londra 1876,
vara

O urmărea cineva.

Neliniştea a cuprins-o pe Garrett, făcând să i se ridice şi ultimul fir de păr de pe ceafă. În ultima vreme avusese adesea sentimentul că era urmărită, ori de câte ori îşi făcea vizita săptămânală la infirmeria azilului de săraci. Până acum nu avusese nicio dovadă care să-i justifice această nelinişte – nu zărise pe nimeni în urma ei, nu auzise zgomot de paşi – dar îl *simţea* pe urmăritor undeva, pe aproape.

Cu geanta de medic în mâna dreaptă şi un baston din nuc în cealaltă mână, Garrett şi-a continuat drumul cu paşi repezi. Era atentă la fiecare detaliu din jurul ei. Clerkenwell nu era locul în care să-ţi permiţi să fii neatent. Din fericire, era la numai câteva case depărtare de strada principală. Iar acolo va găsi cu siguranţă o trăsură.

În timp ce păşea pe Fleet Ditch, dintr-unul din grătarele de pe caldarâm s-a ridicat un abur înecăcios care a făcut-o să lăcrimeze. Ar fi vrut să-şi poată acoperi gura şi nasul cu o batistă parfumată dar nu voia să facă notă discordantă cu cei care încă mai locuiau acolo.

Din casele dărăpănate, negre din cauza funinginii şi lipite una de alta, ca un şir de dinţi, nu venea niciun sunet. Marea lor majoritate fuseseră deja părăsite şi aşteptau să fie dărâmate şi să facă loc unor clădiri noi. Lumina felinarelor aflate de o parte şi de alta a străzii se filtra prin ceaţa deasă. Curând aveau să-şi facă apariţia vânzătorii ambulanţi, hoţii de buzunare, beţivii şi prostituatele. Dar Garrett avea de gând ca atunci să fie cât mai departe.

A încetinit însă pasul văzând câteva siluete apărând din întuneric. Erau trei soldaţi în uniformă. Râdeau ameninţător şi înaintau în direcţia ei. Garrett a trecut repede strada, încercând să rămână cât mai în umbră. Era însă prea târziu: unul dintre ei o văzuse deja şi se apropia,

destul de nesigur pe picioare.

— Ce noroc pe noi! le-a spus tovarăşilor lui. Să ne iasă în cale o bucăţică, taman la fix!

Garrett i-a privit cu răceală şi a strâns şi mai tare în palmă capătul bastonului. Bărbaţii erau beţi, nu încăpea îndoială. Probabil că-şi petrecuseră întreaga zi într-o tavernă. Ce altceva să fi făcut un soldat atunci când nu avea instrucţie?

Cei trei se apropiau iar inima lui Garrett a început să bată cu putere.

— Daţi-mi voie să trec, domnilor, le-a spus sec trecând încă o dată strada.

Ei i-au blocat calea, împleticindu-se şi râzând zgomotos.

— Vorbeşte ca o doamnă, a remarcat cel mai tânăr dintre cei trei. Avea capul descoperit, părul îi era cârlionţat şi aspru.

— N-are cum să fie o doamnă, a spus un altul. Era masiv, cu faţa colţuroasă, iar tunica îi lipsea. Ce să caute noaptea pe străzi? I-a rânjit lui Garrett, arătându-şi dinţii galbeni, stricaţi. Lipeşte-te de peretele ăla şi ridică-ţi fusta, drăguţă.

— Faceţi o greşeală, le-a spus Garrett şi a încercat să treacă pe lângă ei. Nu sunt prostituată. Aveţi suficient de multe bordeie prin preajmă unde puteţi plăti pentru asemenea servicii.

— Dar eu nu vreau să plătesc, a spus bărbatul masiv. Vreau pe gratis. Şi chiar acum.

Nu era prima oară când Garrett era insultată sau ameninţată atunci când vizita zonele sărace ale Londrei. Se antrenase cu maestrul ei de scrimă şi ştia să se apere în astfel de situaţii. Numai că acum se simţea epuizată după cei peste douăzeci de pacienţi de care se ocupase la infirmerie şi chiar nu avea chef de o confruntare cu trei bătăuşi. Voia doar să ajungă odată acasă.

— Sunteţi soldaţi în serviciul Majestăţii Sale, le-a spus pe un ton acid. V-a trecut vreodată prin minte că aveţi datoria sacră de a proteja onoarea unei femei, nu de a o

viola?

Spre dezgustul ei, bărbaţii nu au dat vreun semn că s-ar fi ruşinat câtuşi de puţin, ci au chicotit şi mai tare.

— Haide, vino încoace, i-a spus bărbatul mai tânăr desfăcându-se la pantaloni.

Bărbatul cu faţă colţuroasă i-a zâmbit ameninţător lui Garrett:

— Haide, treci la perete. Că vrei sau nu, tot o să profităm de tine.

Cel de-al treilea a scos un cuţit dintr-o teacă din piele şi l-a ridicat, făcând ca lama să-i strălucească în lumina unui felinar.

— Fă ce ţi se spune, că de nu te spintec.

Garrett a tresărit.

— Portul de armă în afara cazărmii este interzis, a spus cu răceală, dar pulsul i se accelerase. Dacă la asta adăugăm băutul în public şi violul, înseamnă cel puţin zece ani de temniţă.

— Şi-atunci poate că o să-ţi tai limba, ca să nu mai spui nimănui, a mârâit el ameninţător.

Garrett nu avea nici cea mai mică îndoială: era în stare de aşa ceva. Era fiică de poliţist, ştia cât de repede scotea cuţitul unul ca el. Şi cususe de nenumărate ori obrazul crestat al vreunei femei al cărei violator voise să-i „lase o amintire”.

— Keech, a intervenit bărbatul mai tânăr, nu e nevoie să o sperii pe biata fată. S-a întors spre Garrett şi a adăugat: nu te împotrivi şi o să fie mai bine pentru tine.

Cuprinsă de un val de furie, Garrett şi-a adunat tot curajul. Şi-a amintit sfaturile tatălui ei despre cum să se descurce într-o confruntare: *menţine distanţa*. *Nu-i lăsa să te împresoare*. *Vorbeşte-le*, *distrage-le atenţia şi alege-ţi tu momentul*.

— De ce să siluiţi o femeie? a întrebat ea, lăsând cu grijă geanta pe caldarâm. Poate că nu aveţi bani. Vă dau eu câţiva şilingi, să puteţi merge la un bordel. A vârât mâna într-unul din buzunarele exterioare ale genţii, acolo unde ţinea bisturiele. Şi-a încleştat mâna în jurul unuia şi s-a

îndreptat de spate, ferindu-l de privirile bărbaţilor. Se simţea ceva mai încrezătoare simţind mânerul îngust în palmă.

L-a văzut cu coada ochiului pe soldatul masiv dându-i ocol. În acelaşi timp, un altul se apropia ameninţător din faţă.

— Luăm noi şi banii, i-a spus. Dar mai întâi să terminăm cu tine.

Garrett a strâns şi mai tare mânerul bisturiului. Degetul mare susţinea partea lată a mânerului în timp ce arătătorul îi acoperea lama. Nu trebuie să dau greş, şi-a spus. Cu o mişcare sigură a încheieturii, a înfipt lama ascuţită în obrazul bărbatului. Luat prin surprindere, acesta a urlat, mânios. Şi s-a oprit pe loc. Fără ezitare, Garrett s-a întors imediat spre soldatul care ţinea în mână un cuţit. A rotit bastonul în aer şi l-a plesnit peste încheietura mâinii drepte. Cu un strigăt de durere, acesta a scăpat din mână cuţitul. Garrett i-a aplicat şi a doua lovitură, în partea stângă şi a auzit o coastă crăpând. Iar cu cea de-a treia, în plex, a reuşit să-l doboare la pământ.

S-a aplecat şi a ridicat cuţitul bărbatului, după care s-a întors cu faţa spre ceilalţi doi.

A îngheţat, surprinsă, respirând greu.

Pe stradă domnea tăcerea.

Cei doi erau prăbuşiţi pe caldarâm.

Era oare un şiretlic? Se prefăceau, încercând să o facă să se apropie?

Se simţea plină de energie. A înaintat câţiva paşi, atentă să nu fie totuşi prea aproape. Deşi bisturiul lăsase pe obrazul bărbatului o urmă sângerândă, lovitura nu fusese într-atât de puternică încât să-l facă să-şi piardă cunoştinţa. Avea însă o urmă roşie pe tâmplă, care părea să fi fost cauzată de un obiect dur.

S-a uitat şi la cel de-al doilea soldat, căruia îi sângera nasul. Îi fusese rupt, cu siguranţă.

— Ce naiba…? a murmurat Garrett, privind în lungul străzii tăcute. Avea din nou acelaşi sentiment, era cineva pe-acolo, prin preajmă. *Trebuia* să fie. Doar soldaţii nu

căzuseră pur şi simplu la pământ. Arată-te, i-a spus cu voce tare prezenţei nevăzute, simţindu-se uşor ridicolă. Nu are rost să te ascunzi în întuneric. Ştiu că mă urmăreşti de săptămâni.

O voce de bărbat a venit dintr-o direcţie pe care nu a putut să o depisteze, făcând-o să tresară.

— Numai marţea.

Garrett s-a întors în loc şi a cuprins cu privirea întreaga scenă. A zărit mişcare în pragul unei uşi şi a strâns mai tare mânerul cuţitului.

Un străin şi-a făcut apariţia din întuneric. Era înalt şi bine proporţionat, cu statură atletică. Purta o cămaşă albă, pantaloni gri şi o vestă deschisă la nasturi. Pe cap avea o şapcă cu cozoroc îngust, genul de şepci purtate de docheri. S-a oprit la un metru distanţă şi şi-a scos şapca în semn de salut, lăsând să se vadă părul drept, întunecat, tuns scurt.

Garrett l-a recunoscut imediat.

— Tot tu! a exclamat.

— Doamnă doctor Gibson, a înclinat el capul, după care şi-a pus şapca la loc. A ţinut vârfurile degetelor preţ de câteva secunde pe cozoroc, în semn de respect.

Era detectivul Ethan Ransom de la Scotland Yard. Garrett îl mai întâlnise în alte două ocazii, prima oară cu aproape doi ani în urmă, atunci când o însoţise pe lady Helen Winterborne într-o zonă periculoasă a Londrei. Spre marea ei nemulţumire, Garrett aflase că Ransom fusese angajat de soţul lui lady Helen să le urmărească.

Cu o lună în urmă îl întâlnise din nou pe Ransom, la clinica ei, în ziua în care sora mai mică a lui lady Helen, Pandora, fusese atacată pe stradă şi rănită. Ransom fusese discret şi tăcut, prezenţa lui ar fi putut trece neobservată dacă nu ar fi fost într-atât de frumos. Avea un chip armonios, gura fermă, nas puternic şi uşor îngroşat, de parcă fusese rupt cândva. Ochii erau pătrunzători, cu gene lungi iar sprâncenele erau groase şi drepte. Dar ce culoare aveau oare ochii lui? Nu-şi mai amintea. Căprui, cumva?

L-ar fi considerat un bărbat frumos dacă nu ar fi avut aerul acela de duritate care îl lipsea de rafinamentul unui

gentleman. Nu conta cât de şlefuită îi era suprafaţa – dădea impresia unui bandit care pândeşte mereu din întuneric.

— De data aceasta cine te-a mai angajat să mă urmăreşti? a întrebat Garrett, sprijinind bastonul pe pământ. L-a rotit însă mai întâi prin aer, cu mişcări sigure, de parcă ar fi simţit nevoia să-i arate cât era de pricepută în mânuirea lui.

Ransom a părut amuzat, dar i-a răspuns pe un ton grav:

— Nimeni.

— Atunci de ce te afli aici?

— Eşti singura femeie-medic din toată Anglia. Ar fi păcat să ţi se întâmple vreun rău.

— Nu am nevoie de protecţia nimănui, l-a informat ea. Şi nici într-un caz nu te-aş alege pe tine pentru rolul acesta.

Ransom i-a aruncat o privire de nepătruns, după care s-a aplecat deasupra soldatului pe care ea îl lovise cu bastonul. Era inconştient, întors pe o parte. L-a întors cu gheata, a scos din buzunarul vestei o frânghie şi i-a legat mâinile la spate.

— După cum ai văzut, a continuat Garrett, nu mi-a fost deloc greu să-l dobor pe ăsta la pământ. Şi m-aş fi descurcat fără probleme şi cu ceilalţi doi.

— Nu te-ai fi descurcat, i-a răspuns el sec.

Garrett clocotea de iritare.

— M-am antrenat în arta mânuirii bastonului cu cel mai bun *maître d'armes* din Londra. Ştiu cum să dobor mai mulţi adversari deodată.

— Ai făcut o greşeală, a spus Ransom.

— Ce greşeală?

Ransom a întins mâna spre ea, să-i ia cuţitul. Garrett i l-a dat fără prea mare tragere de inimă. El şi l-a prins la centură şi i-a răspuns:

— După ce l-ai făcut să scape cuţitul din mână ar fi trebuit să-l împingi cât-colo cu piciorul. Dar tu te-ai aplecat să-l ridici, întorcându-le spatele celorlalţi doi. Care ţi-ar fi venit de hac dacă nu interveneam eu. A coborât privirea spre cei doi, care începuseră să geamă şi să se agite şi le-a

spus: dacă mişcă vreunul din voi, îl castrez ca pe un clapon şi-i arunc boaşele în canal.

Niciunul dintre ei nu a mai mişcat.

Ransom şi-a îndreptat din nou atenţia spre Garrett.

— Lupta din studioul unui maestru de scrimă nu seamănă cu cea din stradă. Bărbaţii ca ei – şi le-a aruncat o privire dispreţuitoare celor trei întinşi pe caldarâm – nu aşteaptă politicoşi ca tu să ripostezi. Ci atacă toţi odată. În clipa în care primul avea să pună mâna pe tine, bastonul se dovedea complet inutil.

— Absolut deloc, a ripostat cu isteţime Garrett. L-aş fi lovit cu capătul bastonului şi l-aş fi doborât dintr-o mişcare.

Ransom s-a apropiat de ea, oprindu-se la distanţă de o lungime de braţ. Şi a măsurat-o din priviri. Deşi Garrett nici nu a clipit măcar, s-a simţit cuprinsă de nervozitate. Nu ştia ce să creadă despre Ethan Ransom, acel bărbat cu trupul construit asemeni unei arme, cu oase lungi şi muşchi puternici şi cu un mers fluid. Chiar şi când stătea nemişcat, trupul lui emana o putere explozivă.

— Încearcă acum, cu mine, a invitat-o cu glas molcom, fără ca ochii lui să-i părăsească pe ai ei.

Garrett a clipit surprinsă.

— Vrei să te lovesc cu bastonul? Acum?

Ransom a încuviinţat.

— N-aş vrea să-ţi fac vreun rău, a continuat ea să ezite.

— Nu-mi vei face, a dat el să răspundă când ea l-a luat prin surprindere cu o mişcare agresivă a bastonului.

Deşi a fost foarte rapidă, reacţia lui Ransom nu s-a lăsat deloc aşteptată. Iute ca un fulger el a împins bastonul care îi ameninţa coastele. După care l-a apucat cu putere din mijloc, făcând-o pe Garrett să se dezechilibreze. Uimită, ea a simţit cum unul dintre braţele lui o cuprinsese, în timp ce cu celălalt îi răsucea încheietura, să scape bastonul din mână. Totul părea foarte uşor, ca o joacă de copii.

Garrett era acum lipită de trupul lui, furioasă şi neajutorată deopotrivă.

Sentimentul straniu care o cuprinsese se datora

probabil pulsului ei accelerat. Nu se mai putea gândi la nimic altceva, tot ce o înconjura părea să fi dispărut, cu excepţia bărbatului din spatele ei şi a braţelor lui puternice care o înconjurau. A închis ochii, conştientă doar de aroma de citrice a respiraţiei lui, de mişcările pe care le făcea pieptul lui atunci când respira şi de bătăile nebuneşti ale inimii ei.

Vraja s-a destrămat repede pentru că l-a auzit chicotind uşor. Aşa că a încercat să se desprindă de el.

— Să nu râzi de mine! i-a spus pe un ton ameninţător.

Cu grijă, Ransom i-a dat drumul din braţe, asigurându-se că se ţinea bine pe picioare înainte de a-i înapoia bastonul.

— Nu râdeam de tine. Mi-a plăcut însă cum m-ai luat prin surprindere. A ridicat mâinile în aer, semn că se preda, cu ochii strălucindu-i amuzaţi.

Garrett a lăsat bastonul jos. Obrajii îi ardeau, erau roşii ca macii. Încă mai simţea îmbrăţişarea lui, de parcă senzaţia i se întipărise adânc în piele.

Ransom a dus mâna la buzunarul vestei şi a scos un fluier mic din argint în formă de tub. A sufla scurt de trei ori.

Garrett a presupus că-l chema pe vreun poliţist aflat în patrulare.

— Nu foloseşti o pârâitoare? l-a întrebat. Tatăl ei, care patrula de obicei în King’s Cross, avea mereu la el o zăngănitoare din lemn specifică poliţiştilor. Cu ea dădea alarma, scuturând cu putere mânerul.

Ransom a clătinat din cap.

— Pârâitoarea este mult prea incomodă. Plus că a trebuit să o înapoiez atunci când am părăsit poliţia.

— Nu mai eşti în poliţie? l-a întrebat. Al cui angajat eşti acum?

— Nu sunt angajat oficial.

— Faci vreo muncă pentru guvern, atunci?

— Da.

— Ca detectiv?

Ransom a ezitat un lung moment înainte de a

răspunde:

— Uneori.

Garrett l-a privit pieziş, întrebându-se ce anume făcea el pentru guvern, ceva de care nu se putea ocupa poliţia.

— Activităţile tale sunt legale?

Ransom a zâmbit aproape imperceptibil în întuneric.

— Nu întotdeauna, a recunoscut.

S-au întors amândoi odată când şi-a făcut apariţia un agent de poliţie îmbrăcat în tunică albastră. Se apropia grăbit, cu un felinar clătinându-i-se în mână.

— Bună seara, a strigat. Sunt agent de poliţie Hubble. Aţi dat alarma?

— Da, eu, i-a răspuns Ransom.

Poliţistul rotofei şi transpirat, cu nas proeminent şi roşu în obraji din cauza efortului l-a privit circumspect pe sub cozoroc.

— Numele dumneavoastră?

— Ransom, a venit răspunsul. Am făcut parte din divizia K.

Poliţistul a făcut ochii mari.

— Am auzit de dumneavoastră, domnule. Bună seara, în ton se citea deferenţa. Şi postura i se schimbase, îşi plecase uşor capul.

Ransom a făcut semn spre bărbaţii trântiţi la pământ:

— I-am surprins pe aceşti trei nemernici când încercau să o atace şi să o jefuiască pe doamna, ameninţând-o cu asta. Şi i-a întins cuţitul.

— Ca să vezi! a exclamat Hubble, privind cu dezgust la cei trei. Şi mai sunt şi soldaţi… ce ruşine! Doamna a păţit ceva?

— Nu, i-a răspuns Ransom. Doamna doctor Gibson a avut prezenţa de spirit să-l lovească cu bastonul pe unul dintre ei şi să-l facă să scape cuţitul.

— Doctor? Poliţistul o privea uimit pe Garrett. Sunteţi acea femeie-doctor? Cea din ziare?

Garrett a dat din cap, încurcată. De obicei, oamenii nu reacţionau prea bine la ideea că o femeie ar fi putut alege o profesie în medicină.

Poliţistul continua să o privească lung, mirat:

— Nu mă aşteptam să fie atât de tânără, i-a spus lui Ransom, înainte de a i se adresa din nou lui Garrett: mă scuzaţi, domnişoară... dar de ce v-aţi făcut doctor? Frumuşică sunteţi... ştiu cel puţin doi băieţi de la mine din divizie care v-ar lua imediat de nevastă. A făcut o pauză. Dacă vă pricepeţi la gătit şi la cârpit rufe, bineînţeles.

Garrett s-a uitat spre Ransom care abia-abia îşi stăpânea râsul.

— Singurele pe care mă pricep să le „cârpesc” sunt rănile deschise şi fracturile, i-a răspuns.

Soldatul masiv căzut la pământ, care se sprijinea acum în coate, a pufnit dispreţuitor:

— Un doctor-femeie. Nu e în firea lucrurilor. Dacă o cauţi pe sub fuste, pun pariu că dai de boaşe.

Brusc, Ransom nu a mai părut deloc amuzat:

— Ce-ai zice de o lovitură de gheată în cap? a întrebat, apropiindu-se de soldat.

— Nu este deloc politicos să loveşti un bărbat căzut la pământ, domnule Ransom, i-a spus Garrett.

Detectivul s-a oprit şi a privit-o peste umăr.

— E norocos că mai respiră, după ce a încercat să-ţi facă.

De data aceasta vorbise cu accent de irlandez get-beget.

— Alo! au auzit vocea unui alt agent de poliţie care se apropia. Am auzit semnalul!

Ransom s-a îndreptat spre noul-venit, să discute cu el, iar Garrett şi-a recuperat geanta.

— S-ar putea ca rana de pe obrazul soldatului să necesite copci, i-a spus ea lui Hubble.

— Nu te apropia de mine, diavoliţo! a strigat soldatul.

Hubble l-a privit amenințător.

— Ai grijă cum vorbeşti, că dacă nu îţi spintec şi celălalt obraz!

Amintindu-şi că nu-şi recuperase încă bisturiul, Garrett l-a rugat:

— Domnule poliţist, ai putea ridica puţin felinarul, să

lumineze strada? Vreau să găsesc bisturiul pe care l-am aruncat în direcţia acestui bărbat, ceva mai devreme. Un gând înspăimântător i-a trecut prin minte: s-ar putea să-l aibă încă.

— Nu-l mai are, i-a spus Ransom peste umăr, oprindu-se pentru moment din discuţia pe care o purta cu celălalt poliţist. Este la mine.

Lui Garrett i-au trecut prin minte două gânduri, în acelaşi timp. În primul rând, cum de auzea ce spunea ea în timp ce era angajat într-o altă discuţie, la câţiva metri depărtare? Şi în al doilea rând…

— I l-ai luat în timp ce te luptai cu el? l-a întrebat indignată. Mie mi-ai spus să nu fac niciodată aşa ceva.

— Eu nu respect regulile, i-a răspuns simplu Ransom şi s-a întors cu faţa spre poliţist.

Garrett a făcut ochii mari, auzind cu câtă aroganţă vorbise. L-a tras pe Hubble ceva mai departe şi i-a şoptit:

— Ce ştiţi despre bărbatul acesta? Cine este?

— Întrebaţi de domnul Ransom? Poliţistul vorbea în şoaptă. A crescut chiar aici, în Clerkenwell. Cunoaşte fiecare colţişor. Cu câţiva ani în urmă a cerut să intre în poliţie şi a fost repartizat la divizia K. Este un luptător înnăscut. Neînfricat. S-a oferit voluntar să patruleze în cartiere în care alţii nu ar îndrăzni să pună piciorul măcar. Se pare că munca de detectiv l-a atras încă de la început. Avea mintea ascuţită şi observa cele mai ciudate detalii. După ce muncea ziua întreagă pe teren obişnuia să se ducă la secţie şi să caute prin dosarele cu cazuri nerezolvate. A desluşit o crimă care le-a dat de furcă sergenţilor ani întregi, l-a ajutat pe un servitor acuzat pe nedrept de furt de bijuterii şi a recuperat un tablou furat.

— Cu alte cuvinte, a concluzionat Garrett, îşi depăşea atribuţiile.

Hubble a încuviinţat.

— La început, şeful de divizie se gândea foarte serios să-l acuze de încălcare a normelor profesionale. În loc de asta, i-a dat o recomandare pentru a trece de la poliţist de gradul IV la inspector.

Garrett a făcut ochii mari.

— Vrei să spui că domnul Ransom a urcat cinci trepte ierarhice în primul an?

— Nu, în primele şase luni. Dar înainte ca recomandarea de a fi promovat să fie analizată, Ransom a părăsit poliţia. A fost recrutat de sir Jasper Jenkyn.

— Cine este?

— Are rang înalt în Ministerul Afacerilor Interne. Hubble a făcut o pauză, părând destul de stânjenit. Este tot ce ştiu.

Garrett s-a întors să-l privească pe Ransom, a cărui siluetă se contura în lumina felinarelor. Părea relaxat, îşi ţinea neglijent mâinile în buzunare. Nu-i scăpa însă nimic din ce se întâmpla în jur, chiar dacă vorbea cu celălalt poliţist.

— Domnule Ransom, a spus Garrett.

Acesta s-a întrerupt din discuţie şi s-a întors cu faţa spre ea.

— Da, doctore?

— Va trebui să dau o declaraţie la poliţie în legătură cu cele întâmplate în această seară?

— Nu. Ransom şi-a întors privirea spre Hubble. Este mai bine pentru toată lumea să-ţi protejăm intimitatea – şi pe a mea. Aşa că Hubble îşi va putea asuma toate meritele în prinderea acestor indivizi.

Hubble a dat să protesteze:

— Domnule, chiar nu pot să-mi arog această faptă de vitejie!

— Şi eu am fost o vitează! nu a rezistat Garrett să nu adauge. Ransom s-a apropiat de ea.

— Lasă-l să-şi aroge acest merit, i-a spus pe un ton convingător. Îl vor felicita şi-i vor da o recompensă. Nu e deloc uşor să trăieşti dintr-un salariu de poliţist.

Garrett ştia foarte bine la cât se ridica un salariu de agent de poliţie, aşa că a murmurat:

— Bineînţeles.

Ransom i-a zâmbit.

— Haide să-i lăsăm să-şi termine treaba. Te conduc

până pe strada principală.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de escortă.

— Cum doreşti, s-a grăbit să-i răspundă Ransom, ca şi cum se aştepta să fie refuzat.

Garrett l-a privit suspicioasă.

— Te vei ţine oricum după mine, nu-i aşa? Ca un leu care pândeşte căprioara care s-a rătăcit de ai ei.

El i-a zâmbit şi mai larg. Unul dintre poliţişti a trecut pe lângă ei cu un felinar şi o rază de lumină i-a trecut printre gene, spre ochii strălucitori, de un albastru intens.

— Până te văd urcată într-o trăsură, în siguranţă.

— Atunci aş prefera să mergem împreună, ca doi oameni civilizaţi. A întins mâna spre el. Bisturiul meu, te rog.

Ransom a dus mâna la gheată şi a scos de acolo bisturiul, a cărui lamă a strălucit. Îl curăţase, mai mult sau mai puţin.

— Este un instrument frumos, a spus el privindu-l admirativ înainte de a i-l returna, cu mare grijă. Şi taie al naibii de bine. Îl ascuţi pe curea?

— Folosesc pulbere de diamant. Garrett a pus bisturiul la locul lui, în geantă, apoi a ridicat-o în mâna stângă. Iar în dreapta ţinea bastonul. Gestul lui Ransom de a-i lua geanta din mână nu a luat-o deloc prin surprindere.

— Dă-mi voie, a murmurat el.

Garrett s-a dat un pas înapoi şi şi-a încleştat mâna pe mânerul genţii.

— O pot duce şi singură.

— Este evident. Dar a fost un gest făcut pentru o doamnă, nu-ţi puneam la îndoială capacităţile.

— Ai fi făcut acelaşi gest faţă de un medic-bărbat?

— Nu.

— Aş prefera să mă priveşti ca pe un medic, nu ca pe o doamnă.

— De ce să fii ori una, ori alta? a întrebat-o Ransom. Eşti amândouă. Nu-mi este deloc greu să-i duc geanta unei doamne şi să-i respect competenţa profesională, în acelaşi timp. Văzând-o că încă ezita, a întins mâna şi a spus: te

rog.

— Îţi mulţumesc, dar mă descurc şi singură. Şi a pornit hotărâtă spre strada principală.

Ransom a ajuns-o din urmă, cu mâinile în buzunare.

— Unde ai învăţat să arunci atât de precis un cuţit?

— La Sorbona. Un grup de studenţi la medicină inventaseră un joc, să se amuze după cursuri. Făcuseră o ţintă, în spatele clădirii unui laborator.

— Cât timp ai petrecut în Franţa?

— Patru ani şi jumătate.

— O tânără care urmează cursurile celei mai bune şcoli medicale din lume, a gândit Ransom cu voce tare. Departe de casă, nevoită să înveţe medicina într-o limbă străină. Eşti o femeie foarte hotărâtă, doctore.

— Nicio şcoală medicală de aici nu primea femei, a spus Garrett, pragmatică. Nu am avut de ales.

— Ai fi putut renunţa.

— Aceasta nu este o opţiune, niciodată, l-a asigurat ea iar el a zâmbit.

Au trecut pe lângă o clădire dărăpănată, care avea o prăvălie la parter, acum închisă, cu geamurile crăpate peticite cu ziare. Ransom a întins mâna spre Garrett, încercând să o facă să ocolească cioburile de pe jos şi ceea ce părea să fie un hoit de animal. Cu un gest reflex, ea s-a ferit de atingerea lui.

— Nu trebuie să te temi, i-a spus Ransom. Voiam doar să te ajut să treci.

— Nu este teamă. Garrett a ezitat puţin, după care a continuat: bănuiesc că dorinţa mea de independenţă este prea adânc înrădăcinată. Şi-au continuat drumul, nu înainte ca Garrett să-l observe pe Ransom aruncând o privire spre geanta ei. A râs: Te las să o cari tu dacă îmi vorbeşti cu accentul tău adevărat.

Ransom s-a oprit şi a privit-o surprins, uşor încruntat:

— Care a fost scăparea?

— Când l-ai ameninţat pe unul dintre soldaţi ai avut o urmă de accent irlandez. Şi felul în care ţi-ai atins borul pălăriei… ai făcut-o mai lent decât o fac de obicei englezii.

— Părinţii mei au fost irlandezi, dar eu am crescut aici, în Clerkenwell, a spus Ransom. Nu mi-e ruşine de asta, dar uneori accentul este un dezavantaj. A întins mâna şi a aşteptat câteva clipe până ce Garrett i-a dat geanta. Un zâmbet i-a luminat faţa şi glasul i s-a schimbat, devenind mai profund: ce-ai vrea să-ţi mai spun, fetişcano?

Uimită de efectul pe care vocea lui catifelată îl avea asupra ei, Garrett a avut nevoie de câteva clipe până să-i răspundă:

— Îmi vorbeşti prea familiar, domnule Ransom.

— Acesta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti, dacă vrei să auzi accentul unui irlandez. Ba chiar să mă laşi să te flatez niţel.

— Să mă flatezi? Nedumerită, Garrett a continuat să înainteze.

— Să-ţi complimentez farmecul, frumuseţea.

— Asta se cheamă linguşeală, i-a retezat-o ea. Te-aş ruga să te abţii.

— Eşti o femeie inteligentă, a continuat el, de parcă nu ar fi auzit-o. Iar eu am o slăbiciune pentru ochii verzi ca ai tăi…

— Ţin un baston în mână, i-a amintit Garrett, profund iritată de cuvintele lui ironice.

— Nu mi-ai putea face vreun rău cu el.

— Poate că nu, a recunoscut ea, încleştând şi mai tare mâna pe mânerul bastonului. În secunda următoare, a lovit pe orizontal, nu suficient de tare ca să provoace durere, ci doar cât să-i dea o lecţie.

Dar, spre marea ei dezamăgire, *ea* a fost cea care a primit o lecţie. Lovitura i-a fost parată inteligent de propria geantă şi, o dată în plus, bastonul i-a fost smuls din mână. Geanta a căzut la pământ iar ustensilele medicale au zornăit zgomotos. Până să aibă timp să reacţioneze, s-a trezit cu spatele lipit de pieptul lui, cu gâtul ţinut prizonier de baston.

I-a auzit vocea seducătoare, caldă ca whisky-ul, şoptindu-i la ureche:

— Îţi anunţi mişcările dinainte, drăguţo. Este un obicei

tare prost.

— Dă-mi drumul, a spus ea printre dinţi, zbătându-se neajutorată.

Ransom nu a slăbit deloc strânsoarea.

— Întoarce capul.

— Poftim?

— Întoarce capul, ca să reduci presiunea asupra traheii şi apucă bastonul cu mâna dreaptă.

Garrett nu s-a mai zbătut, înţelegând că el o învăţa cum să se elibereze. Aşa că l-a ascultat.

— Încearcă să-ţi protejezi gâtul, i-a spus Ransom şi a aşteptat-o să facă întocmai. Aşa. Acum întoarce capătul bastonului şi loveşte-mă între coaste cu cotul stâng. Uşor, dacă nu te superi. Ea a făcut mişcarea exact aşa cum i se spusese iar el s-a aplecat deasupra ei. Foarte bine. Acum prinde bastonul cu ambele mâini şi răsuceşte-l cu putere, trecând în acelaşi timp pe sub braţul meu.

Garrett i-a urmat instrucţiunile şi... aproape miraculos... era liberă. S-a întors şi l-a privit fascinată. Nu ştia dacă să-i mulţumească sau să-i dea o palmă.

Ransom s-a aplecat şi a ridicat geanta, cu un zâmbet. A avut chiar tupeul să-i ofere braţul, de parcă erau o pereche liniştită care ieşise la plimbare în Hyde Park. Garrett i-a ignorat gestul şi a pornit mai departe.

— Acesta este cel mai întâlnit mod de a ataca o femeie, i-a spus Ransom. Al doilea mod este să o prinzi din spate şi să-i apeşi gâtul cu braţul. Maestrul tău nu te-a învăţat cum să te aperi fără baston?

— Nu, a fost ea obligată să recunoască. Nu te instruieşte şi pentru acest gen de luptă.

— Winterborne nu ţi-a pus la dispoziţie o trăsură cu birjar? Nu este nici pe departe vreun nevoiaş şi ştiu că de obicei are grijă de ai lui.

Garrett s-a încruntat auzind că era pomenit numele lui Winterborne, proprietarul clinicii în care lucra ea. Clinica fusese înfiinţată pentru cei aproape o mie de angajaţi ai magazinului său universal. Rhys Winterborne o angajase atunci când nimeni nu-i dădea nici cea mai mică şansă iar

pentru asta avea să-i fie mereu loială.

— Domnul Winterborne mi-a oferit o trăsură, a recunoscut ea. Dar nu vreau să-l deranjez. În plus, m-am antrenat în arta auto-apărării.

— Te supraestimezi. Ştii suficient de multe pentru a te pune singură în pericol. Există câteva tactici simple cu ajutorul cărora poţi scăpa de un atacator. Te-aş putea învăţa, într-una din după-amiezi.

Au cotit spre dreapta şi au ajuns în strada principală, acolo unde pâlcuri de oameni îmbrăcaţi sărăcăcios stăteau de vorbă pe treptele din faţa uşilor şi trecători în haine mai noi sau mai vechi traversau caldarâmul. Cai, trăsuri şi birje treceau încoace şi încolo, de-a lungul liniei de tramvai. Garrett s-a oprit şi s-a uitat în zare după o birjă.

În timp ce aşteptau, s-a gândit la cuvintele lui Ransom. Era evident că el ştia mai multe despre luptele de stradă decât maestrul ei. Manevrele lui cu bastonul fuseseră de-a dreptul impresionante. Deşi parte din ea ar fi vrut să-l trimită la naiba, cealaltă parte era mai mult decât intrigată.

Era absolut convinsă că el nu avea intenţii romantice, ceea ce-i convenea de minune. Nu-şi dorise niciodată o relaţie care să-i stânjenească în vreun fel cariera. Mai flirtase când şi când… nimic serios… un sărut furat de un student frumos, la Sorbona… un flirt nevinovat cu un domn, la un bal… dar îi evitase deliberat pe toţi cei care ar fi tentat-o cu adevărat. Iar străinul acesta nu-i putea aduce decât necazuri.

Şi totuşi îşi dorea să înveţe câteva manevre de apărare.

— Dacă sunt de acord să mă înveţi, a spus ea, îmi promiţi că nu mă mai urmăreşti marţea, când îmi fac vizitele?

— Da, i-a răspuns imediat Ransom.

Mult prea uşor.

Garrett l-a privit sceptică:

— Eşti un bărbat corect, domnule Ransom?

— Când vine vorba de meseria mea? a râs el încetişor.

A privit peste umărul ei şi i-a făcut semn unei birje să oprească. S-a întors apoi spre chipul ei şi a privit-o atent. Îţi jur pe mormântul mamei mele că nu ai motive să te temi de mine.

Cu scrâşnet de roţi, birja s-a oprit în faţa lor.

Garrett trebuia să ia rapid o hotărâre.

— Foarte bine. Ne vedem mâine, la patru, la clubul de scrimă al domnului Baujart.

Ochii lui Ransom au strălucit, mulţumiţi. A privit-o pe Garrett urcând cu uşurinţă şi îndemânare pe locul pasagerului, strecurându-se pe sub frâie. I-a întins geanta şi i-a strigat birjarului:

— Ai grijă să nu o zgudui şi să nu o înghionteşti. Şi înainte ca ea să apuce să obiecteze, a urcat pe prima treaptă şi i-a dat birjarului câteva monede.

— Pot să plătesc şi singură, a protestat Garrett.

A privit-o în ochi şi i-a pus ceva în palmă.

— Este un dar, i-a şoptit. După care a coborât pe caldarâm. Pe mâine, doctore. Şi-a dus mâna la borul pălăriei şi a ţinut-o acolo până ce birja s-a îndepărtat.

Simţindu-se uşor ameţită. Garrett a coborât privirea spre obiectul pe care i-l dăduse. Era fluierul lui, care încă mai păstra căldura trupului lui.

Cât tupeu, şi-a spus... dar degetele i s-au încleştat cu blândeţe în jurul fluierului.

Capitolul 1

Înainte de a se întoarce în apartamentul lui din Half Moon Street, Ethan mai avea programată încă o întâlnire. A luat o birjă până în Cork Street, stradă care era ocupată aproape în întregime de celebrul magazin universal deţinut de Winterborne.

Ethan mai lucrase de câteva ori în trecut pentru Rhys Winterborne. Serviciile fuseseră uşoare şi rapide, nu prea meritase să-şi piardă timpul cu ele, dar numai un nebun l-ar

fi refuzat pe un om atât de puternic. Într-una dintre dăţi trebuie să o urmărească din umbră pe lady Helen Ravenel, pe atunci logodnica lui Winterborne, atunci când vizitase însoţită de o prietenă un orfelinat într-un cartier periculos, lângă docuri.

Trecuseră doi ani de atunci. Din ziua în care o cunoscuse pe doctoriţa Garrett Gibson.

Femeia subţirică, cu păr castaniu, îl dovedise pe atacatorul de două ori mai mare decât ea cu câteva lovituri precise de baston. Ethan admirase felul în care o făcuse, de parcă fusese doar un lucru obişnuit, ca şi cum ar fi scos gunoiul afară.

Chipul ei i se păruse neaşteptat de tânăr, tenul luminos părea la fel de fin şi delicat ca o bucată de săpun alb. Avea pometi proeminenţi, ochi de un verde rece şi bărbia ascuţită. Iar între toate aceste trăsături elegante se găsea gura ei, tandră şi vulnerabilă, cu buza superioară aproape la fel de plină ca şi cea inferioară. Iar gura ei atât de frumos arcuită avea întotdeauna un anume efect asupra genunchilor lui Ethan.

După prima lor întâlnire, Ethan avusese grijă să o evite pe Garrett Gibson, ştiind că ea i-ar fi adus numai necazuri. Dar cu o lună în urmă o vizitase la clinică, să ceară informaţii despre un pacient de-al ei, şi simţise din nou aceeaşi fascinaţie.

Totul la ea era... delicios. Privirea care parcă diseca, vocea la fel de limpede ca glazura de pe un tort cu lămâie. Compasiunea cu care îi trata şi pe săraci, şi pe bogaţi. Mersul hotărât, energia debordantă, mulţumirea de sine a unei femei care nu-şi ascundea propria inteligenţă. Şi nici nu-şi cerea scuze pentru ea. Era rază de soare şi oţel, amândouă amestecate într-o substanţă pe care nu o mai întâlnise până atunci.

Îşi jurase că nu va mai avea de-a face cu ea. Că nu voia decât să o ştie în siguranţă atunci când îşi făcea vizita la azilul de săraci din Clerkenwell, la orfelinatul din Bishopsgate sau în orice alt loc pe care îl vizita în zilele de marţi. Doar atât.

Faptul că aranjaseră să se vadă a doua zi fusese o greşeală. Ethan nu era foarte sigur cum se întâmplase – se auzise rostind acele cuvinte, de parcă altul ar fi fost cel care vorbea. Iar o dată ce-i făcuse oferta nu mai putea să o retragă – aşa că se trezise dorindu-şi din toată inima ca ea să accepte.

O oră în compania lui Garrett Gibson, după care nu o va mai căuta niciodată. Dar avea nevoie, tânjea după acele câteva minute singur cu ea. Iar amintirea lor îi va fi de ajuns pentru tot restul zilelor.

Magazinul lui Winterborne era o clădire lungă, nesfârşită, cu faţada din marmură şi vitrine largi. Cupola centrală din sticlă pictată se înălţa pe patru etaje, având arcade sprijinite de coloane. Aducea cu un palat, construit de un bărbat ambiţios care dorise ca toată lumea să afle unde reuşise să ajungă fiul unui măcelar umil din Ţara Galilor.

Ethan a intrat pe străduţa din spatele magazinului, acolo unde se aducea marfa şi se făceau livrările. Casa lui Winterborne se afla la capătul cel mai îndepărtat al străzii, fiind legată de magazin prin nişte coridoare private şi scări. Ethan obişnuia să intre prin spate, pe uşa folosită de servitori şi de curieri.

Un valet i-a deschis uşa.

— Domnule Ransom. Pe aici, vă rog.

Ethan l-a urmat, cu pălăria în mână, pe scara centrală a clădirii cu cinci etaje. Holurile erau iluminate cu candelabre de cristal, pe pereţi stăteau aliniate tablouri înfăţişând munţi, oceane şi scene pastorale idilice. Lângă un perete, pe o măsuţă lungă şi îngustă, erau înşirate vaze din porţelan alb cu albastru din care se revărsau zeci de orhidee.

Pe când trecea pe lângă cele trei vase din ceramică în care erau plantaţi palmieri, Ethan a observat câteva grăunţe de pământ lângă unul dintre ele. S-a plecat suficient de mult încât să vadă pe după frunze. O întreagă adunare de animale din lemn, provenite probabil de pe o arcă a lui Noe de jucărie, fusese aşezată pe pământ, în faţa

unui adăpost construit din cutii de chibrituri. Părea ascunzătoarea secretă a unui copil. A zâmbit amintindu-şi că sora vitregă a lui lady Helen, în vârstă de numai cinci ani, era crescută de soţii Winterborne. Văzând că unul dintre elefanţi se înclinase, gata să cadă, l-a îndreptat imediat.

— Domnule. Valetul se oprise şi se uita la el, încruntat.

Ethan s-a ridicat şi i-a aruncat o privire inocentă.

— Admiram palmierii. L-a urmat pe valet, nu înainte de a împrăştia cu o fluturare de pălărie pământul de pe podea.

S-au îndreptat spre încăperea rezervată domnilor, acolo unde Ethan îl întâlnise pe Winterborne şi dăţile trecute. Aerul din salon purta urme vagi de piele, tutun, băuturi scumpe şi cretă pentru biliard.

Ethan s-a oprit în prag.

Winterborne stătea lângă un glob pământesc uriaş, aşezat pe un suport din lemn de nuc. Îl rotea leneş, în timp ce un alt bărbat căuta prin snopul de tacuri de biliard. Râdeau încet, aşa cum o fac prietenii vechi.

Observându-i prezenţa, Winterborne a spus:

— Intră, Ethan.

Ethan nu s-a clintit. Avea sentimentul că fusese manipulat. Nenorocitul de Winterborne îl lăsase să creadă că va fi singur.

La un metru şi optzeci şi trei, Ethan nu era nici pe departe un bărbat scund, dar Winterborne îl depăşea cu cel puţin zece centimetri. Era solid, puternic, cu umerii şi grumazul unui luptător. Şi cu pumni mari. Din instinct şi obişnuinţă, creierul lui Ethan a socotit rapid care era cea mai eficientă secvenţă de mişcări pentru a-l înfrânge*. Încep cu o fentă în lateral – apuc de umărul hainei – îi aplic câteva lovituri în plexul solar şi în coaste – îl termin cu un genunchi în stomac*...

— Ethan Ransom, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Weston Ravenel, a spus Winterborne făcând un semn spre companionul lui. Este rudă cu soţia mea. M-a rugat să-i

aranjez o întâlnire cu tine.

Ethan şi-a întors privirea spre străin, un bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu părul castaniu spre negru, frumos şi spilcuit, cu un zâmbet ce părea sincer. Era zvelt, foarte în formă, iar hainele îi erau impecabil croite. În mod curios, era foarte bronzat iar mâinile îi erau aspre, de parcă ar fi făcut o muncă manuală.

Pentru înalta societate londoneză, numele Ravenel însemna privilegii aristocratice şi putere. Dar cei din familia Ravenel nu se mulţumiseră doar cu respectabilitate, precum familia Cavendish sau familia Grosvenor. Aveau sângele fierbinte, erau temperamentali şi nesăbuiţi în aproape tot ce făceau. Linia de sânge aproape că se sfârşise odată cu moartea ultimului conte, dar ei reuşiseră să găsească un văr îndepărtat care să-şi asume titlul nobiliar.

— Te rog să-mi ierţi subterfugiul, i-a spus pe un ton plăcut Weston Ravenel, făcând un pas înainte. Aş vrea să discutăm ceva şi nu ştiam cum altfel să dau de tine.

— Nu sunt interesat, a spus Ethan cu răceală şi a dat să plece.

— Aşteaptă. Este în interesul tău să mă asculţi. Îţi plătesc pentru timpul acordat, dacă este necesar. Dumnezeule, sper că nu eşti foarte scump.

— Este, l-a asigurat Winterborne.

— Bănuiesc că ar trebui… a început Ravenel, dar s-a oprit pentru că se apropiase suficient de mult ca să-l vadă bine pe Ethan în lumină. La naiba, a şoptit printre dinţi, privindu-l în ochi.

Ethan a tras adânc aer în piept şi l-a eliberat lent. A fixat un punct de pe perete şi şi-a cântărit opţiunile. Nu prea mai avea sens să-l refuze acum – putea la fel de bine să afle ce dorea de la el.

— Ai zece minute la dispoziţie.

— Poate chiar douăzeci, a spus Ravenel, dacă Winterborne deschide o sticlă de coniac mulţumitor de bun. Iar prin „mulţumitor” înţeleg măcar un Gautier din ’64.

— Ştii cât costă o sticlă? l-a întrebat galezul, oripilat.

— Am bătut drumul tocmai din Hampshire. Cât de des ai plăcerea companiei mele?

— „Plăcere” este mult spus, a mormăit Winterborne şi s-a dus să cheme un servitor.

Ravenel a zâmbit răutăcios, după care l-a măsurat cu privirea pe Ethan. Masca fermecătoare i s-a aşezat din nou pe chip.

— Te rog, a spus, arătând spre un grup de scaune moi din piele.

Cu chipul împietrit, Ethan s-a aşezat pe unul din scaune. S-a rezemat şi şi-a înlănţuit degetele în dreptul taliei. Cum tăcerea se prelungea, a fixat cu privirea ceasul din alamă de pe poliţa şemineului.

— Numeri minutele, aşa-i? a întrebat Ravenel. Foarte bine, voi trece imediat la subiect. Cu trei ani în urmă, fratele meu a moştenit în mod neaşteptat un domeniu. Pentru că nu ştia nimic despre cum să-l administreze, şi nici despre agricultură, am fost de acord să mă mut acolo şi să-l ajut. Ravenel s-a oprit pentru că se auzise o bătaie discretă în uşă.

Nu şi-au spus nimic cât timp valetul a pus pe masă sticla de Gautier şi paharele în formă de ou. Ceremonios, coniacul a fost turnat în pahare şi servit. După plecarea valetului, Winterborne s-a aşezat pe braţul unui fotoliu masiv, cu paharul de coniac într-o mână, în timp ce cu cealaltă rotea globul pământesc, cu aerul că se gândea ce parte a lumii îşi dorea să o cumpere.

— De ce să-ţi schimbi atât de radical viaţa? nu s-a putut abţine Ethan să nu-l întrebe. Să părăsească Londra pentru un trai liniştit, la ţară, trebuie să fi fost pentru Ravenel iadul pe pământ. De ce anume încercai să scapi?

Ravenel a zâmbit.

— De mine însumi, bănuiesc. Chiar şi o viaţă de desfrâu poate deveni obositoare. Şi am descoperit că viaţa de fermier chiar mi se potriveşte. Arendaşii sunt obligaţi să-mi dea atenţie iar vacile chiar mă amuză.

Ethan nu avea deloc chef să fie luat peste picior. Weston Ravenel îi amintea exact ceea ce încercase să uite

în cei douăzeci şi opt de ani de viaţă. Bucuria de a o fi revăzut pe Garrett Gibson dispăruse şi redevenise posac şi plictisit. A luat o înghiţitură de coniac fără să-i simtă gustul şi a spus:

— Mai ai optsprezece minute.

Ravenel a ridicat o sprânceană.

— Ajung imediat la subiect, vorbăreţule. Motivul pentru care sunt aici este următorul: fratele meu şi cu mine am decis să vindem o proprietate din Norfolk. Este o casă mare, în stare bună, cu un teren de aproape două mii de pogoane. Numai că am aflat că nu putem face asta. Din cauza ta.

Ethan l-a privit întrebător.

— Ieri, a continuat Ravenel, m-am întâlnit cu fostul administrator şi cu avocaţii familiei, Totthill şi Fogg. Ei mi-au explicat că vânzarea este imposibil de făcut pentru că Edmund – contele cel bătrân – a lăsat domeniul cuiva, printr-o încredinţare secretă.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Ethan precaut, pentru că nu auzise de un asemenea termen legal.

— Este o declaraţie, de obicei verbală, prin care se lasă moştenire o proprietate sau o sumă de bani. Ravenel a ridicat din sprâncene, prefăcându-se mirat. Bineînţeles că am fost cu toţii curioşi să aflăm de ce contele ar face un dar atât de generos cuiva despre care nu am auzit niciodată. După o pauză lungă, a continuat pe un ton serios: cred că acum ştiu de ce…

— Nu, a spus ferm Ethan. Dacă nu a lăsat nimic scris, ignoraţi-l.

— Mă tem că nu se poate. Legea spune că testamentul verbal nu poate fi atacat. Şi este ilegal să-l ignori. Au existat trei martori: Totthill, Fogg şi valetul de o viaţă al contelui, Quincy, care a confirmat întreaga poveste. Ravenel a făcut o pauză şi a rotit coniacul în pahar. Privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Ransom. Totthill şi Fogg au încercat să te anunţe, după moartea contelui, dar nu ai fost de găsit la acea vreme. Aşa că îmi revine mie sarcina să-ţi dau vestea cea bună: felicitări, eşti mândrul proprietar al

unui domeniu în Norfolk.

Ethan a pus cu grijă paharul pe masă.

— Nu-mi trebuie. Dintre toate trucurile pe care le învăţase pentru a-şi controla emoţiile – ritmul respiraţiei, concentrarea deliberată pe cu totul altceva – nimic nu funcţiona. Consternat, şi-a dat seama că îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. S-a ridicat, a dat ocol scaunelor şi s-a îndreptat spre uşă.

Ravenel l-a urmat.

— Aşteaptă, la naiba! a spus pe un ton exasperat. Trebuie să terminăm acum discuţia, altfel va trebui să încerc să-ţi iau din nou urma.

Ethan s-a oprit dar şi-a ferit privirea.

— Nu contează dacă vrei sau nu proprietatea, a continuat Ravenel. Trebuie să o accepţi. Chiar dacă nu facem nimic cu blestematul acela de domeniu, noi suntem nevoiţi să-i plătim anual taxele.

Ethan a dus mâna la buzunarul pantalonului, a scos un teanc de bancnote şi l-a aruncat la picioarele lui Ravenel.

— Să-mi spui suma exactă.

Spre meritul lui, chiar dacă s-a simţit jignit de gest, Ravenel nu a arătat-o. S-a întors spre Winterborne şi a spus:

— N-a mai aruncat nimeni cu bani în mine până acum. Trebuie să recunosc că-mi inspiră un sentiment de afecţiune imediată. A ignorat bancnotele de pe podea şi s-a aplecat deasupra mesei de biliard, privindu-l stăruitor pe Ethan. Este evident că nu-l prea placi pe sir Edmund Ravenel. Pot să întreb de ce?

— A rănit o persoană pe care am iubit-o. Nu-i voi dezonora memoria luând ceva, orice, de la familia Ravenel.

Ravenel şi-a frecat ceafa şi a zâmbit.

— Putem vorbi sincer acum? După care îţi voi cere scuze pentru că am fost un măgar.

Dacă nu ar fi fost un Ravenel, Ethan probabil că l-ar fi plăcut.

Winterborne s-a ridicat şi s-a apropiat de bufetul pe

care valetul aşezase tava de argint.

— Ai putea să-i vinzi lui proprietatea, i-a spus lui Ethan, umplându-şi din nou paharul.

Era soluţia perfectă. Ethan putea astfel să se descotorosească de un domeniu pe care nu-l dorea şi tăia astfel orice legătură cu familia Ravenel.

— Ţi-l vând cu o liră, a răspuns imediat. Pregăteşte actele şi le semnez.

Ravenel s-a încruntat.

— Nu pentru o liră. Îl cumpăr la un preţ rezonabil.

Ethan i-a aruncat o privire plină de ură, după care s-a apropiat de fereastră şi s-a uitat la mozaicul de acoperişuri. Londra se pregătea de venirea nopţii, felinarele se aprindeau, anticipând păcate şi plăceri.

Se născuse în acest oraş, în el crescuse, iar ritmurile sale violente i se infiltraseră prin vene. Sunetele şi senzaţiile îi intraseră în sânge. Se putea duce oriunde, în cele mai periculoase cartiere colcăind de criminali, în cele mai întunecate locuri, şi nu se temea de nimic.

— Voi rămâne la Londra până la sfârşitul lunii, a spus West Ravenel. Înainte să mă întorc în Hampshire îţi voi trimite o propunere scrisă pentru vânzarea proprietăţii din Norfolk. Dacă agreezi condiţiile, ţi-o voi lua bucuros de pe umeri. A scos din buzunarul vestei o carte de vizită: să facem schimb de cărţi de vizită. Te voi căuta când voi avea totul pregătit.

— Winterborne îţi va putea spune cum îmi poţi trimite un mesaj, i-a răspuns Ethan. Nu am carte de vizită.

— Bineînţeles, a spus Ravenel, continuând să-i întindă cartea lui de vizită, ia-o pe a mea, oricum. Cum Ethan refuza în tăcere, a exclamat: pentru numele lui Dumnezeu, întotdeauna eşti aşa? Nu eşti o companie tocmai plăcută, şi asta ţi-o spune cineva care îşi petrece mare parte din timp în preajma animalelor de la fermă. Oamenii civilizaţi fac schimb de cărţi de vizită, atunci când se cunosc, ia-o.

Decizând să-i facă pe plac, Ethan a pus cartea de vizită gravată cu litere lucioase, negre, într-un portofel pe care îl ţinea în buzunarul interior al vestei.

— Nu e cazul să mă conduceţi, a spus. Şi-a luat pălăria de pe masă, şi-a pus-o pe cap şi şi-a lăsat degetele să zăbovească pe bor, într-un gest de respect. Era felul lui de a-şi lua rămas-bun. Ca oricărui irlandez, îi era greu să o spună cu voce tare.

Capitolul 2

Garrett a ieşit din vestiarul rezervat doamnelor cu bastonul în mână şi a trecut pe lângă câteva din sălile de instrucţie. Se echipase în costumul standard de scrimă purtat de femei, o jachetă strâmtă cu guler înalt, o fustă albă care îi ajungea puţin peste genunchi, ciorapi groşi albi şi pantofi din piele moale, fără toc.

Sunete familiare răzbăteau dincolo de uşile închise: încleştarea săbiilor şi a bastoanelor, zgomote de paşi pe podeaua de stejar, comenzile binecunoscute ale instructorului:

— Desprinde-te! Îndreaptă braţul! *En garde*... *longe*... şi acum desprinde-te!

Monsieur Jean Baujart, fiul unui faimos maestru de scrimă, învăţase această artă la academiile din Franţa şi Italia înainte de a-şi deschide propriile cluburi şi şcoli în Londra. În ultimii douăzeci de ani, Baujart dobândise o reputaţie de neegalat. Demonstraţiile lui se bucurau de un public numeros iar sălile de antrenament erau mereu pline de elevi de toate vârstele. Spre deosebire de majoritatea contemporanilor lui, monsieur Baujart nu numai că le permitea ci chiar încuraja femeile să participe la lecţiile lui de scrimă.

Timp de patru ani, Garrett participase la cursuri de grup şi luase lecţii private de la Baujart şi de la cei doi asistenţi ai lui, ca să poată mânui atât floreta cât şi bastonul. Baujart insistase pe stilul clasic de luptă. Mişcările care contraveneau regulilor erau strict interzise. Dacă un spadasin făcea o fentă, se răsucea sau se dădea câţiva paşi

înapoi era imediat corectat şi ironizat. În accepţiunea lui Baujart, elevii lui nu „săreau ca maimuţa” şi nici nu „se răsuceau ca ţiparii”. Forma era totul. Rezultatul: un stil elegant, fără cusur, mult admirat de celelalte şcoli de scrimă.

Când Garrett a ajuns în pragul sălii de instrucţie a auzit sunete venind dinăuntru şi a ezitat. Oare lecţia de dinainte nu se terminase încă? A deschis cu grijă uşa şi a aruncat un ochi înăuntru.

A făcut ochii mari văzând silueta familiară a lui monsieur Baujart pregătindu-se să-şi atace oponentul cu o serie susţinută de *phrases d’armes*.

Ca şi toţi ceilalţi instructori ai şcolii, Baujart era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, în timp ce membrii clubului şi elevii erau în costumaţia clasică, albă. Feţele ambilor bărbaţi erau acoperite de măştile făcute din sârmă franţuzească. Purtau amândoi mănuşi iar piepturile le erau protejate de plastroane din piele. Floretele, prinse cu *boutons* pentru siguranţă, au strălucit într-un schimb rapid de lovituri.

Chiar dacă Baujart nu ar fi purtat costumul său cel negru, silueta lui fără cusur l-ar fi făcut uşor de recunoscut. Baujart era un bărbat de patruzeci de ani într-o formă excelentă, un artist care îşi adusese meseria la rang de artă.

Fiecare mişcare a sa, fiecare parare era extrem de precisă.

Oponentul său, însă, lupta aşa cum Garrett nu mai văzuse până atunci. În loc să lase ca partida să intre într-un ritm familiar, ataca în mod neaşteptat şi se retrăgea înainte ca Baujart să-l poată atinge. Avea mişcări de felină, o graţie animalică ce-i dădea fiori.

Fascinată, a intrat şi a închis uşa în urma ei.

— Bună ziua, doctore, a spus bărbatul îmbrăcat în alb fără ca măcar să o privească. Inima i-a stat în loc preţ de o clipă atunci când a recunoscut glasul lui Ransom. Acesta a parat o lovitură şi a atacat fulgerător pe sub spada lui Baujart.

— *Arrêt*! a spus tăios Baujart. A fost o lovitură nepermisă.

Cei doi s-au îndepărtat unul de altul.

— Bună ziua, a spus Garrett. Am ajuns prea devreme pentru lecţia noastră, domnule Ransom?

— Nu. Monsieur Baujart avea unele rezerve aflând că vreau să-ţi dau câteva lecţii. A dorit să-mi judece personal abilităţile.

— Este chiar mai rău decât mă temeam, a spus sumbru Baujart, întorcându-se spre Garrett. Bărbatul acesta nu are nicio calificare. Nu pot accepta să lucrezi cu el. Va distruge toate metodele învăţate aici.

— Sper din inimă, a murmurat Ransom.

Garrett a strâns buzele, încercând să nu zâmbească. Nimeni nu mai îndrăznise să-i vorbească lui Baujart cu atâta insolenţă.

Maestrul de scrimă şi-a îndreptat din nou atenţia spre Ransom.

— *Allons*, a spus. Au reînceput să se dueleze, cu viteza fulgerului.

Ransom s-a răsucit, a parat un atac şi l-a împins deliberat cu umărul pe Baujart, ca să-l dezechilibreze. După o nouă lovitură s-a lăsat pe podea, s-a răsucit şi l-a lovit pe Baujart pentru a doua oară.

— *Arrête*! *a* strigat furios Baujart. Să te izbeşti de un oponent? Să te rostogoleşti pe podea? Asta nu e o încăierare într-o cârciumă, nebunule! *Ce crezi că faci aici*?

Ransom s-a întors spre el, cu sabia plecată şi i-a răspuns calm:

— Încerc să câştig. *Nu* despre asta este vorba?

— Este vorba de un duel, conform codului oficial al Ligii de amatori!

— Şi exact aşa ai învăţat-o şi pe doctoriţa Gibson să lupte.

— *Oui*!

— Pentru ce? l-a întrebat sarcastic Ransom. Ca să poată lua parte la o partidă de scrimă izbucnită din senin într-o speluncă din East End? Nu a venit aici ca să înveţe să

lupte ca un gentleman, Baujart. Trebuie să ştie să se apere de bărbaţi ca mine. Ransom şi-a scos masca, şi-a îndepărtat şuviţele care îi căzuseră în ochi cu o mişcare rapidă a capului şi i-a aruncat lui *maître d'armes* o privire dură. Doctoriţa Gibson nu are nici cea mai mică idee despre ce poate face dacă cineva o dezarmează în mijlocul unei serii de *moulinette* învăţate de la tine. Ai trăit în Paris – trebuie să ştii şi *savate*. Sau măcar *chausson*. De ce nu i-ai arătat nimic din toate astea?

— Pentru că nu ar fi fost corect, a ripostat Baujart, dându-şi masca jos şi lăsând să i se vadă chipul îngust, îmbujorat şi ochii negri care aruncau scântei.

— Din ce punct de vedere nu ar fi fost corect? Ransom părea sincer uimit.

Monsieur Baujart i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Doar un ţăran poate crede că scrima înseamnă să-ţi împungi adversarul cu floreta. Este o disciplină. Este o viziune poeti*că cu reguli*.

— Dumnezeu să mă apere! a spus Ransom, privindu-l neîncrezător.

Garrett a decis că venise vremea să facă uz de diplomaţie.

— Domnule Ransom, nu este cazul să-l dojeneşti pe monsieur Baujart. Mi-a fost un instructor foarte bun.

— Aşa să fie? l-a întrebat Ransom pe *maître d'armes*, cu voce sălbatică. Sau mai degrabă i-ai predat lecţii potrivite pentru salonul unei lady? N-ai decât să-ţi înveţi ceilalţi elevi cum să lupte artistic. Pe ea învaţ-o să lupte pentru viaţa ei. Pentru că într-o zi s-ar putea să trebuiască să facă asta, având la dispoziţie numai cele învăţate de la tine. I-a aruncat lui Baujart o privire ucigătoare: când va zăcea pe stradă, cu gâtul tăiat, măcar se va consola cu gândul că nu a marcat niciun punct nepermis.

A urmat o tăcere lungă, timp în care Baujart şi-a domolit respiraţia. Furia i s-a transformat într-o expresie pe care Garrett nu i-o mai văzuse până atunci.

— Înţeleg, a spus într-un final, cu mare greutate. Îi voi modifica în mod corespunzător antrenamentul.

— În care vei include şi *savate*? l-a presat Ransom.

— Voi aduce un alt instructor specializat, dacă va fi nevoie.

Cei doi au făcut câte o plecăciune. Garrett s-a înclinat la rândul ei în faţa maestrului, tulburată din cauză că monsieur Baujart i-a evitat asiduu privirea. Şi a ieşit demn, închizând uşa în urma lui.

Rămasă singură cu Ethan Ransom, Garrett l-a privit cum aşeza floreta şi spada într-un colţ, alături de celelalte.

— Ai fost prea dur cu bietul monsieur Baujart, i-a spus cu blândeţe.

— Nu am fost suficient de dur, i-a răspuns Ransom, revenind la accentul irlandez. Şi-a scos plastronul şi l-a lăsat să cadă pe podea. Ai mai multă nevoie să ştii cum să te aperi decât orice alt elev de aici. Aroganţa lui – sau mai degrabă lenea – ţi-au pus viaţa în pericol.

— Nu ştiu dacă să mă simt insultată de dragul bietului monsieur Baujart sau de-al meu, i-a spus sec Garrett.

— Nu te-am insultat pe tine. Ransom şi-a scos mănuşile şi le-a pus deoparte.

— Ai dat de înţeles că sunt incompetentă.

Ransom s-a întors cu faţa spre ea.

— Nu este adevărat. Te-am văzut luptând. Eşti un adversar de temut.

— Îţi mulţumesc, a spus Garrett, simţindu-se oarecum măgulită. Pentru vorbele acestea sunt dispusă să-ţi trec cu vederea remarca despre *moulinette-le* mele.

El a zâmbit.

— Sunt doar nişte rotiri inutile. Foarte plăcute ochiului, însă.

Garrett şi-a dat seama că era prima oară când îl vedea bine, în lumină. Ochii îi erau uimitor de strălucitori – de acolo de unde stătea ea îi păreau albaştri. Iar strălucirea lor îi provoca un nod plăcut în stomac. Avea trăsături pur masculine, nasul puternic şi maxilarul ferm… dar genele lungi şi negre îi îmblânzeau chipul… iar atunci când zâmbea, ar fi putut să jure că făcea o gropiţă într-unul din obraji.

Ransom a început să se plimbe de-a lungul peretelui cu schiţe ilustrând poziţii de scrimă, prefăcându-se interesat de ce vedea. Pe Garrett a fermecat-o aerul de băieţaş, de parcă nu era tocmai sigur cum să o abordeze.

Arăta minunat în costumaţia pentru scrimă, deşi albul din cap până în picioare nu-i avantaja pe majoritatea bărbaţilor. Jacheta din pânză, încheiată pe o parte şi strânsă pe corp le îngusta umerii şi făcea ca taliile să pară îngroşate. Iar pantalonii foarte strâmţi lăsau să se vadă chiar şi un început de burtă. Pentru Ransom, însă, hainele acestea nu făceau decât să-i sublinieze proporţiile remarcabile ale trupului. Era suplu, mlădios, puternic, fără cea mai mică urmă de moliciune.

Privirea lui Garrett a alunecat de la umerii laţi la şoldurile înguste, apoi ceva mai jos, la coapsele musculoase. Şi-a dat seama că se holba, aşa că a ridicat repede privirea şi a roşit ca o şcolăriţă când i-a văzut ochii întrebători.

— Observam doar cât de neobişnuit de dezvoltaţi sunt cvadricepşii extensori, a spus pe un ton cât mai profesional.

El a ţuguiat buzele.

— Îmi faci un compliment, doctore?

— Cu siguranţă nu. Era pur şi simplu o observaţie. Constituţia ta mă duce cu gândul la un marinar sau la un fierar.

— Am lucrat cândva piese forjate, a spus Ransom, dar numai din metale uşoare. Nu am făcut munca grea de fierar.

— Ce fel de piese?

El a îndreptat una din ramele de pe perete.

— Încuietori şi chei, în mare parte. Copil fiind, am fost ucenicul unui lăcătuş, la o închisoare. Fără să o privească, a adăugat: tatăl meu era gardian la Clerkenwell.

Majoritatea închisorilor, iar Clerkenwell nu făcea deloc excepţie, erau insalubre, periculoase şi aglomerate, în opinia ei, niciun copil nu ar fi trebuit lăsat să lucreze în asemenea condiţii.

— Un loc foarte periculos pentru un copil, a comentat

ea.

El a ridicat din umeri.

— Eram oarecum în siguranţă dacă respectam regulile.

— Ai avut fraţi sau surori?

— Nu. Am fost copil unic.

— Şi eu la fel. Garrett vorbea foarte rar despre ea, dar s-a trezit continuând: mi-am dorit întotdeauna o soră. Mama a murit la naşterea mea iar tata nu s-a recăsătorit niciodată.

— Era poliţist la divizia E, nu-i aşa?

Garrett a ridicat ochii spre el.

— Da. De unde ştii?

— Am citit în ziar.

— Oh, bineînţeles. S-a strâmbat. Reporterii insistă să mă prezinte ca pe o curiozitate. Ca pe un cal vorbitor, să zicem.

— Dar eşti o femeie neobişnuită.

— Nu tocmai. Sunt mii de femei care au mintea şi temperamentul potrivit pentru a practica medicina. Şi totuşi nicio şcoală medicală nu admite femei, de aceea am fost nevoită să studiez şi să fac practică în Franţa. Am avut norocul să obţin certificatul înainte ca Asociaţia Medicală Britanică să găsească o chichiţă legislativă şi să împiedice şi alte femei să facă la fel ca mine.

— Ce a spus tatăl tău despre asta?

— La început nu a fost de acord. I se părea indecent ca o femeie să aibă o astfel de ocupaţie. Să vadă oameni dezbrăcaţi şi alte lucruri de felul acesta. Dar i-am explicat că, dacă suntem făcuţi după chipul lui Dumnezeu, înseamnă că nu e nimic greşit în a studia corpul uman.

— Şi asta l-a făcut să se răzgândească?

— Nu pe deplin. Dar s-a simţit nevoit să intervină când a văzut cât de mult se împotriveau prietenii şi cunoştinţele noastre. Nu suportă să-mi spună cineva ce să fac, aşa că s-a decis să mă sprijine.

Părând amuzat, Ransom a venit să se aşeze lângă ea. Era bărbierit proaspăt, obrazul neted şi alb contrasta cu

părul întunecat.

A întins mâna să-i ia bastonul.

— Nu vei avea nevoie de el, pentru moment.

Garrett a dat din cap, simţindu-şi pulsul zbătându-i-se nebuneşte în încheieturile mâinilor, în gât şi în spatele genunchilor.

— Să-mi dau jos mănuşile? a întrebat, încercând să pară stăpână pe sine.

— Dacă doreşti... Ransom a pus bastonul pe podea, lângă perete, după care s-a întors cu faţa spre ea. Ţi se va părea uşor, i-a spus cu blândeţe. S-ar putea chiar să-ţi placă. Peste numai câteva minute te voi lăsa să mă trânteşti la podea.

Ea a izbucnit în râs.

— Eşti de două ori cât mine. Cum aş putea să fac asta?

— Îţi arăt imediat. Vom începe însă cu ceva foarte simplu. A aşteptat ca ea să-şi pună mănuşile deoparte. Îţi aminteşti ce ţi-am spus legat de felul în care sunt atacate femeile?

— Li se pune mâna în gât.

— Exact. De obicei, sunt lipite de un perete. A prins-o cu grijă de umeri şi a făcut-o să dea înapoi, până ce spatele ei a atins suprafaţa dură. Şi-a ridicat mâinile mari spre gâtul ei. Degetele îi păreau suficient de puternice încât să poată îndoi o monedă din alamă. Un frison i-a străbătut şira spinării. A încremenit.

Ransom i-a dat imediat drumul, încruntându-se preocupat.

— Nu, s-a grăbit Garrett să-l asigure... nu am nimic... sunt bine. Numai că nu m-a mai strâns nimeni de gât până acum.

Vocea lui era liniştitoare.

— Nu trebuie să te temi de mine. Niciodată.

— Ştiu asta. A făcut o pauză, apoi a adăugat: deşi, atunci când i-am povestit de tine, tata m-a avertizat că eşti periculos.

— Pot fi şi periculos.

Garrett l-a privit superior.

— Fiecărui bărbat îi place să creadă că o parte din el rămâne nesupusă, nedomesticită, pentru totdeauna.

— Ştii totul despre bărbaţi, nu-i aşa? a întrebat-o el ironic.

— Domnule Ransom, sexul masculin a încetat să mai fie un mister pentru mine încă de la prima lecţie practică de anatomie. Lecţie care a inclus disecţia unui cadavru.

Asta ar fi trebuit să-l pună cu botul pe labe. În loc de asta, el a râs încet.

— Nu am nici cea mai mică îndoială că poţi spinteca un bărbat ca pe un iepure înăbuşit, doctore. Dar asta nu înseamnă că-l şi înţelegi.

Garrett l-a privit cu răceală.

— Mă crezi naivă?

Ransom a clătinat din cap.

— Nu-ţi găsesc niciun cusur, a spus cu o sinceritate care a descumpănit-o.

Degetele lui calde s-a întors pe gâtul ei, apăsând cât mai uşor posibil. Contrastul dintre forţa brutală a mâinilor lui şi incredibila blândeţe a atingerii i-a dat fiori prin tot trupul.

— Şi acum, a şoptit Ransom, concentrându-se asupra locului unde-i erau degetele, în această situaţie ai la dispoziţie numai câteva secunde pentru a reacţiona.

— Da, a răspuns Garrett, conştientă că el îi simţea respiraţia şi pulsul, mişcările gâtului atunci când înghiţea. Presiunea pe trahee şi pe arterele carotide provoacă imediat inconştienţa. A dat să-l prindă de coate. Dacă ţi-aş trage braţele în jos, aşa?

— Nu şi dacă este de aceeaşi statură cu mine. Nici nu l-ai clinti. Coboară bărbia ca să-ţi protejezi gâtul şi împreunează-ţi palmele ca şi cum te-ai ruga. Împinge-le în sus, printre braţele mele… aşa, puţin mai sus… până ce simţi că-mi forţezi coatele să se îndoaie. Simţi cum îmi slăbesc strânsoarea?

— Da, a descoperit ea încântată.

— Acum prinde-mă de cap.

Garrett l-a privit nedumerită.

— Haide, a încurajat-o el.

Deşi era stânjenită, Garrett a chicotit. Iar ea nu chicotea niciodată. Şi-a dres glasul şi a ridicat mâinile până ce palmele i-au ajuns în dreptul urechilor lui. Şuviţele tăiate scurt erau catifelate, ca mătasea.

— Adu-le mai aproape de faţă, i-a spus Ransom, cât să-mi poţi băga degetele mari în ochi.

Garrett a tresărit.

— Vrei să-i scot unui om ochii din orbite?

— Da, nu trebuie să-i arăţi milă nenorocitului. Aşa cum nici lui nu-i va fi deloc milă de tine.

Temătoare, ea a ridicat şi mai mult mâinile, dar nu i-a acoperit ochii, ci doar colţurile lor, acolo unde pielea era fină şi fierbinte. Îi venea greu să-i întâlnească privirea. Culoarea ochilor lui era într-atât de intensă încât avea senzaţia că o trăgeau cu totul în albastrul lor, aproape scufundând-o în el.

— Dacă apeşi în zona ochilor, a continuat el, vei putea cu uşurinţă să-i dai capul pe spate. Şi să i-l apleci imediat înainte şi să-i loveşti nasul de fruntea ta. Înainte ca ea să facă vreo mişcare, a prevenit-o: ai grijă. Am mai avut nasul spart şi nu este o experienţă pe care aş dori să o repet.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat ea, imaginându-şi o situaţie de viaţă şi de moarte. Ai oprit un jaf? Ai înăbuşit o răzmeriţă?

— M-am împiedicat de o găleată, a zâmbit el. În faţa a doi agenţi de poliţie şi a unei celule în care se aflau şase infractori şi un dezertor din armată.

— Bietul de tine! a spus Garrett, încercând să pară compătimitoare dar fără să poată să-şi ascundă zâmbetul.

— A meritat, însă, a spus el. Prizonierii se încăieraseră dar au izbucnit cu toţii în râs şi au uitat de toate. Ransom a redevenit brusc serios. Într-o situaţie reală, tragi capul oponentului spre tine cu toată forţa. Şi-l izbeşti de câte ori este nevoie până ce-l faci să-ţi dea drumul.

— Dar nu-mi pierd cunoştinţa?

— Nu, e prea dură pentru asta. Şi i-a ciocănit uşor

fruntea, ca şi cum ar fi bătut la o uşă. Pe el îl va durea mult mai tare decât pe tine.

Mâna lui i-a revenit pe gât, degetele i l-au cuprins aproape tandru.

Cu grijă, Garrett i-a aplecat capul până ce i-a simţit nasul şi gura pe fruntea ei. Contactul nu a durat mai mult de o secundă, dar efectul a fost electrizant. Uşoara atingere a buzelor lui şi căldura respiraţiei i-au transmis un val de căldură în trup. I-a inspirat mirosul, de bărbat curat şi sănătos.

Ransom s-a dat un pas în spate.

— Poţi mai apoi să-l loveşti cu genunchiul între picioare, i-a spus. Asta dacă fustele tale nu sunt prea grele sau prea înguste.

— Vrei să spui că ar trebui să-mi folosesc piciorul ca să… privirea i s-a îndreptat spre vintrele lui.

— Exact aşa. Şi i-a demonstrat-o cu o mişcare subtilă a piciorului.

— Cred că fustele mele obişnuite îmi vor permite asta.

— Atunci fă-o, i-a spus Ransom. Este cea mai năprasnică lovitură pentru un bărbat. Durerea este atroce şi răzbate în tot corpul.

— Nu mă îndoiesc de asta, a murmurat Garrett. În scrot există un nerv care se întinde până în abdomen, numit plexul spermatic. Văzându-l că-şi ferea privirea, a spus pe un ton de scuză: eşti stânjenit? Te rog să mă scuzi.

Ransom a ridicat capul. Ochii îi străluceau, surâzători.

— Nu, deloc. Numai că nu am mai auzit vreo lady vorbind astfel.

— După cum ţi-am spus deja… eu nu sunt o lady.

Capitolul 3

Lecţia care a urmat a fost complet diferită de cele cu monsieur Baujart sau cu ajutoarele lui care puneau accent pe disciplină, linişte şi o postură perfectă. Prin contrast,

aceasta semăna mai degrabă cu o încăierare în joacă. Fiecare minut de tumbe şi îmbrânceli era atât de captivant încât Garrett a pierdut noţiunea timpului. Nu era obişnuită să fie atinsă de un bărbat, dar Ransom era atent şi blând iar ea a învăţat rapid să aibă încredere în el.

Cu răbdare, el i-a arătat diverse manevre şi a încurajat-o să le repete până ce le-a învăţat bine. I-a lăudat eforturile, a numit-o o luptătoare, o amazoană, s-a arătat entuziasmat de eforturile ei. Aşa cum îi promisese, a învăţat-o cum să doboare un om la pământ, agăţându-i un picior şi făcându-l să-şi piardă echilibrul. Şi ori de câte ori cădea la pământ se rostogolea cu o mişcare fluidă şi era din nou în picioare.

— Unde ai învăţat toate astea? l-a întrebat Garrett.

— După ce am părăsit divizia K am fost trimis departe, la o instrucţie specială.

— Departe, unde?

Ransom a părut să se lase cu greu convins să răspundă:

— În India.

— India? Dumnezeule mare! Pentru cât timp?

— Un an şi jumătate. Văzând-o interesată, i-a explicat cu atenţie: am fost instruit de un guru de optzeci de ani care era la fel de ager ca un puşti de şaisprezece. El m-a învăţat acest sistem de luptă bazat pe mişcările animalelor asemenea tigrilor sau şerpilor.

— Ce fascinant! Garrett ar fi vrut să-l întrebe mai multe dar el i-a făcut semn să se întoarcă cu spatele.

— Iată ce trebuie să faci dacă cineva te atacă din spate, ca îmbrăţişarea unui urs. A ezitat. Va trebui să-mi pun braţele în jurul tău.

Garrett a încuviinţat şi a stat nemişcată când braţele lui au cuprins-o. Încleştarea era fermă, dar nu o zdrobea, iar călcâiele aproape că i se desprindeau de podea. Trupul lui era fierbinte, dogorea prin vesta de scrimă. Forţa lui o învăluia, mişcările provocate de respiraţie o apăsau ritmic.

— Aşa se îmbrăţişează urşii? a întrebat cu vocea întretăiată.

— Nu ştiu, i-a răspuns Ransom amuzat, şoptindu-i la ureche. N-am fost niciodată suficient de aproape de unul ca să pot afla. Şi acum să vedem ce trebuie să faci dacă eu încerc să te iau pe sus. Împinge-ţi şoldurile înapoi şi foloseşte-te de toată greutatea ca să-ţi ţii picioarele înfipte în pământ. A aşteptat-o să facă întocmai. Mişcarea l-a făcut să se aplece deasupra ei, schimbându-i centrul de greutate. Foarte bine. Acum fă un pas în lateral şi uite aşa ai loc liber să-i aplici o lovitură puternică în vintre. A privit-o cum îndoia degetele. Nu aşa. Chiar nu te-a învăţat nimeni să strângi pumnul?

— Nimeni, niciodată. Arată-mi tu.

Ransom a întors-o cu faţa spre el. I-a luat mâna în mâinile lui şi i-a arătat:

— Strânge degetele şi pune degetul arătător deasupra lor. Nu-l băga înăuntru, pentru că rişti să-l rupi când loveşti pe cineva. Şi nu-l strânge prea mult, pentru că îţi dai degetul mic peste cap. A verificat tensiunea palmei închise şi şi-a trecut degetul mare peste articulaţiile degetelor ei, coborând pleoapele. A crezut că-i va da drumul în clipa aceea... dar degetele lui au început să exploreze adânciturile dintre degetele ei, suprafaţa netedă a unghiilor, carnea moale din vârful degetului mare. Garrett şi-a ţinut răsuflarea când i-a atins pielea catifelată din interiorul încheieturii, acolo unde pulsul îi bătea rapid, cu putere.

— De ce ţi-au pus numele Garrett? a întrebat-o.

— Mama a fost convinsă că voi fi băiat. A vrut să port numele unuia dintre fraţii ei, care a murit copil fiind. Numai că nu a supravieţuit naşterii mele. În ciuda obiecţiilor prietenilor şi rudelor, tata a insistat să mă cheme Garrett.

— Îmi place, a murmurat Ransom.

— Mi se potriveşte, a spus Garrett, deşi nu sunt prea sigură că mama ar fi fost de acord ca fiica ei să poarte un nume atât de masculin. A făcut o pauză, gânditoare, după care a spus dintr-un impuls: uneori îmi imaginez că mă întorc în timp şi opresc hemoragia care a omorât-o.

— De aceea te-ai făcut doctor?

Garrett a cântărit întrebarea, serioasă.

— Nu mi-am pus aşa problema până acum. Bănuiesc că ajutorul dat oamenilor este felul meu de a o salva, iar şi iar. Dar studiul medicinii mi s-a părut dintotdeauna fascinant. Corpul omenesc este o maşinărie remarcabilă.

Degetele lui i-au atins uşor palma, de parcă i-ar fi întins o batistă minusculă din mătase.

— De ce ai intrat în poliţie? l-a întrebat ea.

— Când eram copil îmi plăcea să-i privesc pe poliţişti aducându-i pe prizonieri, dimineaţa. Erau bărbaţi masivi, puternici, cu uniforme albastre şi pantofii negri strălucitori. Îmi plăcea felul în care puneau ordine în toate.

— Ce te-a făcut să-ţi doreşti să fii unul dintre ei?

Ransom i-a mângâiat fugar mâna, de parcă ar fi ştiut că nu se cuvenea să facă asta.

— Tatăl meu câştiga cinci lire pe săptămână. Era un salariu bun, mai ales că ni se permitea să locuim într-o gheretă de santinelă din închisoare, dar chiar şi aşa, erau perioade când banii nu erau de ajuns. Când mama îşi dădea seama că nu mai reuşise să cumpere cartofi sau lapte timp de săptămâni întregi, când facturile neplătite se adunau, se furişa de acasă să se vadă cu anumiţi domni însuraţi cu care avea un aranjament. Mai târziu, când tata observa că pantofii mei au pingele noi, că avem din nou lumânări sau cărbuni în casă… o lua la bătaie, fără să scoată un cuvânt. După care mă bătea pe mine, pentru că încercam să-l opresc. Şi plângea în timp ce făcea asta. A doua zi, ne comportam cu toţii de parcă nu se întâmplase nimic. Dar eu nu am putut uita. Mi-am tot repetat în minte că va veni şi ziua în care îl voi putea opri pe tata, sau pe oricare alt bărbat, să nu-i mai poată face rău mamei. Nici în ziua de azi nu suport să văd o femeie ameninţată sau lovită. Simt că iau foc.

Părând să-şi dea seama abia atunci că o ţinea în continuare de mână pe Garrett, Ransom i-a dat brusc drumul.

— Eram prea mic ca să înţeleg ce făcea mama cu domnii aceia sau de ce tata – care de altfel o venera – se

simţea nevoit să o bată, sau de ce mama nu mă lăsa să mă bag între ei. Orice soţ este îndreptăţit să-şi bată soţia, îmi spunea. Asta este natura bărbaţilor. Şi îmi mai spunea că spera ca eu să fiu mai bun ca tata. A privit-o trist. Iar eu îi răspundeam că nu voi lovi niciodată o femeie. Şi nici nu am făcut-o. Mai bine îmi tai braţul.

— Te cred, i-a spus Garrett cu sinceritate. Mama ta se înşela. Nu stă în natura bărbaţilor să comită violenţe asupra femeilor, este doar o denaturare de comportament.

— Aş vrea să cred asta, a murmurat el. Dar am văzut mult prea mult rău, prea multe nenorociri ca să fiu convins.

— Şi eu la fel, a spus simplu Garrett. Cu toate astea însă, ştiu că am dreptate.

— Îţi admir siguranţa.

Nu mai vorbise niciodată aşa cu un bărbat. Conversaţia era facilă la suprafaţă, dar în profunzime… îi amintea de sentimentul trăit în prima ei zi la Sorbona. Fusese îngrozită şi încântată deopotrivă de lumea de mistere care urma să i se dezvăluie.

— Va trebui să sfârşim curând lecţia, a spus Ransom fără tragere de inimă. Am depăşit deja timpul.

— Adevărat? l-a întrebat ea uimită.

— Au trecut aproape două ore. Mai exersăm încă o dată ultima mişcare şi cu asta terminăm.

— Sunt sigură că mai am multe de învăţat, a spus Garrett, ferindu-şi privirea. Când ne mai putem vedea?

Ransom a cuprins-o cu braţul, din spate.

— Mă tem că am unele obligaţii care mă vor ţine departe pentru un timp. După o lungă pauză a adăugat: nu ne vom mai vedea.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

Garrett a clipit surprinsă. Fără să-i părăsească îmbrăţişarea, s-a întors cu faţa spre el:

— Dar… Tonul plângător a făcut-o să se ruşineze puţin. Nici măcar marţea?

— Nu te mai pot urmări nici marţea. Va trebui să dispar curând, pentru un timp. Poate chiar pentru

totdeauna.

— De ce? Plănuieşti să salvezi Anglia? Te lupţi cu o minte diabolică?

— Nu-ţi pot spune.

— Zău aşa! Tot ce-mi vei spune rămâne confidenţial. Ca între doctor şi pacient.

Ransom a zâmbit.

— Nu sunt pacientul tău.

— Ai putea fi într-o zi, i-a răspuns Garrett, serioasă. Ţinând cont de meseria pe care o ai.

Nu i-a răspuns ci doar a întors-o cu spatele spre el.

Garrett se întristase. Chiar era adevărat? Se putea să nu-l mai revadă niciodată? Chiar avea legătură cu slujba lui? Poate că era doar o scuză, poate că de fapt nu era deloc interesat de ea. Poate că atracţia era doar din partea ei. I s-a pus un nod în gât din cauză că era într-atât de dezamăgită.

— Nu uita să împingi contra… a început Ransom când uşa s-a deschis larg.

Au privit amândoi spre pragul din care monsieur Baujart se încrunta la ei.

— Am nevoie de sală pentru următoarea lecţie, i-a anunţat maestrul de scrimă. S-a încruntat şi mai tare văzându-i îmbrăţişaţi. Aşa o înveţi tu pe domnişoara Gibson să se apere? a întrebat sarcastic.

Garrett nu s-a pierdut cu firea:

— Este o manevră defensivă, monsieur. Tocmai mă pregăteam să-i dau o lovitură năprasnică în vintre.

Maestrul de scrimă le-a aruncat amândurora o privire de gheaţă.

— Foarte bine, a mormăit şi a închis uşa în urma lui.

Înainte ca Garrett să poată continua, a simţit cum Ransom îşi lipise obrazul de umărul ei, chicotind ca un puşti poznaş în biserică.

— Hai că mi-ai făcut-o! i-a spus. De-acum Baujart va fi mulţumit doar dacă mă va vedea că părăsesc sala şchiopătând în agonie.

Ea a zâmbit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, voi avea milă faţă de tine. Aşa cum o învăţase el mai devreme, s-a proptit bine pe şolduri şi s-a aplecat înainte. Trupurile le erau strâns aliniate, precum piesele unui puzzle. Mintea i s-a golit când a simţit plăcerea pură, viscerală a căldurii lui, învăluind-o.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei şi şi-a ţinut răsuflarea, de parcă nu mai ştia dacă să respire sau nu.

În secunda care a urmat i-a dat drumul brusc din îmbrăţişare şi s-a lăsat pe vine. Şi-a încolăcit braţele lungi în jurul picioarelor şi şi-a sprijinit fruntea pe genunchi.

Speriată, Garrett a îngenuncheat lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am întins un muşchi, a spus el cu glas înfundat.

Părea să fie mult mai grav de atât. Era îmbujorat şi respira greu.

— Eşti ameţit? l-a întrebat Garrett îngrijorată. Se învârte totul cu tine? Şi-a lipit palma de obrazul lui, încercând să-i ia temperatura, dar el s-a tras în spate. Lasă-mă să-ţi iau pulsul, i-a spus întinzând din nou mâna spre el.

Privirea lui albastră a întâlnit-o pe a ei:

— Nu mă atinge, altfel… A tăcut şi s-a ridicat în picioare dintr-o singură mişcare. S-a dus la peretele opus şi s-a sprijinit cu palmele de el, cu capul plecat.

Garrett îl privea nedumerită. Deodată a văzut însă ceva care nu era cu siguranţă un muşchi întins. Ci un alt gen de problemă.

Pantalonii strâmţi de scrimă nu puteau ascunde nimic. Era excitat. Impresionant de excitat, chiar.

Garrett a simţit că-i luau foc obrajii. Neştiind cum să reacţioneze, a rămas îngenuncheată la podea. Era copleşită de o senzaţie de… ei bine, nu prea ştia ce anume era… în niciun caz stânjeneală, deşi obrajii erau roşii ca macii. Nici plăcere, deşi simţea un uşor tremur frivol.

Nu se considerase niciodată o femeie a cărei prezenţă să stârnească ardoare masculină. În mare parte pentru că nu-şi cultivase arta flirtului şi nu pusese preţ pe şarmul feminin. Şi mai presus de toate pentru că, atunci când era în compania unui bărbat, de obicei îi cosea vreo rană sau îi

făcea vreo injecţie.

— Ţi-ar fi… ţi-ar fi de ajutor dacă ţi-aş aduce un pahar cu apă? a îndrăznit să-l întrebe cu o voce timidă pe care nici ea nu şi-a recunoscut-o.

Ransom i-a răspuns continuând să-şi ţină fruntea lipită de perete:

— Doar dacă mi-l torni în pantaloni.

Garrett a râs gâtuit.

El s-a întors şi i-a aruncat o privire piezişă, de un albastru infinit, în care sălăşluia întreaga forţă a dorinţei, nimicitoare ca un fulger. Cu toate cunoştinţele ei medicale, Garrett a reuşit cu greu să înţeleagă ce se ascundea în privirea aceea arzătoare.

Pe un ton auto-ironic, el a rostit:

— Aşa cum spuneai şi tu, doctore… în fiecare bărbat există o parte care rămâne nesupusă şi nedomesticită.

Capitolul 4

— Şi ce-a mai spus după asta? a şoptit lady Helen Winterborne peste măsuţa de ceai, cu ochii ei verzi acum mari şi rotunzi cât un florin din argint. Dar *tu* ce-ai spus?

— Nu-mi amintesc, a mărturisit Garrett, constatând cu uimire că roşea din nou chiar şi acum, trei zile mai târziu. Parcă mi s-a pus o pâclă pe creier. Totul a fost neaşteptat.

— Nu ai mai văzut un bărbat… într-o asemenea stare? a întrebat-o delicat Helen.

Garrett i-a aruncat o privire ironică.

— Sunt medic. Şi am început ca asistentă. Îndrăznesc să spun că am văzut mai multe erecţii decât o patroană de bordel. S-a încruntat. Numai că până acum niciuna nu a avut vreo legătură cu mine.

Helen şi-a dus grăbită şervetul la gură, înăbuşindu-şi râsul.

Aşa cum le era obiceiul de fiecare săptămână, se întâlniseră să ia ceaiul în renumitul salon din magazinul

Winterborne. Salonul pentru ceai era un refugiu de linişte faţă de agitaţia zilei, o încăpere aerisită decorată cu palmieri în ghivece, cu tavan înalt şi pereţi cu mozaic albastru, alb şi auriu. Întregul nivel era înţesat de doamne şi domni aşezaţi la mese rotunde, iar în fiecare colţ exista câte un alcov cu câte o masă suficient de retrasă ca să poţi purta o discuţie privată. Bineînţeles că, în calitate de soţie a lui Winterborne, Helen era condusă de fiecare dată la una din mesele din alcov.

Garrett se împrietenise cu Helen încă de pe vremea când Winterborne îi oferise un post de medic. Descoperise curând că Helen era blândă, sensibilă şi loială. Şi că ştia să-şi ţină gura, atunci când era cazul. Aveau multe în comun, inclusiv dorinţa de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi. În anul care trecuse, Helen patronase mai multe societăţi caritabile în beneficiul femeilor şi al copiilor şi se implicase în stârpirea unor abuzuri.

În ultima vreme, Helen insistase ca Garrett să înceapă să participe la unele cine date pentru strângerea de fonduri şi la concertele găzduite de ea şi de soţul ei.

— Nu poţi munci *tot timpul*, îi spusese Helen pe un ton blând dar ferm. Când şi când, mai trebuie să petreci câte o seară în compania altor oameni.

— Dar sunt în compania oamenilor în tot timpul zilei, protestase Garrett.

— Da, la clinică. Eu mă refer la seratele la care trebuie să îmbraci o rochie elegantă, să faci conversaţie şi chiar să dansezi.

— Nu încerci să faci pe peţitoarea, nu-i aşa? o întrebase Garrett bănuitoare.

Helen îi aruncase un zâmbet uşor dojenitor.

— Nu e nimic rău în a face cunoştinţă cu câţiva domni necăsătoriţi. Nu te opui ideii de căsătorie, nu-i aşa?

— Nu tocmai. Dar nu văd cum şi-ar găsi loc un soţ în viaţa mea. N-ar putea fi în niciun caz genul de bărbat care are pretenţia ca totul să se învârtă în jurul nevoilor lui. Şi nici nu s-ar putea aştepta ca eu să fiu o soţie tradiţională. Ar trebui să mă accepte aşa cum sunt, o neconvenţională.

Garrett ridicase din umeri şi zâmbise: dar nu mă deranjează să fiu pusă în „vitrină”, aşa cum se spune. Se întâmplă să fie o „vitrină” foarte interesantă.

— Dacă un asemenea bărbat există, îi spusese Helen sigur nu-l vei găsi stând acasă serile. Trebuie să vii la următorul dineu. Iar asta înseamnă că trebuie să-ţi facem o rochie de seară.

— Am o rochie de seară, a spus Garrett gândindu-se la rochia ei din brocart de culoarea safirului, veche de doar câţiva ani dar deja foarte uzată.

— Am văzut-o şi este foarte… drăguţă, a spus Helen căutând un cuvânt care să nu o jignească. Numai că ţi-ar trebui ceva mai festiv. Cu decolteu mai adânc. Nicio femeie de vârsta ta nu poartă rochii de seară încheiate până la gât – acestea sunt doar pentru adolescente sau pentru văduve.

Recunoscând că moda nu era neapărat punctul ei forte, Garrett a fost de acord să meargă împreună cu Helen la atelierul doamnei Allenby, după ce vor bea ceaiul.

Gândurile i-au revenit în prezent când Helen, redevenind serioasă, a murmurat:

— Bietul domn Ransom! Trebuie să fie stare stânjenitor pentru un bărbat să fie surprins într-o asemenea postură.

— Fără îndoială că aşa a fost, a spus Garrett muşcând dintr-un sandviş minuscul cu cremă de brânză. Numai că Ransom nu păruse deloc stânjenit. S-a înfiorat amintindu-şi privirea pe care i-o aruncase el atunci. O privire flămândă, ca de tigru, plină de dorinţă şi de instinct. De parcă fusese nevoit să facă apel la întreaga lui voinţă ca să nu sară pe ea.

— Cum s-a terminat lecţia? a întrebat-o Helen.

— După ce ne-am schimbat în hainele de stradă, Ransom m-a aşteptat în stradă şi mi-a chemat o birjă. Înainte să urc, mi-a mulţumit pentru timpul petrecut împreună şi mi-a spus că regretă foarte mult că nu ne vom revedea. Nu-mi amintesc ce i-am răspuns, ştiu doar că am vrut să ne strângem mâna iar el…

— El… ce?

Ea s-a îmbujorat.

— El… mi-a sărutat-o, a reuşit Garrett să spună, amintindu-şi imaginea capului său, plecat deasupra mâinii ei înmănuşate. Nu m-am aşteptat la un asemenea gest. Bărbatul acela masiv, cu alură de sălbatic să facă un gest demn de un gentleman… mai ales după ce ne petrecusem ultimele două ore încleştându-ne, luptându-ne în sala de scrimă. Gestul acela plin de tandreţe o lăsase fără cuvinte. Chiar şi acum, când se gândea la el, un val de căldură îi străbătea întreg trupul. Era o adevărată nebunie. Deşi examinase şi operase atâţia pacienţi, deşi încercase să-i aline pe mulţi, nimic nu i se păruse atât de intim ca atingerea buzelor lui pe mănuşa ei. Nu pot să încetez să mă gândesc la asta, a continuat Garrett. Nu pot să nu mă întreb ce ar fi fost dacă… Nu a mai putut încheia fraza. A început să învârtă între degete linguriţa de şerbet. Vreau să-l revăd, a mărturisit.

— Oh, draga mea, a murmurat Helen.

— Nu ştiu cum să dau de el. Garrett a privit-o temătoare. Dar soţul tău ştie.

Helen părea destul de stânjenită.

— Dacă domnul Ransom a spus că nu vă veţi revedea cred că ar trebui să-i respecţi decizia.

— Mă putea vizita pe furiş, dacă voia, a spus Garrett iritată. Oricum bântuie prin toată Londra ca un motan vagabond.

— Şi unde aţi fi ajuns, dacă v-aţi fi văzut în secret? Mai bine zis, unde ţi-ai fi dorit tu să ajungeţi?

— Nu sunt sigură. Garrett a lăsat deoparte linguriţa de şerbet, a luat o furculiţă şi a împuns cu ea o căpşună. S-a folosit de cuţit ca să o taie în bucăţi minuscule. Este evident că Ransom nu este însoţitorul potrivit mie. Ar trebui să mi-l scot din minte – şi pe el, şi părţile lui anatomice intime.

— Ar fi cel mai bine, a spus Helen.

— Numai că nu pot face asta. Garrett a lăsat tacâmurile pe masă şi a murmurat: niciodată nu m-am lăsat condusă de gânduri sau sentimente nedorite. Am fost mereu capabilă să le dau deoparte, ca şi cum ar fi fost

vorba de aşternuturi aşezate într-un sertar. Ce se întâmplă oare acum cu mine?

Helen i-a mângâiat pumnul încleştat şi i-a zâmbit încurajator:

— Ai muncit mult şi nu te-ai distrat deloc. Şi într-o seară, din umbră, îşi face apariţia un bărbat frumos care îi pune pe fugă pe atacatorii tăi…

— Partea asta m-a enervat cel mai tare, a întrerupt-o Garrett. Mă descurcam foarte bine până să apară el.

Helen a zâmbit.

— Şi totuşi… trebuie să fi fost măgulitor.

— A fost, a mormăit Garrett, prefăcându-se că studia farfuria cu sandvişuri. A ales unul cu ou fiert şi anghinare murată. A fost de-a dreptul impresionant, era izbitor de frumos şi de impetuos. Îţi pot mărturisi doar ţie: când i-am mai auzit şi accentul irlandez am început să bat din gene ca o ingenuă dintr-o piesă ieftină.

Helen a râs îngăduitoare.

— Bărbaţii cu accent au ceva fermecător, nu-i aşa? Ştiu că este considerat mai degrabă un defect – cu atât mai mult dacă este vorba de accentul galez – dar mi se pare că are ceva poetic.

— În zilele noastre dacă vorbeşti cu accent irlandez ţi se trânteşte cu siguranţă uşa în nas, a spus cu tristeţe Garrett. Nu mă îndoiesc că acesta este motivul pentru care domnul Ransom încearcă să-l ascundă.

În ultimii zece ani, neliniştea politică a celor care credeau în dreptul Irlandei de a se auto-guverna făcuse ca atmosfera să devină tot mai intolerantă. Peste tot se auzeau zvonuri despre conspiraţii iar oamenilor le era greu să aleagă între prejudecăţi şi raţiune. Mai ales acum, după un recent val de terorism care culminase cu încercarea de a-l asasina pe prinţul de Wales.

— Nu este nici pe departe un bărbat respectabil şi nici nu are o slujbă stabilă, a continuat Garrett. Este şiret, violent şi pare încăpăţânat ca un catâr. Nu am cum să mă simt atrasă de el.

— Nu poţi alege de cine să te simţi atrasă, a spus

Helen. Este un fel de magnetism. O forţă irezistibilă.

— Nu pot accepta să fiu ostatica unor forţe invizibile.

Helen a privit-o cu un zâmbet plin de înţelegere.

— Asta îmi aminteşte de ce mi-ai spus după ce Pandora a fost rănită în acel atac de stradă. Ai spus că a primit un şoc care i-a afectat întreg sistemul nervos. Cred că asta a fost şi domnul Ransom pentru tine. Printre altele, te-a făcut să înţelegi că eşti puţin cam singuratică.

Garrett, care se mândrise întotdeauna cu independenţa ei, i-a aruncat o privire indignată.

— Este imposibil. Cum să fiu singuratică când te am pe tine aproape, pe ceilalţi prieteni ai mei, pe tata, pe doctorul Havelock, pe pacienţii mei…

— Mă refeream la un alt gen de singurătate.

Garrett s-a strâmbat.

— Nu sunt o fetişcană care să creadă în feţi-frumoşi. Mă consider mai inteligentă de atât.

— Chiar şi o femeie deşteaptă poate aprecia o pereche reuşită de… cum i-ai numit? Cvadricepşi?

Tonul lui Helen era evident uşor ironic. Garrett s-a refugiat într-o tăcere demnă şi a golit ceaşca de ceai. O ospătăriţă s-a apropiat imediat cu două cupe de şerbet de lămâie.

Helen a aşteptat ca ospătăriţa să se îndepărteze şi a spus:

— Întâi ascultă-mă, nu mă refuza. Vreau foarte mult să-ţi fac cunoştinţă cu vărul meu, West. Soseşte în oraş pentru două săptămâni. Nu l-ai întâlnit data trecută, când a venit să o vadă pe Pandora. Putem lua cina la reşedinţa Ravenel, într-o seară.

— Nu, Helen, te implor… Nu mă obliga nici pe mine şi nici pe vărul tău să trecem prin această tortură fără sens.

— West este foarte chipeş, a insistat Helen. Este brunet cu ochi albaştri şi absolut fermecător. Sunt convinsă că vă veţi plăcea reciproc. După câteva minute în compania lui vei uita complet de domnul Ransom.

— Chiar dacă prin absurd, eu şi domnul Ravenel ne-am dori mai mult, relaţia noastră nu ar putea funcţiona. Eu

nu pot trăi la ţară. Garrett a luat o înghiţitură de şerbet, lăsând ca dulceaţa rece să i se topească pe limbă. Printre altele, mie mi-e frică de vaci.

— Din cauza dimensiunilor lor? a întrebat-o Helen înţelegătoare.

— Nu, din cauza felului în care se uită fix la tine. De parcă ar pune ceva la cale.

Helen a chicotit.

— Îţi promit că în ziua în care vei veni în vizită la Eversby Priory toate vacile vor fi alungate din calea ta. Iar în ceea ce priveşte viaţa la ţară, am senzaţia că West şi-ar dori să se mute din nou la Londra. Este un bărbat interesant, cu talente multiple. Te rog, spune-mi măcar că eşti de acord să-l cunoşti!

— Mă mai gândesc, a spus Garrett fără tragere de inimă.

— Îţi mulţumesc, să ştii că m-am mai liniştit. Helen a redevenit imediat serioasă: pentru că mă tem că domnul Ransom a avut motive serioase să dorească să se ţină departe de tine.

Garrett a privit-o cu atenţie.

— Care ar fi acestea?

Helen s-a încruntat, părând că în mintea ei se dădea o luptă.

— Am unele informaţii legate de domnul Ransom. Nu am libertatea să ţi le dezvălui, dar aş vrea să te previn în legătură cu un lucru.

Garrett s-a străduit să dea dovadă de răbdare cât timp Helen a privit în jur, să se asigure că nu se apropia nimeni de alcovul lor.

— Are legătură cu incidentul de la Guildhall de luna trecută, a spus cu voce joasă Helen. Îţi aminteşti cred că Pandora şi lordul St. Vincent au luat parte la recepţie.

Garrett a dat din cap. Chiar Pandora îi povestise cum, observând o stinghie desprinsă, descoperise o bombă plasată sub podea. În câteva minute, mulţimea panicată părăsise clădirea. Din fericire, explozivul fusese anihilat înainte să poată fi detonat. Nu fusese făcută nicio arestare,

dar se bănuia că autori erau nişte naţionalişti radicali irlandezi.

— Unul dintre oaspeţii de la recepţie a murit în acea noapte, a continuat Helen. Unul dintre subsecretarii Ministrului de Interne, domnul Nash Prescott.

Garrett a încuviinţat.

— Îmi amintesc că am citit despre asta în *Times*. Acolo scria că ar fi suferit de inimă. În tot acel haos, ar fi făcut atac de cord.

— Aceasta este varianta oficială, a spus Helen. Dar lordul St. Vincent i-a spus lui Winterborne între patru ochi că domnul Prescott ştiuse dinainte de complotul cu bombă. Şi că nimeni altul decât domnul Ransom îi găsise trupul neînsufleţit, nu foarte departe de Guildhall. A făcut o pauză. Asta după ce l-a hăituit.

— Ransom a pornit în urmărirea lui? Garrett o privea atentă. Crede-mă, când ai un atac de cord nu alergi *niciunde*.

— Exact. Helen a ezitat. Nimeni nu ştie cu exactitate *ce* anume a cauzat moartea domnului Prescott. Totuşi, este posibil ca domnul Ransom… Vocea i s-a stins. Suspiciunea era mult prea îngrozitoare ca să poată fi rostită cu glas tare.

— Dar de ce ar fi făcut asta? a întrebat Garrett după câteva clipe. Crezi că este de partea conspiratorilor?

— Nimeni nu ştie de ce parte a baricadei este. Dar nu este un bărbat cu care să ai tu de-a face, i-a spus Helen cu afecţiune, dar şi cu îngrijorare.

*

Norul de întristare abătut de informaţiile lui Helen asupra lui Garrett s-a înteţit şi mai tare a doua zi, când tatăl ei i-a fluturat pe sub nas ultima ediţie din *Gazeta Poliţiei* şi a întrebat-o direct:

— Ce zici de asta, fiica mea?

Încruntată, Garrett i-a luat ziarul din mână şi a citit febril:

Miercuri noapte, în arestul judecătoriei din King's Cross a pătruns un intrus care i-a atacat pe cei trei prizonieri aflaţi acolo. Victimele sunt soldaţi ai Majestăţii Sale din regimentul 90 Infanterie, care fuseseră acuzaţi de a fi atacat o persoană a cărei identitate nu a fost dezvăluită publicului. Intrusul a scăpat, nu a putut fi prins. Cei trei soldaţi vor rămâne în custodie, fără posibilitate de cauţiune. Orice persoană care îi poate furniza informaţii domnului Cross, inspector-şef, informaţii care vor duce la prinderea făptaşului necunoscut, va primi o recompensă de zece lire sterline.

Încercând să-şi ascundă tulburarea. Garrett i-a întins înapoi ziarul. Dumnezeule mare, oare Ransom fusese în stare să-i atace pe cei trei?

— Nu există nicio dovadă că a fost domnul Ransom, a spus sec.

— Numai unul dintre oamenii lui Jenkyn este în stare să intre şi să iasă dintr-o judecătorie foarte bine păzită fără să fie prins.

Garrett şi-a privit cu greu tatăl în ochi. Slăbise mult în ultima vreme, avea cearcăne adânci şi obrajii lăsaţi. Părea atât de obosit şi de blând că i s-a pus un nod în gât.

— Domnul Ransom nu tolerează violenţa asupra femeilor, a spus ea. Aceasta nu este însă o scuză, nicidecum.

— Mi-ai povestit doar o parte din cele întâmplate în seara aceea, a întrebat-o serios tata. Mi-ai spus că soldaţii aceia te-au insultat, dar a fost mai mult de atât, nu-i aşa?

— Da, tată.

— Atunci şacalii aceia au meritat tot ce le-a făcut Ransom. Poate că este un ucigaş cu sânge rece care şi-a vândut sufletul diavolului, dar eu unul îi mulţumesc. Dacă puteam, le arătam eu ticăloşilor acelora.

— Nu aş fi fost de acord să faci asta, aşa cum nu sunt nici când vine vorba de el, i-a spus Garrett încrucişându-şi braţele la piept. Un astfel de justiţiar nu este cu nimic mai

bun decât un bătăuş de stradă.

— Asta ai de gând să-i spui?

Garrett a zâmbit.

— Crezi că aşa mă păcăleşti să recunosc, tată? Nu am nici cea mai mică intenţie să-l revăd pe domnul Ransom.

Tatăl ei a pufnit şi a ridicat ziarul să-şi continue lectura. Vocea i s-a auzit dincolo de paginile foşnitoare:

— Să ştii că dacă priveşti pe cineva în ochi atunci când minţi nu înseamnă că l-ai şi păcălit.

*

Zilele care au urmat au fost anoste, neinteresante. Garrett a asistat la o naştere, a pus la loc un umăr şi a făcut o operaţie nu foarte complicată pentru extirparea unei tumori benigne. Toate astea i s-au părut însă lucruri de mântuială. Nici măcar un caz interesant de reumatism la genunchi nu a reuşit să o mai însufleţească. Pentru prima oară în viaţă, lui Garrett îi dispăruse inexplicabil entuziasmul pentru munca ei, singurul lucru care îi dădea un sens şi satisfacţii.

Până acum reuşise să evite cina cu familia Ravenel, pretextând că era obosită după cele douăzeci şi patru de ore petrecute alături de femeia în travaliu, dar ştia că urma să primească foarte curând o nouă invitaţie şi că va trebui să o accepte.

Marţi după-amiază, pe când îşi umplea trusa cu cele necesare vizitei la azilul de săraci, a fost abordată de partenerul ei de la clinică.

Deşi doctorul William Havelock nu făcuse niciun secret din obiecţiile sale în clipa în care Winterborne angajase o femeie-medic, el îi devenise curând mentor şi prieten de încredere. Bărbatul între două vârste cu alura unui leu şi o coamă de păr alb arăta exact aşa *cum ar fi trebuit* să arate un doctor, în accepţiunea tuturor. Era un medic priceput, cu o bună judecată, iar Garrett învăţase multe de la el. Spre meritul lui, în ciuda felului sever şi ţâfnos de a fi, Havelock era un bărbat drept şi cu mintea

deschisă. După ce iniţial i s-a împotrivit din răsputeri, a ajuns să privească cu interes şi fără suspiciune pregătirea ei chirurgicală la Sorbona şi a adoptat imediat metodele antiseptice învăţate de ea de la sir Joseph Lister.

Garrett a ridicat privirea spre doctorul Havelock care ţinea în mâini două pahare de laborator cu un lichid de un auriu palid.

— Ţi-am adus un tonic care să te înviorеze, i-a spus întinzându-i unul dintre pahare.

Garrett a ridicat o sprânceană şi a mirosit cu grijă conţinutul. A zâmbit:

— Whisky?

— Whisky Dewar’s. A privit-o atent dar blând şi a toastat: la mulţi ani!

Uimită, Garrett a făcut ochii mari. Tatăl ei nu-şi amintise iar ea nu spusese nimănui data naşterii.

— De unde ai ştiut?

— Aveai data naşterii trecută pe cererea de angajare. Soţia mea se ocupă de dosare şi ştie când este aniversarea fiecăruia. Nu uită niciodată.

Au ciocnit şi au băut. Whisky-ul era tare dar parfumat, cu arome de malţ, miere şi fân proaspăt cosit. Garrett a închis ochii şi a simţit focul molcom călătorind până în esofag.

— Excelent, a decretat zâmbindu-i. Apreciez foarte mult gestul. Mulţumesc, doctore Havelock.

— Încă un toast: *Neque semper arcum tendit Apollo*.

Au băut din nou.

— Ce înseamnă? a întrebat Garrett.

— Nici măcar Apollo nu stă tot timpul cu arcul încordat. Havelock a privit-o cu blândeţe. Ai fost destul de morocănoasă în ultimul timp. La fel de antrenantă ca o pătură udă. Nu cunosc amănuntele, dar cred că ştiu care este cauza. Eşti un medic dedicat, care se achită cu succes de multele sale responsabilităţi, iar din această cauză noi toţi, inclusiv tu, suntem tentaţi să uităm ceva: că eşti încă o femeie tânără.

— La douăzeci şi opt de ani? a întrebat Garrett şi a

mai luat o înghiţitură de whisky. Fără să lase paharul din mână a pus în geantă o cutie de plasturi.

— Eşti încă o copilă, a spus el. Şi, ca toţi tinerii, te revolţi în faţa tiranului tău şef.

— Nu te-am considerat nicicând aşa, a protestat Garrett.

Havelock a zâmbit.

— Nu eu sunt tiranul, ci tu, doctore. Recreerea este o necesitate naturală. Munca foarte asiduă te-a transformat şi vei continua să fii posacă câtă vreme nu-ţi vei găsi ceva de făcut în afara clinicii.

Garrett s-a încruntat.

— Nu mă interesează nimic altceva.

— Dacă ai fi fost bărbat te-aş fi sfătuit să-ţi petreci noaptea la cel mai bun bordel pe care ţi-l poţi permite. Dar chiar nu ştiu ce să-i recomand unei femei în postura ta. Fă-ţi o listă de hobby-uri şi alege-ţi unul. Fă-ţi un iubit. Du-te în vacanţă într-un loc în care nu ai mai fost.

Garrett s-a înecat cu înghiţitura de whisky. L-a privit cu ochi mari.

— Mă sfătuieşti să-mi fac o relaţie? l-a întrebat cu glas răguşit.

Havelock a râs.

— Te-am surprins, aşa-i? Nu sunt chiar atât de demodat cum mă credeai. Şi nu are rost să mă priveşti ca o măicuţă ultragiată. Eşti medic şi ştii prea bine că actul sexual poate fi separat de procreere fără să se decadă în prostituţie. Munceşti ca un bărbat, eşti plătită ca un bărbat, poţi foarte bine să cauţi plăcerea ca unul, atâta timp cât o faci cu discreţie.

Garrett a băut şi ultima înghiţitură de whisky înainte de a-i putea răspunde:

— Lăsând deoparte consideraţiile morale, cred că nu merită să-mi asum acest risc. Dacă relaţia este descoperită, cariera unui bărbat nu ar avea de suferit, dar ar distruge-o pe a mea.

— Atunci găseşte-ţi pe cineva cu care să te măriţi. Dragostea nu este ceva de care să te lipseşti, doamnă

doctor Gibson. De ce crezi că eu, un văduv cu un trai confortabil, m-am făcut de râs în fel şi chip curtând-o pe doamna Fernsby până ce a consimţit, într-un final, să-mi fie soţie?

— Din comoditate? a încercat ea să ghicească.

— Dumnezeule mare, nu! Nu este nimic comod în a te însoţi cu o altă persoană. Căsătoria este ca o cursă în saci: poate că găseşti o cale să poţi sări în tandem spre linia de sosire, dar ai ajunge mai uşor acolo fără sac.

— Şi atunci de ce să faci asta?

— Întreaga noastră existenţă, intelectul chiar, se bazează pe iubire. Fără ea nu am fi nimic.

Uimită de discursul sentimental de care era în stare Havelock, Garrett a protestat:

— Nu e uşor să găseşti pe cineva pe care să-l iubeşti. Din cuvintele tale pare să fie la fel de uşor ca şi cum ai cumpăra un pepene.

— Se vede că nu ai făcut niciuna, nici alta. Să-l găseşti pe cel pe care să-l iubeşti e chiar mai uşor decât să găseşti un pepene copt.

Garrett a zâmbit, gânditoare.

— Sunt sigură că sfatul tău este bine intenţionat, dar nu am ce face nici cu pepenele, nici cu o idilă. I-a întins vasul de laborator. Dar promit să încerc să-mi găsesc un hobby.

— Este un început. Havelock s-a îndreptat spre uşă şi s-a întors din prag: te pricepi de minune să-i asculţi pe alţii, tânăra mea prietenă, dar deloc când vine vorba de tine.

*

Se lăsase deja noaptea când Garrett şi-a terminat vizitele la infirmeria azilului de săraci din Clerkenwell. Obosită şi înfometată, şi-a scos şorţul alb şi a îmbrăcat jacheta cu garnituri din mătase, încinsă în talie cu un cordon. Şi-a luat bastonul şi geanta, a ieşit în curte şi s-a oprit o clipă după poarta din fier forjat, pe aleea luminată doar din loc în loc.

A pornit apoi spre strada principală. Din depărtare se auzea uruitul unui tren şi scrâşnet de roţi. A încetinit pentru că şi-a dat seama că nu se grăbea deloc să ajungă acasă. Nu avea niciun motiv. Tatăl ei era la partida săptămânală de pocher cu prietenii şi nu avea să-i ducă lipsa. Nu avea însă unde altundeva să se ducă. Clinica şi magazinul universal se închiseseră şi nu se făcea să apară neinvitată la uşa nimănui. Stomacul i-a chiorăit de foame, sub strânsoarea corsetului, şi aşa şi-a dat seama că uitase să ia prânzul.

Una din regulile de bază ca să se aventureze noaptea în zonele periculoase ale oraşului era să pară încrezătoare, în loc de asta, ea ce făcea? Se oprea la un colţ de stradă, simţindu-şi picioarele grele ca plumbul. Ce se întâmpla cu ea? Ce era acel sentiment îngrozitor care o cuprinsese? Tristeţe şi dor. Un gol lăuntric pe care nu-l putea astupa niciun blestemat de hobby. Şi nicio vacanţă.

Ar fi putut să o viziteze pe Helen, neanunţată. Ce mai contau regulile? Helen ştia să o asculte şi ar fi ştiut şi ce să-i spună. Dar nu… ar fi insistat cu siguranţă să-l cunoască pe Weston Ravenel, un biet înlocuitor al bărbatului pe care îşi dorea cu adevărat să-l vadă… asasinul guvernamental imoral cu o gropiţă într-unul din obraji.

Prin mintea lui Garrett rătăceau rămăşiţe din conversaţiile purtate în ultima săptămână:

Nimeni nu ştie de ce parte a baricadei este. *Dar nu este un bărbat cu care să ai tu de-a face*…

Ransom este un ucigaş cu sânge rece care şi-a vândut sufletul diavolului…

Şi unde aţi fi ajuns, *dacă v-aţi fi văzut în secret*?

Şi vocea profundă a lui Ransom:

Nu-ţi găsesc niciun cusur.

În timp ce stătea în mijlocul străzii, cuprinsă de acea durere misterioasă a sufletului, a auzit un cuplu certându-se pe o stradă alăturată, răgetele unui măgar şi strigătele unei femei care vindea plante medicinale, împingându-şi căruciorul pe caldarâm. Londra trecea minut cu minut de la zumzetul şi tumultul cotidian la liniştea unei seri calde de

vară. Un oraş întins şi prosper, clădit din cărămidă şi fier, acoperit de o haină groasă din fum de fabrică şi purtând în buzunare milioane de secrete. Garrett adora totul, de la cupola catedralei St. Paul până la ultimul şobolan dintr-un canal de scurgere. Londra, prietenii ei, munca ei, toate îi fuseseră de ajuns. Până acum.

— Îmi doresc… a şoptit şi şi-a muşcat buza.

Unde era Ransom în clipa aceea?

Poate că mersese totuşi prea departe când îşi spusese că iubea chiar şi şobolanii din canale…

— *Îmi doresc*… era o propoziţie pe care nu o rostea niciodată.

Dacă închidea ochii – dar nu era într-atât de proastă să facă asta într-un cartier în care erau trei puşcării – aproape că era în stare să-l vadă. Ca o imagine ţinută prizonieră în globul de cleştar al unei prezicătoare.

A constatat uimită că ţinea în palmă fluierul de argint. Îl scosese fără să-şi dea seama din buzunarul jachetei. Şi-a trecut degetul mare pe suprafaţa lui strălucitoare.

Ascultând de un impuls nebunesc, a dus fluierul la buze şi a suflat. Nu într-atât de tare încât să dea alarma, ci doar un ţârâit scurt. A închis ochii şi a numărat până la trei, aşteptând să audă zgomot de paşi apropiindu-se.

Oh, *îmi doresc*, *îmi doresc*…

Nimic. A deschis ochii. În faţa ei nu era nimeni.

Era timpul să se întoarcă acasă. Întristată, a pus fluierul la loc în buzunar, s-a sprijinit în baston şi a dat să plece.

A scos un sunet înăbuşit când a dat cu nasul de un perete, iar geanta i-a scăpat din mână.

Salvatorul meu!

Nu era un perete. Ci un bărbat. Nasul i se lipise de pieptul lui puternic.

Înainte ca mintea ei să înţeleagă pe deplin ce se întâmplase, trupul i-a recunoscut deja muşchii duri, încordaţi, mâinile mari care o apucaseră şi o ţineau în siguranţă, aroma masculină mai plăcută decât orice altceva pe lume. Ochii de un albastru profund au studiat-o atent, să

se asigure că era bine.

Ransom.

O urmărise, până la urmă. A râs, tulburată. Când a ridicat ochii spre chipul lui, a cuprins-o o bucurie nemărginită. Era şocant să vadă cât de bine se simţea lângă el. Sufletul parcă îi înflorise.

— Fluierul este doar pentru momentele în care ai nevoie de ajutor, i-a spus Ransom aproape şoptit. Încerca să pară serios dar degetele i s-au strâns uşor, de parcă se abţinea cu greu să nu o mângâie.

Garrett nu şi-a putut ascunde un zâmbet larg.

— Chiar am nevoie de ajutor, i-a răspuns pe un ton cât mai normal. Mi-e foame.

O emoţie brută a răzbătut dincolo de aparenţa controlată.

— *Acushla*, a spus răguşit, nu-mi face asta.

— Este ziua mea, a continuat ea.

Privirea lui arzătoare i-a ajuns până în adâncul sufletului.

— Adevărat?

Ea a dat din cap, cu un aer oropsit.

— Sunt singură şi înfometată. Şi este ziua mea.

Ransom a înjurat printre dinţi dar i-a cuprins obrajii în palme. A privit-o un lung moment, după care a clătinat din cap, cu aerul că era nevoit să se supună sorţii. S-a aplecat şi i-a ridicat geanta.

— Vino, i-a spus.

Iar ea a mers cu el fără să întrebe sau să-i pese unde anume.

Capitolul 5

În timp ce se îndepărtau, Garrett l-a luat pe Ransom de braţ. Era îmbrăcat în haine obişnuite, de zi, doar vesta îi era dintr-o piele moale şi subţire, ca de mănuşă. Puterea braţului răzbătea până la ea prin materialul hainei. A

condus-o pe străzi, trecând pe lângă câteva taverne, magazinul unui negustor de lumânări şi unul cu haine la mâna a doua. Strada era tot mai animată, cu marinari şi bărbaţi în sacouri gri, vânzătoare de magazine, zarzavagii şi neveste de negustori, bine îmbrăcate. Garrett s-a relaxat, renunţând la obişnuita vigilenţă, ştiind prea bine că nimeni nu ar fi îndrăznit să o abordeze pe când era în compania acelui bărbat impunător care se simţea în largul lui pe străzi. Ba chiar din contră, el era cel care inspira teamă.

Asta i-a amintit de întâmplarea despre care citise în ziar, de la judecătorie:

— Nu este cazul să te întreb ce-ai mai făcut de când nu te-am văzut, a spus ea. Am citit despre ultima ta ispravă în gazeta poliţiei.

— Ce ispravă?

— Ai dat buzna în arestul judecătoriei, a spus ea. I-ai atacat pe acei trei soldaţi. Ai făcut o greşeală, să ştii. Şi nici nu era necesar.

— Nu i-am atacat. Ne-am contrat puţin, la început, dar am vrut doar să le atrag atenţia. Le-am făcut puţină morală, atât.

— Ai dat buzna peste ei doar ca să-i dojeneşti? a întrebat ea sceptică.

— Am vrut să-i fie foarte clar oricui că va avea de-a face cu mine dacă încearcă să-ţi facă vreun rău. Că-i bat de le sar capacele. Iar dacă aflu că au atacat o altă femeie, le… S-a oprit, încercând să-şi aleagă cuvintele. Ei bine, ştiu sigur că de-acum le va fi teamă să mai facă aşa ceva.

— De asta s-a scris în ziar că făptaşul nu a putut fi identificat? Pentru că le-a fost frică de tine?

— Mă pricep la speriat oamenii, a spus el.

— Se pare că te-ai autoproclamat judecător, jurat şi călău. Trebuia să-i laşi pe mâna sistemul judiciar britanic.

— Legea nu funcţionează de fiecare dată atunci când ai de-a face cu astfel de oameni. Ei nu ştiu decât de frică. Ransom a făcut o pauză. Haide, povesteşte-mi cum a decurs vizita la azilul de săraci.

În timp ce mergeau, Garrett i-a povestit despre

pacienţii pe care îi consultase la infirmerie, despre grijile pe care şi le făcea din cauza sărăciei celor de acolo. Terciul de ovăz şi pâinea, meniul zilnic, erau dăunătoare mai ales copiilor care erau astfel mai vulnerabili în faţa bolilor. Şi toate apelurile ei la proprietarii azilul de săraci rămăseseră fără răspuns.

— Mi-au spus că dacă le dau mâncare mai bună or să se înghesuie prea mulţi acolo.

— La fel se spune şi despre mâncarea de la închisoare, a spus Ransom. Dacă e bună, spun unii, oamenii vor comite infracţiuni doar ca să aibă parte de ea. Dar nu-l vei auzi spunând asta pe niciunul aflat de cealaltă parte a porţii închisorii.

— Trebuie făcut ceva, a spus Garrett. Tocmai de aceea m-am decis să stau pe capul lor. Sunt pe cale să întocmesc un raport pe care să-l trimit la biroul Ministrului Afacerilor Interne, în care să explic cu amănunte de ce administratorii acestui gen de azile trebuie să adopte un set minim de standarde. Este o chestiune de sănătate publică.

Ransom a zâmbit cu tristeţe.

— Vor fi foarte interesaţi, sunt sigur… Doctore, îţi faci vreodată timp şi pentru distracţie?

— Îmi place munca mea.

— Mă gândeam la un alt fel de distracţie, măcar din când în când.

— Am avut o conversaţie similară cu doctorul Havelock, deunăzi, a zâmbit Garrett. M-a făcut posacă. Şi m-a comparat cu o pătură udă. Bănuiesc că ai fi de acord cu el.

Ransom părea amuzat.

— Chiar aşa? a întrebat-o. O pătură udă stinge focul. Pe când tu îl aprinzi.

Acum chiar că o descumpănise.

— Bineînţeles, doar sunt o seducătoare infamă, a spus ironic. Oricine poate vedea asta.

— Crezi că te iau în râs?

— Domnule Ransom, una este să-mi faci un

compliment rezonabil şi alta să-mi vorbeşti de parcă aş fi Cleopatra.

În loc să pară ruşinat, Ransom a părut deranjat.

— Vino cu mine, i-a şoptit luând-o de braţ şi îndreptând-o spre o alee îngustă, ticsită de vânzători ambulanţi cu cărucioarele lor. Dintr-una din casele învecinate venea miros de hering prăjit şi de castane coapte.

— Pe o alee întunecată? Nu prea cred.

— Aş prefera să nu discutăm pe stradă.

— Nu este nevoie să mai discutăm. Ţi-am spus deja ce am avut de spus.

— Iar acum este rândul meu. Ransom o ţinea strâns de mână. Garrett nu şi-a retras-o, curioasă să afle ce avea el de spus.

Ransom a condus-o până în pragul unei uşi, în umbră, i-a pus geanta jos şi s-a întors cu faţa spre ea.

— Eu nu aş juca un astfel de joc cu tine, i-a spus cu glas întretăiat, indiferent de ce ai gândi despre mine. Chiar nu ai cum să te îndoieşti de faptul că sunt atras de tine, mai ales după lecţia din sala lui Baujart. Nu-mi spune că nu ai observat ce mi-a făcut apropierea de trupul tău.

— Am observat, a şoptit Garrett. Dar ştiu că erecţia unui bărbat nu este cauzată întotdeauna de dorinţa sexuală.

— Ce tot spui acolo?

— Priapismul spontan poate fi cauzat de o inflamaţie a scrotului, de un traumatism la nivelul perineului, de un atac de gută sau de inflamaţia canalului prostatei… Lista i-a fost întreruptă de Ransom, care a lipit-o de trupul lui.

Tremura din tot corpul, şi-a dat ea seama, alarmată. Dar atunci când l-a auzit şi-a dat seama că de fapt încerca să-şi stăpânească hohotele de râs.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? a întrebat ea, cu gura lipită de pieptul lui. El nu i-a răspuns, nici nu ar fi putut să o facă. S-a mulţumit să clatine din cap. Iritată, ea a continuat: În calitate de medic, te asigur că nu e nimic amuzant la erecţiile involuntare.

Cuvintele ei au părut să-l amuze şi mai tare.

— Dumnezeule mare, a implorat-o, gata cu limbajul de doctor! *Te rog!*

Garrett şi-a ţinut gura, aşteptând ca el să se liniştească.

— Nu mi s-a inflamat scrotul, a spus într-un final Ransom, cu un ultim hohot de râs. A oftat apoi, şi şi-a îngropat nasul în părul ei. Nu e cazul să ne ascundem după cuvinte, aşa că o să-ţi spun care a fost cauza: faptul că am ţinut-o în braţe pe femeia la care visam mai mult decât ar trebui. Când sunt în preajma ta, sângele îmi clocoteşte. Ştiu că n-ar trebui să te doresc. Şi că nu ar fi trebuit să vin aici, în seara asta.

La început, Garrett a fost prea uimită ca să-i poată răspunde. Se folosea de onestitate ca de o armă, şi-a spus. Lucru uimitor pentru un bărbat cu atâtea secrete.

— Nu ai avut de ales, i-a răspuns într-un final. Eu te-am chemat. Şi-a lipit obrazul de umărul lui şi a adăugat: eşti duhul din fluierul meu.

— Nu îndeplinesc dorinţe, a spus el.

— Bine, eşti un duh mai nereuşit. Puteam să jur că o să primesc unul dintr-ăştia.

L-a simţit zâmbind. Cu vârful degetelor, el i-a mângâiat lobul urechii.

Garrett a ridicat capul. A văzut cât de aproape era gura lui, i-a simţit răsuflarea proaspătă şi i s-a pus un nod în stomac.

Mai fusese sărutată până atunci, o dată de un doctor fermecător pe când lucra ca infirmieră la spitalul St. Thomas şi altă dată de un coleg, student şi el la medicină la Sorbona.

În ambele ocazii fusese destul de dezamăgită. Senzaţia gurii de bărbat pe gura ei nu fusese neplăcută, dar nici nu înţelesese cum de alţii descriau sărutul ca pe o experienţă încântătoare.

Cu Ethan Ransom, însă… lucrurile puteau fi diferite.

El rămăsese nemişcat, cu ochii aţintiţi pe ea. Avea să o sărute, şi-a spus Garrett, tremurând de nerăbdare, cu

inima bătând să-i iasă din piept.

Numai că, brusc, el i-a dat drumul din îmbrăţişare.

— Ţi-am promis ceva de mâncare. Trebuie să ai suficientă putere pentru partidele de scrimă.

S-au întors pe strada mare şi s-au îndreptat spre direcţia de unde veneau zgomotele. Când au dat colţul, Garrett a văzut cum Clerkenwell Green se întindea în faţa lor, cu o mulţime de oameni forfotind. Toate vitrinele magazinelor erau luminate şi fuseseră amenajate şi două rânduri de tarabe de piaţă. Cândva un sat plin de verdeaţă, cu copaci înalţi şi pajişti verzi, era acum o piaţă publică pietruită în jurul căreia se construiseră case, magazine, hanuri, fabrici şi cafenele. Exista chiar şi un spaţiu amenajat special pentru dans, pe muzică de *vioară şi de corn* englezesc. Cântăreţi stradali se învârteau prin mulţime, oprindu-se ici şi colo ca să cânte câte o baladă sentimentală sau un cântec comic.

Garrett privea uimită întreaga scenă.

— Seamănă cu târgul de sâmbătă seara.

— Se sărbătoreşte inaugurarea noii linii subterane Ironstone. Proprietarul căii ferate, Tom Severin, plăteşte din propriul buzunar pentru târguri şi concerte în toată Londra.

— Poate că domnul Severin îşi asumă meritele, dar în niciun caz banii nu vin din buzunarul lui, a spus Garrett.

Ransom a privit-o mai atent.

— Îl cunoşti pe Severin?

— Am făcut cunoştinţă mai demult. Este prieten cu domnul Winterborne.

— Nu şi cu tine?

— Suntem doar ceva mai mult decât simple cunoştinţe. A constatat mulţumită că el se încruntase. Să fi fost gelos, oare? Domnul Severin este un intrigant, un uneltitor, a spus ea. Un oportunist. Întoarce totul în propriul avantaj, fără să ţină cont de nimeni, nici de prieteni.

— Este deci un om de afaceri, a spus sec Ransom.

Garrett a râs.

— Este, într-adevăr.

Au străbătut mulţimea şi s-au apropiat de primul şir

de tarabe, luminate fie cu lămpi cu gaz, fie cu lumânări. Mâncarea era păstrată caldă în vase mari din tablă sau din alamă aşezate pe câte un suport din fier, deasupra cărbunilor încinşi.

— Ce fel de mâncare preferi…? a început Ransom, dar s-a oprit pentru că atenţia îi fusese atrasă de zgomotele venite de ceva mai departe, de la o altă tarabă. O femeie plinuţă, roşie în obraji, purtând pe cap o pălărie cu panglici multicolore din mătase, îşi încleştase mâinile de toarta unui coş din nuiele în timp ce un poliţist roşcovan încerca să i-l ia. Se strânseseră ceva oameni, să asiste la spectacol. Unii râdeau, alţii îl insultau pe agentul de poliţie.

— Este Maggie Friel, i-a spus mâhnit Ransom. Îi cunosc bine familia, am fost prieten cu fratele ei. Te superi dacă mă ocup de problemă?

— În niciun caz, i-a răspuns imediat Garrett.

Ransom s-a apropiat de cei doi, urmat îndeaproape de Garrett.

— Ce s-a întâmplat, McSheehy? l-a întrebat pe poliţist.

— Îi confisc coşul cu panglici pentru că m-a ocărit, asta fac, a ripostat poliţistul trăgând coşul din mâinile femeii. În el erau mosoare, bucăţi de materiale şi o mulţime de role de dantelă şi panglici.

Femeia înlăcrimată s-a întors spre Ransom:

— Nu-mi poate lua coşul doar pentru nişte vorbe urâte, nu-i aşa?

— Ba pot. Şi chiar asta o să fac, i-a răspuns poliţistul, îmbujorat de nervi şi efort.

— Eşti un tiran! a strigat femeia. Să te mănânce pisica, iar pe ea s-o mănânce diavolul însuşi!

— Ţine-ţi gura, Maggie, a întrerupt-o potolit Ransom. Chiar atât îţi e de greu să-i vorbeşti frumos omului care are sarcina să menţină ordinea? Cum ea a dat să răspundă, a oprit-o cu un gest şi s-a întors spre poliţistul căruia i-a vorbit cu blândeţe: Bill, ştii foarte bine că îşi câştigă existenţa din vânzarea acestor fleacuri. Dacă i le iei e ca şi cum i-ai lua pâinea de la gură. Fii milos, omule.

— Dar m-a făcut în toate felurile.

— Doar pentru că ţi-am spus că eşti un ţâfnos crăcănat? l-a aţâţat Maggie. Doar pentru asta?

Poliţistul a privit-o furios.

— Maggie, a avertizat-o Ransom, ameninţând-o din priviri. Nu-l mai necăji pe bietul om. Dacă aş fi în locul tău aş face pace cu el şi i-aş oferi un metru de panglică frumoasă pentru iubita lui.

— Nu am iubită, a murmurat poliţistul.

— Nu-mi vine să cred! a spus Maggie ironică.

Ransom i-a închis gura, punându-şi degetul arătător sub bărbia ei. Cu un oftat, Maggie s-a *întors spre* poliţist.

— Hai, fie, îţi dau o panglică.

— Ce să fac cu ea? a întrebat încruntat McSheehy.

— Eşti surd? l-a întrebat ea. Chiar nu ştii să-i faci curte unei fete? Dă-i-o uneia, spune-i că-i face ochii să strălucească.

Mormăind în barbă, poliţistul i-a dat coşul înapoi.

— *Slán*, *Éatán*, a spus Maggie şi a început să măsoare panglica.

În timp ce se îndepărtau, Garrett l-a întrebat pe Ransom:

— Ce ţi-a spus?

— Irlandezii sunt superstiţioşi, ei nu spun „la revedere”. Ci *slán*, care înseamnă „mergi în pace”.

— Şi celălalt cuvânt? *Ay-ah-tan*. Ce înseamnă?

— Éatán. Aşa rostesc irlandezii numele meu.

Lui Garrett, cele trei silabe i s-au părut minunate, cu o rezonanţă muzicală.

— Îmi place, i-a spus cu blândeţe, dar numele de familie… Ransom… este englezesc, nu-i aşa?

— În Westmeath, numele Ransom are o vechime de peste trei sute de ani. Să nu încerci să mă determini să recunosc în public că sunt irlandez… s-ar putea dovedi stânjenitor pentru amândoi.

— Nu este cazul, l-a asigurat ea zâmbind.

Palma lui mare a alunecat cu blândeţe pe spatele ei.

— Ai mai trecut vreodată prin Clerkenwell Green?

— N-am mai venit de mult. Garrett a făcut un semn

spre o biserică mică cu un singur turn, aşezată pe o movilă ceva mai înaltă. Aceea este St. James, nu-i aşa?

— Da, iar acolo se înalţă Canobury House, casa în care a locuit primarul împreună cu fiica lui Elizabeth, cu mult timp în urmă. Ransom a arătat spre un turn al conacului, din depărtare. Când a aflat că Elizabeth s-a îndrăgostit de tânărul lord Compton i-a interzis să se căsătorească cu el şi a închis-o în turn. Dar Compton a reuşit să o strecoare afară ascunsă într-un coş de brutar şi s-au căsătorit curând după aceea.

— Cum de-a încăput în coş? a întrebat Garrett, sceptică.

— Coşul de brutar este suficient de mare cât să poată fi cărat pe spate de un bărbat.

— Tot nu-mi imaginez.

— Nu poate să fi fost prea greu, dacă era de talia ta. Şi-a trecut privirea peste silueta ei şi a adăugat: Încapi şi într-un buzunar.

Neobişnuită să fie tachinată, Garrett a roşit şi a *izbucnit în râs*.

Pe când treceau printre tarabe şi cărucioare, Garrett a auzit o mulţime de accente: irlandez, galez, italian şi francez. Ransom îi cunoştea pe mulţi dintre vânzătorii ambulanţi, cu care schimba insulte prieteneşti. Nu doar o dată, Garrett a fost avertizată să nu se însoţească cu „pungaşul cu glas mieros” şi a primit numeroase sfaturi despre cum să-l îmblânzească pe „frumuşelul care îţi dă numai bătăi de cap”.

Felurile de mâncare erau numeroase: grămezi de eglefin prăjit în ulei, supă de mazăre cu bucăţi de carne de porc afumată, cartofi copţi crestaţi pe jumătate şi stropiţi cu unt, scoici făcute pe jar, în cochilie şi melci de mare în saramură, pateuri cu carne în formă de jumătate de cerc, tocmai potrivite ca mărime ca să le poţi ţine în palmă. Cârnaţi de toate felurile, proaspeţi sau uscaţi, felii de şuncă cu grăsime pe margini, în sandvişuri numite *trotters*.

Ceva mai departe puteai găsi o mulţime de dulciuri: foitaje, cornuri stropite cu zahăr, prăjituri cu lămâie, tarte

cu fructe de pădure, cu cireşe sau cu rubarbă.

Ransom o purta pe Garrett de la o tarabă la alta şi îi cumpăra orice îi atrăgea ei atenţia: un con din hârtie plin cu mazăre aburindă şi şuncă afumată, o găluşcă cu prune. A convins-o să încerce friptura italienească foarte condimentată, din viţel, numită *stuffata* care i s-a părut într-atât de delicioasă încât a mâncat o porţie sănătoasă. Nimic nu a putut-o însă convinge să guste din spaghetele care înotau într-un castron cu smântână.

— Nu, mulţumesc, a spus privindu-le sceptică.

— Sunt la fel cu macaroanele, a insistat Ransom, numai că sunt ca nişte frânghii, nu ca nişte tuburi.

Garrett s-a dat un pas înapoi.

— Arată ca nişte viermi.

— Nu sunt viermi. Sunt făcute din făină şi ou. Gustă.

— Nu pot, zău nu pot. Garrett a pălit văzându-l cum le învârtea în jurul furculiţei. Te rog nu le mânca în faţa mea!

Ransom râdea.

— Să nu-mi spui că ţi-e greaţă! Tocmai ţie, care eşti doctor.

— Ia-le de aici, l-a rugat ea.

El a clătinat din cap zâmbind. I-a întins farfuria din tablă unui băiat care stătea lângă tarabă şi s-a dus să cumpere altceva. S-a întors şi i-a întins ceva de băut, într-o sticlă maro.

— Bere de ghimbir? a încercat ea să ghicească.

— Brachetto rosso.

Garrett a luat temătoare o înghiţitură şi a scos un sunet de apreciere când a dat de gustul dulceag al vinului roşu. A continuat să bea din sticlă în timp ce se apropiau de mulţimea strânsă în centrul pieţei.

— Ce aşteaptă toată lumea? a întrebat.

— Vei afla curând. Ransom a condus-o spre partea vestică, acolo unde se afla casa impozantă cu frontoane sprijinite pe coloane gigantice.

— Cât de oripilată ar fi domnişoara Primrose, fosta directoare a şcolii mele, dacă m-ar vedea aici! a zâmbit Garrett. Ne spunea mereu că să mănânci pe stradă este o

dovadă de proastă creştere.

— Ce şcoală ai urmat?

— Highgate. Mătuşa Maria mi-a plătit educaţia, inclusiv internatul experimental. Acolo fetele învăţau cot la cot cu băieţii. Matematică, latină, ştiinţe.

— Deci de acolo au început necazurile, a spus Ransom. Nimeni nu ţi-a spus că fetele nu pot învăţa ştiinţe.

Garrett a râs.

— Din contră, asta mi-au spus toate rudele din partea tatei. Au fost oripilate când au aflat că voi fi trimisă într-un asemenea loc. Bunica spunea că educaţia afectează grav mintea unei femei, că o poate slăbi mental şi fizic pentru tot restul vieţii. Mai mult decât atât, şi copiii au de suferit la rândul lor. Dar mătuşa Maria nu s-a lăsat convinsă, slavă Domnului. Iar tata a fost de acord doar pentru că împlinisem deja zece ani şi nu ştia ce să facă cu mine.

Au ajuns în dreptul clădirii iar Ransom a tras-o într-un loc mai ferit, între una dintre coloane şi scara masivă din piatră. Era răcoare şi întuneric şi mirosea uşor a mucegai.

După ce i-a pus jos geanta şi bastonul, Ransom s-a întors cu faţa spre ea, privind-o cu mult interes:

— Ţi-a plăcut la internat?

— Mi-a plăcut. Am fost recunoscătoare pentru că am avut parte de educaţie adevărată. Mi-a schimbat viaţa. S-a sprijinit de scară, a mai luat o gură de vin şi a continuat gânditoare: bineînţeles că traiul într-un internat nu se compară cu cel de acasă, din familie. Elevilor li se impunea să nu se ataşeze de profesori. Dacă eram trişti sau supăraţi, ţineam totul în noi şi încercam să ne ocupăm timpul cu ceva. Domnişoara Primrose voia ca noi să devenim rezistenţi, să ne descurcăm în orice împrejurare. A făcut o pauză şi şi-a muşcat uşor buza de sus: uneori îmi spun… cred că… poate că am luat acele lecţii mult prea în serios.

— De ce spui asta? Ransom şi-a sprijinit la rândul lui umărul de scară şi a privit-o foarte de aproape.

Garrett a constatat cu tristeţe că vorbise mult, prea mult.

— Te plictisesc cu poveşti despre copilăria mea. Haide să schimbăm subiectul. Tu ce…

— Îmi place subiectul, a întrerupt-o Ransom, pe un ton scăzut. Termină-ţi fraza.

Garrett a mai luat o înghiţitură, să capete curaj, apoi i-a spus:

— Mă gândesc că… am tendinţa să-i ţin pe ceilalţi la distanţă. Chiar şi când e vorba de buna mea prietenă lady Helen – chiar şi ei îi ascund lucrurile care ştiu că ar şoca-o sau ar întrista-o. Munca mea… felul în care ea m-a format… poate şi pierderea mamei… par să nu mă pot apropia de nimeni.

— Este doar un obicei, nimic altceva. Strălucirile lămpilor de pe stradă dădeau profunzime privirii lui de safir. Într-o bună zi vei avea încredere în cineva şi vei lăsa garda jos. Şi de-atunci nu vei mai avea cale de întors.

Au fost întrerupţi de o fetişcană care trecea prin faţa lor strigând:

— Flori! Flori proaspete! S-a oprit în faţa lor: un bucheţel pentru doamna?

Ransom s-a întors spre fata care purta o eşarfă colorată în părul lung, întunecat şi un şorţ peticit peste rochia neagră. Ducea pe braţ un coş plin cu buchete legate cu panglici colorate.

— Nu este nevoie… a început Garrett, dar Ransom a ignorat-o şi a început să caute printre bucheţelele de trandafiri, narcise, violete şi flori de nu-mă-uita.

— Cât costă? a întrebat-o pe mica florăreasă.

— Un bănuţ, domnule.

A privit-o pe Garrett peste umăr:

— Îţi plac violetele?

— Da, a spus ea.

Ransom i-a dat fetei un sfert de penny şi a ales un buchet.

— Mulţumesc domnule! Fata a zbughit-o imediat, de parcă se temea ca nu cumva să se răzgândească.

Ransom s-a întors spre Garrett cu snopul de flori mov şi i l-a prins cu îndemânare în butoniera de la gulerul

jachetei.

— Din violete se face un tonic excelent pentru curăţarea sângelui, a spus Garrett, încercând să alunge tăcerea. Mai sunt bune şi contra tusei sau a febrei.

Gropiţa îi reapăruse în obraz:

— Şi se potrivesc de minune femeilor cu ochi verzi.

Ea a coborât privirea şi a atins una dintre petalele mătăsoase:

— Mulţumesc, a murmurat. Este pentru prima oară când un bărbat îmi dăruieşte flori.

— Nu spune asta… O studia atent. Chiar într-atât de rău îi intimidezi pe bărbaţi?

— Da, sunt de-a dreptul oribilă, i s-a confesat Garrett, râzând. Sunt independentă şi încăpăţânată şi îmi place să-i învăţ pe alţii ce să facă. Nu am deloc delicateţe feminină. Ocupaţia mea fie îi ofensează pe bărbaţi, fie îi sperie. Uneori chiar amândouă. A ridicat din umeri, continuând să zâmbească. Drept pentru care nu am primit nici măcar o păpădie. Dar a meritat, pentru că trăiesc aşa cum vreau.

Ransom o privea ca fermecat.

— Eşti o regină, i-a spus încet. Aş putea călători în întreaga lume pentru tot restul vieţii şi n-aş găsi o altă femeie pe jumătate ca tine.

Lui Garrett i se înmuiaseră genunchii. Undeva în adâncul minţii a înţeles că exista un motiv pentru care se încălzise, devenise vorbăreaţă şi se simţea în largul ei. S-a încruntat, a ridicat sticla în faţa ochilor şi a privit-o cu suspiciune:

— Am băut destul din ea, a spus întinzându-i-o înapoi. Nu vreau să mă ameţesc.

El a ridicat o sprânceană:

— N-ai băut nici cât să îmbeţi un şoricel.

— Nu e vorba numai de vinul acesta. Doctorul Havelock m-a servit ceva mai devreme cu un pahar de whisky, în cinstea aniversării mele. Trebuie să-mi păstrez judecata limpede.

— De ce?

Ea a căutat un motiv dar nu l-a găsit.

Ransom a tras-o şi mai adânc în umbră. I-a sprijinit capul pe umărul lui, pe pielea moale a vestei. L-a simţit mângâindu-i obrazul, ca şi cum ar fi atins aripa unei mici păsări sau petalele unui mac. Mirosul dulce al violetelor îi rămăsese pe degete. Pentru tot restul vieţi, şi-a spus ca prin vis, mirosul acela îi va readuce în minte acel moment.

— Eşti obişnuită să deţii controlul, a murmurat el. În fiecare secundă. Şi nu e nimeni să te susţină, în cazul în care faci un pas greşit. Vocea lui îi învăluia urechea, dându-i fiori. Îţi dau eu liber în seara asta. Ai la dispoziţie braţele mele, te poţi sprijini de ele. Mai bea vin, dacă ţi-a plăcut. Ceva mai târziu va fi muzică, se va dansa. Îţi cumpăr o panglică să ţi-o prinzi în păr şi vom valsa până la miezul nopţii. Ce zici?

— Zic că am arăta ca doi netoţi, a spus Garrett, dar s-a relaxat lângă trupul lui fierbinte şi puternic.

Răsuflarea lui caldă lipită de tâmplă i-a ridicat firele de păr de pe braţe şi de pe ceafă. Mişcările pieptului ei s-au contopit cu ale lui, până ce au început să respire în acelaşi ritm. Era cumva conştientă de celelalte cupluri de lângă ei, care-şi furau câte un sărut. Până în seara aceea Garrett nu înţelesese de ce oamenii se purtau aşa, fără perdea, în public. Dar acum ştia. Uneori, întunericul nu ascunde numai lucruri înfricoşătoare. Ci şi un strop de magie.

Oamenii scădeau rând pe rând luminile felinarelor iar cele din vitrine se stingeau. Undeva aproape o femeie cânta o baladă, în galeză. Vocea îi era limpede iar melodia îi mângâia auzul.

— Ce cântec este acesta? a întrebat Garrett.

— *Donal Og*. Preferatul mamei mele.

— Ce spun versurile?

Ransom nu a părut dornic să-i răspundă. După un lung moment a început să-i traducă aproape de ureche: Durerea din jurul meu e neagră precum tăciunele/Mi-ai furat trecutul şi viitorul, estul şi vestul/Soarele, luna şi stelele de pe cer/Şi chiar şi pe Dumnezeu…

Garrett era prea impresionată ca să mai scoată vreun cuvânt.

Ethan Ransom nu avea cum să se potrivească vieţii ei de acum. Şi nici în viitor. Era doar o rătăcire de moment, o stea căzătoare care trecea cu repeziciune.

Dar îl dorea pe bărbatul acesta. Îl dorea într-atât de mult încât nişte idei nebuneşti puteau să i se pară chiar raţionale.

Mulţimea din jur fremăta nerăbdătoare. Cu grijă, Ransom a întors-o pe Garrett cu spatele la el, ignorându-i protestele şoptite.

— Întoarce-te, a insistat el. Ca să poţi vedea.

— Ce să văd? l-a întrebat ea, dorindu-şi să nu se mişte. Ferm, Ransom a lipit-o cu spatele de pieptul lui şi a cuprins-o cu braţul pe după talie. Nu a trecut nici măcar un minut şi s-a auzit un şuierat lung, asurzitor, urmat de o explozie de lumini albastre lansate în întuneric. Garrett a tresărit, din reflex, iar Ransom şi-a strâns braţul în jurul ei.

Pe cerul de deasupra centrului Londrei au explodat simultan mai mult de treizeci de artificii iar mulţimea a strigat de încântare privind spiralele de stele colorate.

Garrett s-a sprijinit de Ransom şi şi-a plecat capul pe umărul lui, cuprinsă de un sentiment care alterna între fericire şi uimire, ca o mătase care părea să-şi schimbe culoarea atunci când era privită din unghiuri diferite. Se întâmpla oare cu adevărat? În loc să fie acasă, în patul ei, era în centrul oraşului în miez de noapte, inspirând parfum de violete şi un iz de fosfor şi privind focurile de artificii din braţele unui bărbat.

Chiar şi prin straturile de haine îi putea simţi carnea fermă, muşchii încordându-se subtil la fiecare mişcare de-a ei. Ransom şi-a plecat capul ceva mai mult iar ea a simţit o atingere fierbinte pe gât.

A străbătut-o un fior, fin şi deosebit ca vibraţia corzii unei harpe. Gura lui a găsit un loc sensibil şi a rămas acolo într-o mângâiere erotică. Cum ea nu a opus rezistenţă, buzele lui au alunecat ceva mai jos pe pielea delicată într-un alt sărut, lent şi uşor. Săgeţi fierbinţi de senzaţii i-au coborât pe şira spinării şi au radiat în toate locurile moi din trupul ei. Palmele şi dosul genunchilor i s-au umezit iar locul

dintre coapse îi zvâcnea, făcând-o să se ruşineze.

El nu contenea să o sărute uşor pe gât, trimiţându-i foc prin vene. Genunchii amenințau să o lase, dar braţele lui o susţineau ferm. Ca prin vis, şi-a dat seama că artificiile s-au stins iar oamenii s-au împrăştiat. Unii se întorceau spre tarabele cu mâncare, alţii se adunau în centrul pieţei, acolo unde o orchestră începuse să cânte. Ransom continua să o ţină în braţe pe Garrett, ascunşi în umbră. Îi priveau pe ceilalţi bătând din palme şi dansând. Taţii îşi ridicau copiii pe umeri, grupuri de femei în vârstă îngânau cântecele binecunoscute, bătrânii pufăiau din pipe iar băieţandrii se alergau de colo-colo, zburdalnici.

Ransom a vorbit absent, cu obrazul cufundat în părul ei.

— Pentru politicieni şi pentru nobili noi suntem cu toţii la fel. Îi consideră pe cei care muncesc nişte animale de povară, fără suflet sau prea multă minte. Durerile nu-i afectează prea mult, cred ei, pentru că sunt învăţaţi cu greul. Numai că aceşti oameni sunt mai sensibili şi mai onorabili decât orice duce. Nu sunt doar nişte pioni. Şi nu merită să fie sacrificaţi, niciunul dintre ei.

— Sacrificaţi de către cine? a întrebat Garrett.

— De ticăloşii egoişti cărora le pasă doar de puterea lor şi de profit.

Ea a tăcut câteva clipe, întrebându-se dacă „ticăloşii egoişti” erau cei pentru care lucra el. Sau poate se referea la parlamentarii care se pronunţau împotriva independenţei Irlandei. De ce parte a „problemei irlandeze” se situa el oare? Era un simpatizant al societăţilor secrete, ca de exemplu cea care pusese la cale atentatul cu bombă de la Guildhall? Greu de crezut că ar fi putut conspira pentru a răni oameni nevinovaţi, mai ales după cele ce i le spusese acum. Trebuia însă să recunoască faptul că putea fi orbită de atracţia faţă de el, că era posibil să nu mai poată fi obiectivă în legătură cu cine sau ce era el cu adevărat.

Garrett s-a întors cu faţa spre el, întrebându-se dacă îşi dorea sau nu să afle adevărul în ceea ce-l privea. Nu fi *laşă*, şi-a spus privindu-l drept în ochi.

— Éatán… A simţit cum el îşi sporise strânsoarea. Am auzit zvonuri legate de tine şi de munca ta. Nu ştiu ce să cred. Dar…

— Nu întreba. Ransom şi-a retras mâinile. Nu poţi fi într-atât de naivă încât să crezi ce ţi-aş răspunde.

— M-ai minţi?

— Mint pe toată lumea.

— Şi totuşi, trebuie să-ţi pun o întrebare legată de recepţia de la Guildhall din seara aceea… atunci a murit un bărbat… ai avut vreo legătură cu asta?

Şi-a pus degetele pe buzele ei, încercând să o facă să tacă.

— Dacă aş şti adevărul mi-aş schimba părerea despre tine? În bine sau în rău? a insistat ea.

— Nu contează. Mâine vom redeveni doi străini. De parcă seara aceasta nu s-ar fi întâmplat.

Din vocea lui ea a înţeles că era ceva definitiv.

În trecut, ori de câte ori existase un conflict între mintea lui Garrett şi inima ei, mintea câştigase de fiecare dată. Şi totuşi, de data aceasta, inima alegea să se împotrivească. Cum să accepte ca promisiunea unei relaţii cum nu mai avusese niciodată să se sfârşească atât de brusc?

— Nu văd cum ar fi posibil, a spus ea.

— Ştim prea bine amândoi că eu nu sunt de nasul tău, a spus Ransom. Într-o zi vei avea un soţ decent, de familie bună, care îţi va dărui o mulţime de copii şi te va scoate la biserică duminica. Un bărbat care te va trata cu blândeţe.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să-mi aleg singură partenerul, a spus Garrett. Dacă ar fi să mă mărit, cu siguranţă că nu aş alege un papă-lapte.

— Nu confunda blândeţea cu slăbiciunea. Doar un bărbat puternic ştie să fie blând cu o femeie.

Garrett a făcut un gest de lehamite. Prea multe gânduri i se ciocneau în minte.

— În plus, nu am de gând să am copii. Am o carieră. Nu stă scris în destinul fiecărei femei să treacă de la statutul de domnişoară la maternitate.

Ransom a înclinat capul, studiind-o.

— Bărbaţii cu aceeaşi profesie pot avea şi familii. Tu de ce nu ai putea?

— Pentru că… nu, nu te las să mă atragi într-o discuţie contradictorie. Vreau să stăm de vorbă.

— Dar asta facem.

Un amestec de nerăbdare şi dorinţă a făcut-o să devină nesăbuită.

— Nu aici. În altă parte, unde putem fi singuri. Nu ai o cameră închiriată? Sau un apartament?

— Nu te pot duce acolo unde locuiesc eu.

— De ce nu? Este periculos?

Lui Ransom i-a luat ceva timp să-i răspundă:

— Este, pentru tine.

Fiecare centimetru de piele îi ardea, simţea încă fiecare loc de pe gât unde o sărutase el, ca şi cum buzele lui lăsaseră urme invizibile.

— Eu nu-mi fac griji.

— Ar trebui.

Garrett a tăcut. Noaptea aceea se dovedea una dintre cele mai fericite din viaţa ei, ca un dar care îi căzuse din cer. Nu-şi punea prea des întrebări legate de fericirea ei, era prea ocupată cu munca.

Devenise doar un clişeu, o fată bătrână dornică de iubire care se îndrăgostea de un străin frumos. În timp, aerul lui de mister şi pericol avea să se destrame, probabil, iar el i se va părea un bărbat cât se poate de obişnuit. Un bărbat deloc diferit de oricare altul.

Dar când i-a privit chipul pe jumătate ascuns în umbră, şi-a spus: *nu mi se va părea nicicând un bărbat obişnuit*, *chiar dacă ar fi aşa*.

După care s-a auzit spunând:

— Mă conduci acasă, te rog?

Capitolul 6

Indiferent că se petrecea ziua sau noaptea, un drum cu birja era o aventură care făcea imposibilă orice conversaţie. Birjele se clătinau şi se înclinau, nesocotind orice lege a fizicii sau a traficului, dădeau nesăbuit colţul străzilor, pe o singură roată.

Garrett Gibson era însă obişnuită cu acest gen de pericole, aşa că a rămas impasibilă. S-a sprijinit într-un colţ al banchetei, observând peisajul care i se derula prin faţa ochilor.

Ethan îi arunca priviri furişe, incapabil să-i citească starea de spirit. Devenise tăcută după ce el refuzase să-i dea un răspuns legat de seara recepţiei de la Guildhall. Probabil că începuse să-şi dea seama cu cine avea de-a face. Foarte bine. De aici încolo, ea va fi cea care va dori ca el să se ţină departe.

Un lucru îi era foarte clar după această seară: pentru el, Garrett era un mare pericol. *Nu* era el însuşi în preajma ei… sau poate că, de fapt, *era* el însuşi. Oricum ar fi fost, îi distrăgea atenţia de la treburile lui tocmai acum, când trebuia să se concentreze.

— Secretul pentru a supravieţui, îi spusese cândva William Gamble, unul dintre oamenii lui Jenkyn, este să nu-ţi pese de nimic.

Era adevărat. Dacă începeai să-ţi faci griji pentru diverse lucruri îţi riscai viteza de reacţie. Iar în munca lui, cel mai important era să rămâi în viaţă. Până acum, Ethan nu avusese probleme să-şi privească filosofic viitorul: când ţi-a venit sorocul, ţi-a venit.

În ultima vreme însă toată acea detaşare părea să se risipească. Se surprindea dorindu-şi lucruri pe care nu şi le mai dorise până atunci. În seara aceasta se purtase ca un zăpăcit, flirtând şi oftând după Garrett Gibson. Alergase la ea ca un câine bine dresat la primul şuier al fluierului. O însoţise în public şi privise împreună cu ea artificiile, cu mâinile rătăcind pe trupul ei. Îşi pierdea minţile şi risca nemăsurat.

Dar cum să-şi păstreze mintea limpede în preajma unei asemenea femei? Garrett îl vrăjise asemeni unui

talisman de iubire într-o seară de mai. Era deopotrivă respectabilă şi distructivă, mondenă şi inocentă. Nu-l amuzase nimic mai mult, în viaţa lui, decât să o audă spunând cu glasul ei de lady „erecţie involuntară”.

O dorea atât de tare pe această femeie. În patul lui, sub trupul lui… aproape că tremura la acest gând. Să-i sărute degetele de la picioare, unul câte unul, apoi locul moale din spatele genunchilor…

De ajuns, şi-a spus cu tristeţe. Ea nu era a lui. Şi nu va fi niciodată.

S-au apropiat de un rând de case cu terasă în stil georgian. Era o stradă obişnuită, de oameni de condiţie medie, cu trotuare pavate şi câţiva copaci. Birja s-a oprit cu zgomot în faţa unei clădiri cărămizii, cu o intrarea separată la subsol pentru servitori şi curieri. Una din încăperile de la etaj era puternic luminată şi de acolo, prin fereastra deschisă, răzbăteau glasuri de bărbaţi. Trei… ba nu, patru.

Ethan a coborât luând cu el geanta şi bastonul. I-a întins mâna lui Garrett. Deşi nu avea neapărată nevoie de ajutor, ea i-a dat mâna şi s-a îndepărtat de birjă cu o agilitate pe care nici corsetul bine strâns nu i-o putea domoli.

— Aşteaptă aici, i-a spus Ethan birjarului. O conduc pe doamna până la uşă.

— Aşteptatul costă în plus, l-a prevenit birjarul iar Ethan i-a răspuns cu o mişcare a capului.

Garrett s-a uitat la el cu ochii ei mari şi serioşi care îl fascinau de o mie de ori mai mult decât orice privire seducătoare. Avea cea mai directă privire din câte văzuse la o femeie.

— Vii înăuntru, domnule Ransom?

S-a oprit în loc. Ştia că ar fi trebuit să se ţină departe. Nu doar atât, ar fi trebuit chiar să o rupă la fugă cât îl ţineau picioarele, dar în loc de asta, a ezitat.

— Ai oaspeţi, a spus cu părere de rău, ridicând privirea spre camera de la etaj.

— Este doar seara de poker a tatălui meu. Care durează de obicei până pe la miezul nopţii. Cabinetul meu

ocupă aproape tot parterul – putem sta de vorbă acolo.

Ethan a ezitat. Îşi începuse seara cu intenţia de a o urmări de la o distanţă sigură pe această femeie iar acum era pe cale să intre în casa ei, unde se aflau tatăl ei şi prietenii acestuia. Cum naiba de ajunsese tocmai acolo?

— *Acushla*, a început el să spună, nu pot…

— Am o sală de operaţii şi un mic laborator, a continuat Garrett pe un ton detaşat.

Cuvântul „laborator” i-a atras atenţia.

— Ce ţii acolo? a întrebat-o. Şoareci şi şobolani? Bacterii?

— Mă tem că nu, a zâmbit ea. Folosesc laboratorul ca să prepar medicamente şi pentru ca să sterilizez instrumentele. Şi ca să studiez lamele la microscop.

— Ai microscop?

— Cel mai avansat microscop medical din câte există, a spus ea, văzându-l interesat. Cu două oculare, lentile germane şi condensor cromatic pentru corectarea distorsiunilor. I-a surprins expresia şi a zâmbit. Ţi-l arăt, dacă vrei. Ai mai văzut vreodată aripa unui fluture mărită de o sută de ori?

Birjarul le ascultase atent conversaţia.

— Ce naiba, băiete, eşti surd cumva? a strigat de sus, de pe bancheta lui. Nu sta acolo ca împăiat – intră în casă cu fata!

Garrett i-a aruncat o privire piezişă. Ethan i-a dat câteva monede şi i-a făcut semn să plece. După care s-a trezit urmând-o pe Garrett spre uşă.

— Nu stau mult, a şoptit. Şi nu cumva să încerci să mă prezinţi cuiva!

— Nu voi face asta. Deşi nu cred că vom reuşi să o evităm pe bucătăreasă.

În timp ce Garrett căuta cheia prin buzunarul jachetei, Ethan a studiat uşa de la intrare. O tăbliţă din alamă inscripţionată *Dr. Garrett Gibson* era prinsă de unul din panourile de sus. Şi-a coborât privirea şi a rămas siderat: sub clanţă era un lacăt vechi, atât de vechi că îl studiase, ucenic fiind, la fierarul închisorii.

— Aşteaptă, a spus el înainte ca Garrett să deschidă uşa. Încruntat, i-a întins geanta şi bastonul după care a îngenuncheat să se uite mai bine. Lacătul primitiv nu era deloc potrivit pentru o uşă şi era probabil de aceeaşi vârstă cu casa.

— E un lacăt foarte demodat, a spus el.

— Da, e bun, solid, i-a răspuns încântată Garrett.

— Nu are nimic bun! Ai putea foarte bine să nici nu-l ai la uşă. Oripilat, Ethan continua să-l studieze cu atenţie. De ce nu l-a schimbat tatăl tău? El ar fi trebuit să se priceapă mai bine.

— Dar nu am avut nicio problemă cu el.

— Numai pentru că v-a ajutat Dumnezeu. Ethan era tot mai agitat la gândul că ea mergea la culcare în fiecare seară având o închizătoare la fel de eficientă ca o cursă de şoareci care să o apere de toţi criminalii Londrei. Inima a început să-i bată rapid. Văzuse ce i se putea întâmpla unei femei care nu era suficient de protejată, iar Garrett era o figură publică ce atrăgea admiraţie dar şi controverse, deopotrivă. Oricine putea intra peste ea în casă şi-şi putea face mendrele cu ea. Nici nu se putea gândi la aşa ceva.

Garrett îl privea sceptică, de parcă ar fi crezut că exagera.

În agonia îngrijorării, Ethan nici nu-şi mai găsea cuvintele ca să o facă să înţeleagă. Încă îngenuncheat în faţa uşii, a făcut un semn spre pălăria ei minusculă, care nu era mai mult decât un cerc plat din catifea decorat cu o panglică răsucită şi un snop minuscul de pene.

— Dă-mi-l.

— Ce anume? a ridicat ea o sprânceană.

— Acul de pălărie. A aşteptat cu mâna întinsă.

Uimită, Garrett a scos acul lung care îi prindea pălăria de coafură. În vârf avea un mic medalion din alamă.

Ethan a luat acul şi l-a îndoit la patruzeci şi cinci de grade. L-a introdus în lacăt şi l-a răsucit cu uşurinţă. Două secunde mai târziu, lacătul s-a deschis. Ethan a scos apoi acul, s-a ridicat şi i l-a înapoiat.

— Cred că l-ai deschis mai repede cu acul decât aş fi

făcut-o eu cu cheia, a exclamat Garrett, privind încruntată la acul îndoit. Cât eşti de priceput!

— Nu este vorba de asta. Orice hoţ neîndemânatic ar putea face asta.

— Oh. Şi-a ţuguiat buzele, gânditoare. Poate că ar trebui să investesc într-o nouă încuietoare?

— *Aye*. Într-una fabricată în secolul acesta!

Spre exasperarea lui, Garrett nu părea deloc alarmată.

— Eşti foarte drăguţ că te preocupi de siguranţa mea, dar tata a fost agent de poliţie.

— Dar e bătrân! a spus indignat Ethan.

— Iar eu mă pot apăra destul de…

— Nu, a avertizat-o el pe un ton ameninţător, convins că va exploda dacă va mai auzi unul din acele discursuri despre cât de bine se descurca şi cât de indestructibilă era, şi cum nu avea motiv să se teamă de nimeni pentru că ştia să mânuiască bastonul. Trebuie să schimbi imediat încuietoarea şi să dai jos plăcuţa de pe uşă.

— De ce?

— Pentru că este scris numele tău acolo.

— Dar toţi doctorii au aşa ceva, a protestat ea. Dacă o dau jos, pacienţii nu mă vor găsi.

— De ce nu scrii tu pe uşă, mai bine, „Femeie neajutorată cu substanţe farmaceutice gratis”? Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, el a continuat: de ce nu sunt gratii la ferestrele de la parter şi de la subsol?

— Pentru că încerc să atrag pacienţi, nu să-i alung.

Ethan şi-a frecat bărbia, bolborosind:

— Străini care vin şi pleacă, pe care nu-i opreşte nimic să facă orice vor. Dacă intră vreun nebun?

— Şi nebunii au nevoie de îngrijire, i-a răspuns raţională Garrett.

El i-a aruncat o privire grăitoare.

— Ferestrele au măcar zăvoare?

— Cred că au, măcar unele dintre ele, i-a răspuns ea vag. Auzindu-l că înjura printre dinţi, i-a spus pe un ton liniştitor: chiar nu ai motive să-ţi faci griji. Nu e ca şi cum

am ţine aici bijuteriile coroanei.

— Tu eşti bijuteria, a spus el.

Garrett l-a privit cu ochi mari, fără să clipească. Momentul devenise stânjenitor de intim.

În viaţa lui de adult, nimeni nu reuşise să-l cunoască cu adevărat, nici măcar Jenkyn. Dar cum stătea acolo, în pragul cabinetului lui Garrett Gibson, căutând să-i întâlnească privirea, şi-a dat seama că ei nu-i putea ascunde nimic. Ea îl putea citi în întregime, cu gânduri şi sentimente.

Ce blestemăţie!

— Intră, i-a spus Garrett cu blândeţe.

Ethan a urmat-o, îngrijorat de ce putea să spună sau să facă în continuare. După ce a închis uşa, a rămas în prag, cu şapca în mână şi a privit-o fascinat cum îşi scotea mănuşile, trăgând uşor de fiecare vârf. Mâinile ei frumoase au ieşit la iveală, cu degetele subţiri şi elegante, minuţioase şi precise, asemeni instrumentelor unui ceasornicar.

De undeva de la subsol s-a auzit zgomot de paşi apropiindu-se. Şi-a făcut imediat apariţia o femeie mică şi îndesată, cu obrajii roşii şi ochi căprui, purtând bonetă şi un şorţ alb.

— Bună seara, doamnă doctor Gibson, a spus luându-i pălăria şi mănuşile. Ai venit târziu astă-seară. S-a uitat spre Ethan şi a făcut ochii mari. Domnule, a spus fâstâcită, făcând o plecăciune. Îmi daţi vă rog şapca?

Ethan a clătinat din cap:

— Plec curând.

— Domnul este un pacient, i-a spus Garrett servitoarei, scoţând bucheţelul de la butonieră, înainte să-i întindă haina. L-am adus cu mine pentru o consultaţie. Te rog să ai grijă să nu fim deranjaţi.

— Ce fel de consultaţie? a întrebat fata, studiindu-l pe Ethan din cap până în picioare. Nu pare prea bolnav.

Garrett s-a încruntat:

— Am mai discutat asta. Nu comentezi niciodată felul în care arată un pacient.

Servitoarea s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— Voiam să spun... sper să poţi face ceva pentru bietul om. Chiar pare suferind.

— Asta a fost tot, Eliza, i-a spus cu fermitate Garrett. Poţi pleca.

Amuzat de obrăznicia fetei, Ethan s-a prefăcut că studiază podeaua, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

După ce Eliza a plecat, Garrett i-a spus cu tristeţe în privire:

— Scuze, de obicei nu este atât de impertinentă. Ba este, de fapt... L-a condus spre încăperea aflată imediat în dreapta: aceasta este sala de aşteptare pentru pacienţi şi rudele lor.

Pe când ea închidea obloanele, Ethan s-a învârtit prin camera spaţioasă în care se aflau o banchetă lungă, două fotolii adânci, tapiţate şi două măsuţe. Mai erau un şemineu cu poliţă albă, pictată, un birou de scris corespondenţa şi un tablou cu o scenă veselă de la ţară. Totul era imaculat, podeaua era lustruită, ferestrele străluceau. Majoritatea caselor pe care le văzuse Ethan erau înăbuşitoare, inconfortabile, cu prea multă mobilă şi un tapet încărcat pe pereţi. Locul acesta, însă, era calm şi liniştitor. S-a apropiat să se uite mai bine la tabloul care înfăţişa un stol de gâşte grase care treceau prin faţa uşii unei case.

— Cândva îmi voi permite să cumpăr artă adevărată, a spus Garrett, venind lângă el. Până atunci însă trebuie să mă mulţumesc cu asta.

Lui Ethan i-au atras atenţia iniţialele din colţul tabloului: *G.G*. A zâmbit:

— Tu l-ai pictat?

— La orele de desen, la internat, a recunoscut ea. Cu schiţele mă descurcam binişor, dar singurele pe care reuşeam să le pictez cât de cât bine erau gâştele. La un moment dat am vrut să-mi lărgesc repertoriul şi să trec la raţe, dar am luat numai note mici, aşa că m-am reîntors la gâşte.

Ethan a zâmbit, imaginându-şi-o pe şcolăriţa studioasă cu codiţe lungi. Lumina dată de una din lămpi aluneca pe cocul ei, dându-i străluciri aurii şi roşiatice. Nu

mai văzuse nicicând o piele ca a ei, fină ca porţelanul, roz ca o grădină de trandafiri.

— Cum ţi-a venit ideea să pictezi gâşte, la început? a întrebat-o.

— Peste drum de şcoală era un iaz cu gâşte, a spus Garrett, privind absentă tabloul. Uneori o vedeam pe domnişoara Primrose la fereastră, urmărindu-le prin binoclu. Într-o zi am îndrăznit să o întreb ce găseşte atât de interesant la nişte gâşte iar ea mi-a răspuns că ataşamentul şi durerea de care ele pot da dovadă le depăşesc pe cele ale oamenilor. Se împerechează pe viaţă, mi-a spus. Dacă una dintre gâşte este rănită, perechea ei nu o părăseşte, chiar dacă celelalte zboară spre sud. Iar când una moare, perechea se îndepărtează de cârd, nu mai mănâncă şi suferă în singurătate. A ridicat din umeri. De atunci au început să-mi placă gâştele.

— Şi mie, a spus Ethan. Mai ales la cuptor, umplute cu castane.

Garrett a râs.

— În această casă lumea îşi alege cu grijă cuvintele când vine vorba de păsări, i-a făcut un semn cu degetul: să-ţi arăt sala de operaţii.

Au mers spre spatele casei, unde era sala de operaţii. De acolo răzbătea un miros astringent: fenol, alcool, benzen şi alte substanţe pe care nu le-a putut recunoaşte. Garrett a aprins câteva lămpi, alungând umbrele de pe plăcuţele de gresie şi de pe pereţii din sticlă. O masă de operaţii ocupa mijlocul încăperii, aşezată pe un dulap masiv. Într-un colţ se afla un suport metalic cu mai multe braţe terminate cu oglinzi, care semăna cu o caracatiţă mecanică.

— Folosesc metodele dezvoltate de sir Joseph Lister, a spus cu mândrie Garrett, privind în jurul ei cu mândrie. Am urmat un curs de-al lui la Sorbona şi am asistat la câteva operaţii. Munca lui se bazează pe teoria lui Pasteur conform căreia rănile supurează din cauza germenilor care pătrund în corp şi se înmulţesc. Instrumentele mele sunt întotdeauna sterilizate şi bandajez rănile folosind soluţii

antiseptice şi tifon. Astfel pacienţii mei au mai multe şanse de supravieţuire.

Pe Ethan îl mira disponibilitatea ei de a-şi asuma o asemenea răspundere, de viaţă şi de moarte, ştiind că lucrurile se puteau termina adesea tragic.

— Cum de faci faţă presiunii? a întrebat-o încet.

— Te obişnuieşti. Uneori, riscul şi emoţiile mă ajută să ajung la performanţe pe care nu mi le-aş fi bănuit.

— Te înţeleg, a murmurat el.

— Da… Sunt convinsă de asta.

Privirile li s-au întâlnit şi l-a cuprins un val de căldură. Era atât de frumoasă, cu pometii înalţi dând echilibru chipului, cu liniile senzuale ale gurii…

— Doctore, a reuşit cu greu să spună; ar trebui să…

— Laboratorul este pe aici, l-a întrerupt Garrett, îndreptându-se spre un colţ al încăperii şi dând deoparte o uşă pliantă. A aprins o altă lampă specială şi a luminat un spaţiu în care se aflau o chiuvetă din ceramică cu robinete pentru apă caldă şi rece, un cuptor din cupru, mese cu picioare metalice şi blat de marmură şi poliţe bine organizate cu vase, sticluţe şi tot felul de instrumente care mai de care mai complicate.

Garrett s-a dus la chiuvetă şi a dat drumul la apă. Ethan s-a apropiat fără tragere de inimă, aproape târşâindu-şi picioarele. Ea pusese deja violetele dăruite de el într-o eprubetă cu apă. A sprijinit-o în suportul special de lemn, a scos microscopul din cutia lui din lemn de trandafir şi l-a aşezat lângă lampă.

— Ai mai folosit vreunul până acum? l-a întrebat.

— O singură dată. Îi aparţinea unui farmacist din Fleet Street.

— În ce scop?

— Aveam nevoie de ajutor ca să examinez o probă. Ethan o privea ajustând lentilele minuscule. Pe când lucram la divizia K am lucrat la un caz care rămăsese nesoluţionat. Un bărbat era bănuit că s-ar fi sinucis cu propriul brici care fusese găsit pe podea, lângă el. Numai că briciul era aproape complet închis. Nu avea niciun sens să-l fi strâns

după ce-şi spintecase gâtul.

Ethan şi-a regretat aproape imediat cuvintele. Nu era o conversaţie potrivită, date fiind compania şi circumstanţele.

— Cât de adâncă era tăietura? l-a întrebat ea, luându-l prin surprindere.

— Erau secţionate atât carotida cât şi jugularele.

— Înseamnă că moartea a fost instantanee, a spus Garrett. Dacă ar fi fost sinucidere nu ar fi supravieţuit suficient de mult cât să închidă briciul.

Lui Ethan începea să-i facă plăcere să poarte asemenea discuţii cu o femeie.

— Principalul suspect era cumnatul, i-a spus, care avea şi motiv şi ocazia să o facă. La câteva ore de la comiterea crimei a fost găsit având o pată de sânge pe mâneca hainei. A susţinut că a mers la măcelărie în după-amiaza aceea şi că-şi pătase haina cu sângele de pe tejghea. Nu exista nicio modalitate să se demonstreze că sângele provenea de la un animal sau de la un om. Cazul a fost lăsat deoparte iar dovezile au fost uitate într-o cutie, la secţie. După ce am citit dosarul am luat briciul şi o mostră din materialul pătat de sânge şi l-am dus la un farmacist, care l-a examinat la microscop. El a găsit două tipuri de fibre prinse în brici. Una era albastră şi se potrivea perfect cu haina lui de lână.

— Şi cealaltă fibră?

— Era un smoc de păr de la un pudel alb. S-a dovedit că el, cumnatul, avea un asemenea câine şi că părul se transferase de pe haina lui pe arma crimei. Într-un final a cedat şi a mărturisit fapta, la interogatoriu.

— Foarte inteligent din partea ta să abordezi cazul într-o manieră ştiinţifică.

Ethan a ridicat din umeri, încercând să ascundă câtă plăcere îi făcea privirea ei admirativă.

— Poate că eşti interesat să afli că acum chiar există o modalitate prin care să deosebeşti sângele animal de cel uman, a spus ea. Globulele de sânge la păsări, peşti şi reptile au formă ovală, pe când la mamifere, incluzându-i

aici şi pe oameni, globulele sunt circulare. Mai mult decât atât, cele umane sunt mai mari în diametru decât oricare altele.

— Cum de ştii atât de multe despre globule?

— Încerc să învăţ cât mai multe. O umbră i s-a aşternut pe chip. Tatăl meu suferă de o boală de sânge.

— Este grav? a întrebat-o Ethan cu blândeţe.

Ea nu i-a răspuns, doar a dat uşor din cap.

Ar fi vrut să o poată ajuta în vreun fel, conştient că o aştepta multă durere într-un viitor nu foarte îndepărtat. Să o ţină în braţe şi să-i promită că-i va fi alături, că o va ajuta să treacă peste toate. În glasul ei nu se citea niciun dram de furie, şi asta îl îngrijora cel mai tare.

Au privit amândoi spre uşa închisă a sălii de operaţii, auzind zgomote şi bocăneli de picioare care coborau treptele. Mai multe voci au răsunat în holul de la intrare. Se părea că partenerii de poker ai tatălui ei se pregăteau de plecare.

— Eliza, a spus unul dintre ei, de ce doctoriţa Gibson nu a urcat să ne salute, aşa cum face de obicei?

— S-a întors foarte târziu, domnule, i-a răspuns servitoarea.

— Unde este? Aş vrea să-i dau bună-seara, măcar.

Tonul servitoarei era ceva mai ridicat:

— Nu se poate, domnule Gleig. Este cu un pacient.

— La ora asta? s-a auzit o altă voce de bărbat.

— Într-adevăr, domnule Oxley. Într-un moment de inspiraţie, Eliza a adăugat: bietul băiat şi-a rupt *tiblia*.

Auzind cuvântul, Ethan a privit-o întrebător pe Garrett.

— Tibia, a spus lipindu-şi fruntea de umărul lui.

Ethan a zâmbit şi a cuprins-o cu braţul. Mirosea a rufe proaspăt spălate. Ar fi vrut să o poată adulmeca pe gât şi tot mai jos, sub corset.

Dincolo de uşă, Eliza continua să le explice pericolul unei *tiblii* rupte care, dacă nu era tratată corect, putea duce la rupturi *muşchiulare* şi chiar la *imputaţii*. Auzind-o cu câtă convingere vorbea, Garrett s-a foit, deranjată.

— Încearcă să ne acopere, a şoptit amuzat Ethan.

— Dacă mai repetă mult prostiile astea, i-a şoptit la rândul ei, o să mă trezesc cu o sală de aşteptare plină de pacienţi cu probleme la *tiblii*.

— Un nou domeniu al medicinii. Vei fi pionieră.

A auzit-o râzând pe înfundate. A rămas în continuare sprijinită de el în timp ce cei trei poliţişti îşi exprimau simpatia pentru ghinionistul pacient. Într-un final, bărbaţii s-au despărţit luându-şi la revedere de câteva ori. Ethan a descoperit abia atunci că o cuprinsese pe Garrett şi cu celălalt braţ. Iar ca să-i dea drumul era ca şi cum ar fi încercat să îndrepte un arc din oţel.

— Ar trebui să urci la tatăl tău, a rostit cu greu.

— Eliza va avea grijă de el câteva minute, cât îţi arăt câteva lamele. Am aripi de insecte, grăunţe de polen, petale de flori… Ce-ai vrea să vezi?

— O birjă, i-a răspuns el blând. Nu pot rămâne singur cu tine, draga mea.

Garrett i-a atins marginile vestei iar degetele i s-au încleştat pe pielea subţire.

— Ethan. A roşit. Nu vreau să se termine. Noi… am putea să ne întâlnim în secret, când şi când. Nu trebuie să afle nimeni. Fără pretenţii, de o parte şi de alta. Am face… doar ce ne place.

L-a tulburat felul în care îşi căuta cuvintele, diferit de discursul ei obişnuit, clar şi precis. Putea doar să simtă cât o costa să lase mândria deoparte. Nu era foarte sigur ce-i oferea ea, nici dacă ea ştia cu adevărat ce-i oferea. Nu că ar mai fi contat. Îşi dorea, tânjea după tot ce era ea dispusă să-i dea, dar trebuia să o facă să înţeleagă că era imposibil. Şi chiar dacă ar fi fost, era înjositor pentru ea.

— Ai mai avut un asemenea aranjament cu un bărbat? şi-a făcut el curaj să o întrebe.

Ochii ei erau verzi ca un câmp în primăvară.

— Sunt o femeie care ia propriile decizii şi îşi asumă consecinţele.

— Deci nu, a spus cu blândeţe Ethan. Pentru că ea a tăcut, a continuat: ţi-ai risca reputaţia. Cariera.

— Înţeleg toate asta mai bine decât tine, crede-mă.

— Ai mai împărţit patul cu un bărbat? Măcar o dată?

— Ce importanţă are?

Răspunsul ei evaziv l-a înfiorat de plăcere.

— Deci nu, a repetat cu şi mai multă blândeţe. A inspirat adânc, încercând să se liniştească, deşi sângele îi clocotea în vene la gândul că ea îl aşteptase. Îi era menită. Dumnezeule, o dorea mai mult decât orice. Dar ea era de o mie de ori mai importantă decât oricare din dorinţele lui.

— Garrett… sunt un bărbat cu multe probleme. Atunci când am jurat să te apăr de rele m-am inclus şi pe mine pe listă.

Garrett s-a încruntat şi şi-a sporit strânsoarea.

— Nu mă tem nici de tine, nici de problemele tale. A făcut ochii mici şi l-a tras mai aproape. Sărută-mă, i-a şoptit.

— Trebuie să plec, a spus el şi s-a dat un pas înapoi, cât încă mai putea face asta.

Dar Garrett s-a mişcat odată cu el şi i-a prins chipul între palme, aşa cum o învăţase el la Baujart. Atingerea ei la electrizat.

— Sărută-mă, i-a poruncit ea. Altfel îţi sparg nasul.

Ameninţarea l-a făcut să râdă. A clătinat din cap şi a privit-o din nou pe femeia neînfricată căreia îi plăceau gâştele dar se temea de spaghete, care putea mânui un bisturiu într-o operaţie complicată sau îl putea folosi drept cuţit, să se apere.

Dăduse întotdeauna dovadă de sânge rece, ori de câte ori fusese nevoie, dar acum nu mai reuşea. Deşi avea nevoie mai mult ca oricând. Nu va mai fi niciodată la fel, după asta.

— Dumnezeule, m-ai distrus, i-a şoptit.

A luat-o în braţe şi şi-a cufundat mâna în cocul ei greu. Ea l-a făcut să plece capul iar Ethan a pierdut bătălia. Orice urmă de voinţă s-a topit şi a început să o sărute ca şi cum lumea era pe cale să se sfârşească.

Pentru el, chiar aşa şi era.

Capitolul 7

Primul sărut a fost destul de stângaci. Garrett şi-a ţuguiat inocent buzele, ca şi cum ar fi vrut să le lipească de obrazul cuiva. Ethan ar fi izbucnit în râs dacă nu ar fi fost într-atât de înflăcărat. Şi-a trecut buzele peste gura ei rotunjită, jucându-se încetişor, convingând-o fără cuvinte… până ce ea a întredeschis buzele, temătoare.

Toate minutele înfometate din viaţa lui, toate luptele încrâncenate duseseră la acel moment. Rănile sufletului său, pe care încercase să le ascundă sub o armură invizibilă, dispăreau sub atingerile ei. Garrett l-a lăsat să o cerceteze uşor cu limba, a scos un sunet de plăcere şi, spre încântarea lui, l-a tras mai aproape.

Sărutul s-a transformat în ceva întunecat şi visător, un limbaj nerostit de căldură şi mătase, tandreţe şi lăcomie. Era înfometat de ea. O adorase şi o dorise de atâta timp, dar nu se aşteptase să o poată ţine în braţe. Nu-şi imaginase niciodată că ea se va lipi aşa de el, că răspunsul ei va fi atât de natural şi de mistuitor. Nimic nu-l tulburase vreodată aşa cum o făcea ea. A tras-o mai aproape, ca şi cum ar fi încercat să o protejeze cu tot trupul lui iar ea a gemut încetişor şi s-a agăţat de el de parcă genunchii ar fi refuzat să o mai susţină.

Ethan a ridicat-o cu uşurinţă şi a sprijinit-o de marginea unei mese din metal. A lipit-o şi mai mult de el şi s-a folosit de mâna dreaptă ca să-i pună capul pe umărul lui. Ea l-a ascultat fără să i se împotrivească, desfăcând genunchii ca să-l primească mai aproape. Respira întretăiat, ca zbaterile aripilor unei vrăbii.

Fă-o a ta, *acum*, i-a trecut prin minte gândul arzând de patimă. O putea face să-şi dorească şi ea asta. Să-l implore să o posede chiar acolo, pe masa aceea. Şi s-ar simţi al naibii de bine, amândoi.

— Nu trebuie să ai încredere în mine, a reuşit să o avertizeze, fără prea multă convingere.

Garrett a pufnit, amuzată.

— De ce? i-a şoptit. Ai de gând să mă seduci în propriul laborator?

Era clar că nu avea nici cea mai mică idee că el chiar asta făcea.

Ethan şi-a lipit buzele de părul ei iar privirea i-a rătăcit pe rafturile pline cu instrumente vag ameninţătoare şi sticluţe cu lichide misterioase.

— Ce bărbat nu s-ar lăsa dus de val într-un asemenea decor? a întrebat sec. Trebuia însă să recunoască: aerul ştiinţific al încăperii, suprafeţele dure şi reci şi făptura drăgălaşă cu ochi verzi din braţele lui aveau ceva provocator.

— Ştiinţa este o chestiune romantică, a fost de acord Garrett, fără să-şi dea seama de sarcasmul cuvintelor lui. În laboratorul acesta există secrete şi minuni care aşteaptă să fie descoperite.

Ethan şi-a trecut palma de-a lungul spatelui ei.

— Singura minune de aici eşti tu, *acushla*.

Garrett s-a dat puţin înapoi, doar cât să-l privească, iar vârfurile nasurilor li s-au atins.

— Ce înseamnă cuvântul acesta?

— *Acushla*? Este… o femeie care îţi este prietenă.

După un moment de gândire, ea i-a răspuns sceptică:

— Nu, nu este.

Doar din reflex a sărutat-o, a fost doar răspunsul la un impuls care i-a ajuns la creier. Gura ei s-a modelat pe a lui cu o dorinţă care l-a făcut să geamă de mulţumire. A simţit mişcarea inocentă de a-şi strânge picioarele pe şoldurile lui iar vintrele i s-au încins.

Blestemându-se în gând, Ethan a început să-i deschidă nasturii din faţă. Corsajul desfăcut a scos la iveală o cămaşă prinsă cu o fundă minusculă din mătase şi un corset simplu, alb, cu benzi elastice, genul pe care îl poartă femeile la lecţiile de călărie. Cu mare grijă, el a desfăcut funda şi şi-a trecut degetul pe sub cămaşă. Când i-a atins sânul, un val de excitaţie l-a făcut să respire greu. A îndepărtat şi mai mult pânza albă, lăsând să se vadă sfârcul

de un roz dulce.

S-a aplecat deasupra ei, convingând-o să se sprijine de braţul lui, şi-a strecurat mâna înăuntru şi a ridicat în palmă sânul greu, mătăsos. I-a cuprins sfârcul rozaliu între buze şi s-a jucat cu el până ce acesta s-a întărit. Ea gemea şi tremura, înfigându-şi degetele în umărul lui, ca o pisică.

Pentru Ethan, actul sexual fusese întotdeauna o tranzacţie. Sau o armă. Fusese antrenat în arta seducerii, indiferent că era vorba de un bărbat sau de o femeie, ca să-i determine să-i dezvăluie şi secretele cel mai straşnic păzite. Cunoştea nenumărate feluri de a excita, chinui şi satisface, ştia cum să facă pe cineva să-şi piardă minţile de dorinţă.

Făcuse lucruri, i se făcuseră lucruri pe care mulţi le-ar fi considerat dincolo de decenţă. Dar nu trăise niciodată un moment atât de intim.

A lăsat un şir de săruturi leneşe pe celălalt sân al ei, fără să se grăbească, savurând dulceaţa incredibilă a pielii ei. Când buzele lui au ajuns la tivul cămăşii, Garrett s-a chinuit să o scoată cu totul. Deşi era excitat la culme, Ethan nu s-a putut abţine să nu zâmbească, văzând-o cât era de nerăbdătoare. I-a cuprins sânul în palmă şi i-a sărutat curbura rozalie, evitând deliberat să-i atingă sfârcul. Ea şi-a trecut degetele prin părul lui, încercând să-i ducă gura acolo unde dorea, dar el i s-a împotrivit, răsuflând fierbinte peste punctul contractat. Garrett s-a înfiorat frustrată când el a trecut pe deasupra sfârcului, făcându-i pe amândoi să aştepte pentru un lung moment chinuitor. Într-un final a cedat şi a prins mugurul ferm între buze, necăjindu-l cu vârful limbii.

Trebuia neapărat să se retragă, în clipa aceea. Garrett a încercat să-i ridice faţa, să-l sărute, dar el a clătinat din cap şi a ţinut-o la distanţă. Nu mai fusese atât de excitat în viaţa lui, fiecare zvâcnire a pulsului aproape că-l durea.

— Trebuie să ne oprim, a spus răguşit. Acum, cât mai era în stare.

Ea i-a cuprins grumazul cu braţele.

— Rămâi cu mine în noaptea asta.

Ethan i-a mângâiat obrazul cu vârful nasului, plin de dorinţă.

— Oh, draga mea, i-a şoptit, nu vrei cu adevărat asta. Te-aş aduce în pragul extazului şi te-aş ţine acolo, blestemând şi ţipând de plăcere, să te audă toţi vecinii. Iar după ce ai termina, s-ar putea să te pun cu fundul în sus, pe genunchi, să te pedepsesc pentru că ai fost atât de gălăgioasă. Asta îţi doreşti? Să-ţi petreci noaptea cu un ticălos?

— Da, i-a răspuns ea cu buzele lipite de umărul lui.

Ethan a râs.

Picioarele îi atârnau, aşa cum stătea aşezată pe masă. Avea ciorapi albi, groşi şi ghete comode. Felul în care stătea, cu picioarele desfăcute, ar fi putut să o facă să pară vulgară, dar postura ei îi amintea mai degrabă de un băieţoi.

S-a aplecat iar gura lui a găsit-o pe a ei. Ea s-a înfiorat şi s-a deschis să-l primească, lăsându-l să o guste. Muşchii picioarelor s-au încordat când l-a simţit căutând pe sub fusta ei şi urcând spre coapsă.

Chiar şi ciorapii celor, mai pudice femei aveau o despicătură lungă sus, între picioare. Caşti şi decenţi atunci când femeile stăteau în picioare, ciorapii se deschideau complet atunci când acestea se aşezau. Ethan a ajuns acolo şi şi-a lăsat degetul să se odihnească pe pielea delicată.

Garrett s-a desprins din sărut şi şi-a îngropat faţa în gâtul lui.

Ethan a susţinut-o cu mai multă putere în timp ce degetul lui aluneca mai sus, desenând cercuri prin crâmpeiul de păr creţ şi trezindu-i senzaţii necunoscute până atunci.

I-a murmurat cu blândeţe la ureche, încercând să ghicească ce o excita şi ce o intriga:

— În India, înainte să se căsătorească, bărbaţii sunt învăţaţi cum să le producă plăcere soţiilor lor, din vechile cărţi de artă erotică. Învaţă despre îmbrăţişări, săruturi, mângâieri şi muşcături care duc la extaz.

— Muşcături? a întrebat ea nedumerită.

— Muşcături din dragoste, draga mea. Nu sunt dureroase. Ca să-i demonstreze, s-a aplecat şi a muşcat-o uşurel de gât. Ea s-a arcuit şi a scos un sunet, tulburată. Se spune că perechile care se potrivesc perfect sunt rare, i-a şoptit. Şi că atunci când sunt atât de îmbătate de iubire încât îşi lasă urme pe piele, pasiunea lor nu va dispărea nici într-o sută de ani.

Glasul lui Garrett tremura:

— Tu... ai învăţat vreuna dintre aceste arte erotice?

— Da, dar sunt încă un novice. Cunosc doar o sută şi douăzeci de poziţii.

— O sută şi... S-a oprit, pentru că două degete de-ale lui alunecau cu blândeţe pe sexul ei, înainte şi înapoi. După ce a înghiţit în sec, a reuşit să continue: mă îndoiesc că e posibil, anatomic vorbind.

Buzele lui îi alunecau pe obraz:

— Tu eşti expertul în medicină. Cine sunt eu să te contrazic?

— Cine te-a învăţat?

— O femeie din Calcutta. Nu o mai întâlnisem înainte, în primele două nopţi nu a existat niciun fel de contact fizic. Am stat întinşi pe nişte covoare din bambus şi am vorbit.

— Despre ce? Îl privea cu pupilele dilatate, roşind tot mai violent pe măsură ce el o atingea tot mai intim.

— În prima noapte mi-a vorbit despre *Kama*... cuvântul care defineşte dorinţa şi dorul, dar şi starea de bine a sufletului şi al simţurilor... aprecierea frumuseţii, artei, naturii. În cea de-a doua noapte am discutat despre plăcerile trupului. Mi-a spus că dacă bărbatul este suficient de bărbat îşi va folosi forţa voinţei pentru a-şi preţui soţia şi pentru a o împlini, aşa încât ei să nu-i mai trebuiască altul.

În cea de-a treia noapte, femeia îl dezbrăcase şi-i trecuse palma peste trupul ei, şoptindu-i:

— Femeile sunt tandre prin natura lor. Şi îşi doresc începuturi tandre.

Pentru Ethan, aceasta fusese cea mai dificilă parte. Să dea dovadă de tandreţe. Ei sau oricui altcuiva. Se ferise dintotdeauna să dea semne de slăbiciune. Dar nu avusese

de ales – trebuia să facă tot ce era necesar ca să devină ceea ce dorea Jenkyn.

Acum lucrurile stăteau altfel. Femeia aceasta îl subjugase cu totul, aşa cum era el, rău sau bun, tandru sau violent.

A sărutat-o minute în şir, aflând astfel ce o făcea să tremure şi ce-i accelera respiraţia. În tot acest timp, îşi lăsa degetele să rătăcească şi să se joace între picioarele ei.

— Oh, te rog, a spus Garrett, zvârcolindu-se sub tortura dulce, lentă.

Cercurile trasate erau tot mai mici, până ce a ajuns la clitoris şi l-a atins uşor. Ea a gemut şi şi-a strâns picioarele. Când era chiar în pragul extazului, şi-a retras mâna. Aproape mânioasă, ea a încercat să-l tragă mai aproape.

— Uşor, draga mea, a domolit-o Ethan, în ciuda faptului că era şi el la fel de încins şi de dornic. N-am de gând să te ajut să mă strângi de gât.

Încruntată, ea s-a prins de marginile vestei lui:

— De ce te-ai oprit?

Ethan şi-a lipit fruntea de a ei.

— Am învăţat că atunci când vrei să satisfaci o femeie durează mai mult decât să faci aluat pentru pâine.

— Cât durează aşa ceva?

— Nu ştii? a întrebat-o el amuzat.

— Nu, nu ştiu să gătesc. Cât durează?

— Dacă ţi-aş spune, probabil m-ai cronometra.

A continuat să o mângâie până a simţit-o umezindu-se. Atingerea elixirului de femeie, mătăsos, rece şi fierbinte în acelaşi timp, i-a trimis fiori prin trup. A simţit cum muşchii se încordau, împotrivindu-se invaziei şi i-a şoptit liniştitor la ureche, continuându-şi drumul şi mai adânc. Pătrunsă, invadată, ea a rămas nemişcată.

— Relaxează-te, i-a şoptit el. Lasă-mă să ajung în locurile care-ţi vor da plăceri.

Garrett l-a privit nedumerită.

— Ce locuri? Am studiat reproducerea şi nu există… A scos un sunet de mirare când el a ciupit-o uşor de sfârc. Trupul ei i-a răspuns, în ciuda mirării iar el a cercetat-o şi

mai adânc, cu gura lipită de gura ei.

Adâncurile trupului ei erau fluide şi calde şi îşi doreau din răsputeri să-l atragă înăuntru. El şi-a trecut degetul pe umezeala feminină, i-a mângâiat forma delicată, necăjind-o şi răsucindu-se, iar degetul lui a început să o împungă cu blândeţe, arătându-i cum îşi dorea să se avânte în ea. Penisul îi era tare ca piatra. Şi-a strecurat cealaltă mână pe sub fusta ei şi s-a jucat cu ea, vârfurile degetelor bătând uşor ca picăturile de ploaie. I-a desfăcut faldurile sexului şi i-a atins mugurul, iar şi iar. Ea încerca să-l grăbească, dar el era neobosit şi domol în mişcări, o atingea uşor, făcând ca plăcerea să tot crească, torturând-o pe ea, dar şi pe el.

Un geamăt i s-a urcat în gât. El i-a deschis gura cu gura lui şi i-a înghiţit sunetul, savurând felul în care trupul ei tremura şi răspundea atingerilor lui.

Ea ajunsese deja prea departe ca să se mai împotrivească senzaţiilor pe care i le dăruia el, iar acum îşi dorea mai mult, mai dur, mai aproape. Dar el a încetinit şi mai mult ritmul, răbdător şi constant. Au urmat pulsaţiile puternice căutând eliberarea intensă iar coapsele i s-au încleştat. I-a absorbit ţipătul ascuţit cu un sărut şi a mângâiat-o până ce ea şi-a lăsat capul să cadă pe umărul lui, de parcă era prea slăbită ca să-l mai susţină. Respira uşor şi scotea sunete molcome, de plăcere, cele mai delicioase sunete pe care le auzise el vreodată.

Într-un final, Ethan şi-a retras mâna şi a îmbrăţişat-o.

— Te-aş iubi noapte şi zi, dacă aş putea, i-a şoptit. Nu ar exista limite între noi. Nici ruşine. Doar tu şi cu mine în întuneric… este tot ce mi-am dorit. I-a cuprins cu grijă sânul în palmă şi l-a sărutat înainte de a-l potrivi înapoi în corset. A făcut la fel şi cu celălalt sân şi a început să lege şiretul.

Garrett stătea tăcută în faţa lui. Când Ethan a terminat cu ultimul nasture, şi-a pus palma desfăcută pe pieptul lui, în dreptul inimii.

— Întoarce-te la mine, i-a şoptit. Găseşte o cale să ne revedem.

Ethan şi-a lipit obrazul de părul ei.

— Nu pot.

— Poţi, dacă vrei.

— Nu. Ar fi fost mai bine să gândească tot ce era mai rău despre el, mai ales după nesăbuinţa de care dăduse dovadă în seara aceea. Dar nu putea suporta ideea că o dezamăgea. Ea era singura persoană pe care nu dorea să o mintă. Garrett… Sunt pe cale să devin o ţintă. Am trădat persoana care mi-a fost mentor. Când va afla, viaţa mea nu va mai valora nimic.

Garrett a tăcut câteva clipe, jucându-se cu unul din nasturii cămăşii lui.

— Te referi la sir Jasper.

— Da.

— Are legătură cu seara recepţiei de la Guildhall? Şi cu bărbatul care a murit? Domnul Prescott?

Reuşise să ghicească fără probleme. Ethan a zâmbit cu tristeţe. Dacă-i dădea o şansă, ea îl putea „deschide” ca pe o cutie cu bomboane.

Luând tăcerea lui drept un răspuns afirmativ, Garrett l-a întrebat pe un ton neutru:

— Tu l-ai ucis?

— Dacă îţi spun, îmi pun viaţa mea în mâinile tale.

— Sunt obişnuită cu asta.

Era adevărat, şi-a spus uşor surprins. Avea de-a face cu chestiuni de viaţă şi de moarte mai des decât el. S-a uitat în ochii ei şi a spus încet:

— L-am ajutat să-şi însceneze moartea şi l-am scos din ţară, în schimbul unor informaţii.

— În legătură cu ce?

Ethan a ezitat.

— O conspiraţie în care sunt implicaţi oficiali guvernamentali. Dacă reuşesc să-i demasc, înseamnă că preţul plătit nu a fost prea mare.

— Nu şi dacă o faci cu preţul vieţii tale.

— Viaţa unui singur om nu este importantă atunci când salvează multe altele.

— Nu. Garrett părea tulburată, se agăţase de cămaşa lui. Pentru orice viaţă merită să lupţi.

— Trebuie să crezi asta, doar este meseria ta. Iar

meseria mea este să cred exact contrariul. Crede-mă când îţi spun, eu chiar nu contez.

— Nu vorbi aşa. Spune-mi ce ai de gând să faci…

— Garrett, a întrerupt-o el cu blândeţe, cuprinzându-i chipul între palme, nu vreau să ne luăm rămas-bun aşa. Aş prefera un sărut.

— Dar…

Ethan i-a acoperit gura cu a lui. Se simţea de parcă alergase mii de nopţi printre umbre şi violenţe şi se trezise deodată într-un loc liniştit, într-o dimineaţă de primăvară. Ea îl adusese mai aproape de fericire decât fusese vreodată. Dar, ca orice moment de plăcere vremelnică, trebuia să se tempereze şi să simtă gustul dulce-amărui.

— Uită-mă, i-a şoptit când buzele li s-au despărţit.

Şi a plecat fără să se uite înapoi.

*

În dimineaţa care a urmat, Garrett s-a trezit dintr-un somn agitat şi şi-a început ziua ca de obicei. Şi-a trezit tatăl, i-a dat medicamentul, apoi a luat micul dejun – pâine cu unt şi ceai, citind ziarul. Când a ajuns la clinica din Cork Street i-a examinat pe pacienţii internaţi peste noapte, a făcut notiţe pe fişele de observaţie, le-a dat instrucţiuni asistentelor şi a început să-şi primească pacienţii programaţi.

La suprafaţă, totul era rutină. La interior, însă, era nefericită şi ruşinată. Efortul de a părea liniştită o epuiza.

Oare îl va revedea vreodată pe Ethan? Cum oare să-l uite, după tot ce-i făcuse el? De fiecare dată când se gândea la mâinile acelea masculine, atotştiutoare, la săruturile şi şoaptele dulci, îi venea să intre în pământ. *Tu şi cu mine în întuneric este tot ce mi-am dorit*.

Dacă se mai gândea mult la el îşi pierdea minţile.

Nimic nu mergea cum trebuia. Felul în care asistentele i-au spus „bună dimineaţa” i-a pus nervii la încercare. Dulapurile cu medicamente erau vraişte. Personalul vorbea mult prea tare pe holuri şi în sala de

aşteptare. La prânz a mâncat în sala de mese, dar obişnuita bună-dispoziţie acum o irita profund. Fără să dea atenţie discuţiilor din jurul ei, ciugulea morocănoasă din feliile de piept de pui rece şi din salata de castraveţi.

După-amiază avea programate alte consultaţii, trebuia să-şi scrie corespondenţa şi să achite câteva note de plată, după care venea vremea să se întoarcă acasă. Mohorâtă şi extenuată, Garrett a coborât din birjă, s-a îndreptat spre uşa de la intrare... şi s-a oprit să o studieze, încruntată.

Placa cu numele ei era tot acolo, dar un zăvor greu din bronz îl înlocuise pe cel vechi. Avea acum şi un mâner rotund turnat în bronz şi un ciocan de metal de forma unui cap de leu care ţinea între fălci un inel greu. Spre deosebire de leii obişnuiţi, cu ochi ameninţători, acesta părea de-a dreptul prietenos. Cadrul uşii fusese reparat şi întărit, vechile balamale fuseseră înlocuite cu unele noi, robuste. Iar deasupra uşii fusese montată o copertină care să apere de ploaie.

Garrett a ezitat un moment, apoi a întins mâna spre ciocanul de metal. Inelul a atins placa din bronz şi a scos un sunet plăcut. Înainte să mai bată o dată, uşa s-a deschis fără zgomot iar Eliza, cu ochii strălucind de încântare, i-a luat geanta şi bastonul.

— Bună seara, doctor Gibson, ia priveşte la uşa asta! E cea mai fainã din tot King’s Cross, pun rămăşag!

— Cine a făcut asta? a reuşit Garrett să întrebe, urmând-o în casă.

Eliza părea nedumerită.

— N-ai angajat un lăcătuş?

— În niciun caz. Garrett şi-a scos pălăria şi mănuşile şi i le-a întins. A rostit vreun nume? Când a venit?

— De dimineaţă, după ce ai plecat. Eu l-am scos pe tatăl tău la o plimbare prin parc. N-am lipsit mai mult de o oră, dar când ne-am întors l-am găsit pe lăcătuş lucrând la uşă. Nu l-am întrebat cum îl cheamă. El şi domnul Gibson au schimbat câteva amabilităţi, iar când a terminat bărbatul ne-a dat un set de chei şi a plecat.

— Era acelaşi bărbat de aseară? Pacientul meu?

— Nu, acesta era bătrân, cu părul alb şi adus de spate.

— Un străin a intrat în casa noastră şi a schimbat încuietorile şi nici tu, nici tata nu l-aţi întrebat cum îl cheamă? Lui Garrett nu-i venea să creadă. Dumnezeule mare, Eliza, putea să ne jefuiască!

— Am crezut că ştii despre ce e vorba, s-a apărat servitoarea, urmând-o în cabinet.

Tulburată, Garrett a verificat imediat dacă îi lipseau medicamente sau instrumente. Totul părea să fie la locul lui. S-a dus apoi în laborator, să se asigure că microscopul era în siguranţă, în cutia lui. S-a întors pe călcâie, şi-a trecut privirea peste stativul cu recipiente din sticlă şi a îngheţat.

Toate eprubetele din suportul de lemn erau pline cu violete. Petalele fragile colorau viu toată încăperea anostă, emanând un miros îmbătător.

— De unde mai sunt şi astea? a întrebat Eliza.

— Misteriosul lăcătuş a vrut probabil să facă o farsă. Garrett a luat un mănunchi de violete şi le-a lipit de obraz. Degetele îi tremurau. Toate eprubetele mele sunt acum contaminate, a spus ea prefăcându-se supărată.

— Doamnă doctor Gibson… eşti pe cale să plângi?

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns Garrett indignată. Ştii că eu nu plâng niciodată.

— Dar te-ai înroşit toată. Şi ai ochii umezi.

— E o reacţie alergică. La violete.

Eliza a părut alarmată.

— Să le arunc?

— Nu! Şi-a dres glasul şi a vorbit cu mai multă blândeţe: nu. Vreau să le păstrez.

— Este totul în regulă? Sigur?

Garrett a respirat lung şi a încercat să-şi regăsească tonul normal:

— Sunt pur şi simplu obosită, Eliza. Nu e cazul să-ţi faci griji.

Nu se putea încrede în nimeni, nu avea cui să-i facă

confidenţe. Trebuia să păstreze tăcerea, de dragul lui Ethan. Şi să facă ce-i ceruse el. Să-l uite. Era un bărbat ca toţi ceilalţi, la urma-urmei.

Lumea era plină de bărbaţi. Va găsi şi ea unul.

Un soţ decent, *de familie bună*, *care îţi va dărui o mulţime de copii*... Oare Ethan îşi dorea copii? Dar ea îşi dorea, oare? Nu exista niciun motiv logic ca ea să aibă copii, să se mărite măcar, dar a constatat cu uimire că era ceva la care merita să se gândească.

Un gând obscur i-a trecut prin minte. *Când întâlneşti bărbatul potrivit*, *lista lucrurilor pe care nu le-ai face niciodată devine brusc foarte scurtă*.

Capitolul 8

Uşa biroului lui Jenkyn era întredeschisă. Ethan s-a oprit înainte să bată, încercând să pară relaxat în ciuda nodului din stomac. Talentul de a-şi alunga emoţiile – una din calităţile lui de bază – dispăruse *acum*. Se simţea transparent precum sticla iar prin minte îi treceau prea multe minciuni ca să le mai ştie şirul.

Aşa fusese întreaga săptămână, după noaptea petrecută cu Garrett Gibson. Gândul la ea nu-l părăsea nicio clipă, era în centrul tuturor senzaţiilor lui.

Viaţa lui fusese al naibii de uşoară pe când nu avea nimic de pierdut. Ideea că nu se putea duce la ea îl ucidea. Singurul lucru care reuşea să-l ţină pe loc era dorinţa de a o şti în siguranţă.

— Intră, a auzit vocea relaxată a lui Jenkyn.

Ethan a făcut câţiva paşi. Intrase în clădirea guvernamentală pe uşa din spate, folosită de servitori şi curieri. Chiar dacă nu ar fi avut nevoie de discreţie, tot ar fi preferat-o intrării principale şi sălilor de primire cu muluri din ghips aurit şi coloane din marmură ridicându-se din podelele din lazulit. Lui Ethan toate acestea i se păreau sufocante. Interiorul ostentativ era menit să proclame

puterea şi grandoarea unui imperiu care stăpânea aproape un sfert din lume şi refuza să cedeze un centimetru măcar din teritoriile sale.

La insistenţele lui Jenkyn, birourile din noua clădire din Whitehall nu mai comunicau între ele. În Ministerul Afacerilor Interne toate uşile de legătură dintre birouri erau încuiate în permanenţă, drept pentru care nimeni nu putea trece direct de acolo spre Ministerul de Externe, spre Biroul pentru India sau spre Biroul Colonial. Vizitatorii trebuiau să coboare în stradă, să meargă de-a lungul clădirii şi să urce pe o altă scară. Libera comunicare între birouri ar fi îngreunat uneltirile şi comploturile lui Jenkyn.

Biroul de pe colţ avea vederea spre o clădire în care, cândva, se desfăşurau lupte de cocoşi. Ethan bănuia că Jenkyn ar fi preferat ca luptele să aibă loc încă, pentru că era genul de bărbat căruia îi plăceau sporturile sângeroase.

Aerul era într-atât de fierbinte că puteai opări un clapon. Jenkyn ţinea mereu focul aprins în şemineu, chiar şi vara. Şeful spionilor era un bărbat elegant, înalt şi suplu. Era aşezat acum pe unul dintre cele două fotolii masive din piele aşezate în faţa şemineului. Raze portocalii se jucau prin părul lui blond care începea să se răărească, fără să reuşească însă să-i îndulcească trăsăturile austere. L-a privit pe Ethan prin norii de fum de trabuc. Ochii îi erau de culoarea scorţişoarei şi ar fi trebuit să pară blânzi. Dar nu erau niciodată aşa.

— Ransom, a spus împingând spre el cutia cu trabucuri. Avem multe de discutat în seara aceasta.

Ethan ura trabucurile, dar unul oferit de Jenkyn era o favoare de nerefuzat. S-a aşezat şi a luat unul din cutia din abanos sculptat. Conştient de privirea atentă a bărbatului mai în vârstă, a îndeplinit cu mare grijă întreg ritualul. Jenkyn dădea mare atenţie detaliilor. Un gentleman ştia cum să aprindă un trabuc, cum să stea în şa, cum să facă prezentările.

— Nu vei trece niciodată drept un gentleman din naştere, îi spusese cândva Jenkyn, dar măcar vei fi în stare să stai cot la cot cu cei mai buni decât tine fără să atragi

atenţia asupra ta.

După ce a retezat capătul trabucului cu un cuţit gravat, din argint, Ethan a aprins un chibrit lung şi i-a dat foc celuilalt capăt. L-a dus spre buze, rotindu-l între degete ca un expert, după care a tras un fum.

Jenkyn a zâmbit, lucru care nu i se întâmpla prea des.

— Să trecem la treburile noastre. Te-ai întâlnit cu Felbrigg?

— Da, domnule.

— Ce mai vrea de data asta? a întrebat dispreţuitor Jenkyn.

Între Jenkyn şi Fred Felbrigg, şeful poliţiei metropolitane, era o mare rivalitate. Jenkyn şi cei opt oameni ai săi din serviciul secret erau într-o competiţie directă cu Felbrigg şi cu echipa lui de şase „ofiţeri activi". Jenkyn trata Scotland Yard-ul cu un dispreţ făţiş, refuza să colaboreze cu ei sau să facă schimb de informaţii. Spunea public că poliţiştii londonezi erau incompetenţi, o adunătură de idioţi. În loc să-i folosească pe ei, Jenkyn trimisese după câţiva poliţişti irlandezi din Dublin.

Ca o insultă în plus, poziţia lui Jenkyn la Ministerul Afacerilor Interne nu era nici măcar legală. Nici el şi nici serviciul secret nu fuseseră aprobaţi de parlament. Drept pentru care nici nu era de mirare că Scotland Yard-ul şi Fred Felbrigg erau vineţi de furie.

Şi totuşi, Jenkyn acumula putere cu uşurinţă. Influenţa lui se întindea tot mai mult, până la cele mai îndepărtate consulate. Îşi *crease* o reţea internaţională de spioni, agenţi şi informatori care răspundeau doar în faţa lui.

— Felbrigg se plânge că de un an nu a mai primit informaţii secrete de la nicio ambasadă, a spus Ethan. Susţine că informaţiile merg de la consulate direct la tine şi că nu spui nimănui nimic.

Jenkyn părea mulţumit.

— Când este vorba de securitatea naţională, eu am autoritatea să acţionez aşa cum consider potrivit.

— Felbrigg urmează să se întâlnească cu comisarul-şef şi cu Ministrul Afacerilor Interne ca să discute cu ei

aceste probleme.

— Un idiot. Chiar crede că va avea vreo şansă dacă se va văicări în faţa lor ca un şcolar?

— Va face mai mult decât să se văicărească, a spus Ethan. Spune că are informaţii secrete care dovedesc că pui în pericol vieţile cetăţenilor britanici ascunzând informaţii cruciale.

Jenkyn i-a aruncat o privire dură.

— Ce informaţii secrete?

— Un raport în care se arată că o goeletă a plecat cu două zile în urmă din portul Le Havre, îndreptându-se spre Londra şi aducând opt tone de dinamită şi douăzeci de lăzi cu fitiluri de amorsare. Felbrigg le va spune celor doi că tu ai ştiut asta dar ai ţinut secretul. Ethan a făcut o pauză, a tras alene din trabuc şi a expirat un nor de fum, după care a continuat pe un ton neutru: poliţia portuară din Londra nu a fost nici măcar avertizată. Iar vasul a dispărut în mod misterios.

— Oamenii mei se ocupă de asta. Poliţia portuară nu are de ce să ştie, n-ar face decât să strice totul. Cine i-a furnizat informaţia lui Felbrigg?

— Un oficial de la Le Havre.

— Vreau să-i ştiu numele.

— Da, domnule.

În tăcerea care a urmat, Ethan a fost recunoscător pentru trabucul primit, pentru că avea ceva de făcut, ceva la care să se uite. Jenkyn îl citise dintotdeauna cu mare uşurinţă, îi era aproape imposibil să-i ascundă ceva. Ethan nu dorea să fie luat la întrebări în legătură cu dinamita lipsă. Ticălosul plănuia ceva diabolic, iar ideea aceasta îl întrista dar îl şi înfuria peste măsură.

Ethan mai avea un motiv pentru care să fie mâhnit. Fusese foarte legat de Jenkyn în ultimii şase ani. Formaseră o echipă: tânărul în căutarea unui mentor şi bărbatul matur care voia să modeleze pe cineva după propria imagine.

Voit, Ethan şi-a concentrat gândurile pe anii de început, când îl adora pe Jenkyn, asemănându-l cu o fântână de cunoaştere şi înţelepciune. Avusese parte de

nesfârşite instructaje, cu diverşi instructori… învăţase despre obţinerea de informaţii secrete, lupte şi arme de foc, jafuri, sabotaje, tehnici de supravieţuire, telegrafie fără fir, coduri şi cifruri. Fuseseră însă şi zile în care Jenkyn se ocupase personal de el, îl învăţase alt gen de lucruri cum ar fi degustarea de vinuri, eticheta, cum să joace cărţi, cum să se amestece printre cei din înalta societate. Fusese… ca un tată.

Ethan îşi amintea ziua în care Jenkyn îl dusese la un croitor de pe Savile Road, acolo unde nu erai primit decât dacă erai recomandat de un vechi client.

— Să porţi întotdeauna veste cu patru buzunare, îi spusese Jenkyn, părând amuzat de mirarea şi încântarea lui Ethan, care îmbrăca pentru prima oară haine făcute pe comandă. Buzunarul de sus este pentru biletele de tren şi pentru cheie, iar celălalt pentru monede. Buzunarele de jos sunt pentru ceas, batistă şi bancnote. Nu uita: un gentleman nu ţine niciodată bancnotele la un loc cu monedele.

Amintirea aceea şi nenumărate altele îi inspirau o gratitudine pe care nici măcar opt tone de dinamită nu o puteau distruge în totalitate.

A auzit glasul ferm al lui Jenkyn:

— Nu mă întrebi ce am făcut cu explozibilul?

Ethan a ridicat capul şi i-a susţinut privirea, zâmbind slab:

— Nu, domnule.

Părând mai liniştit, Jenkyn s-a aşezat mai comod în fotoliu.

— Bun băiat, a şoptit. Noi doi vedem lumea la fel, a continuat bărbatul mai în vârstă. Majoritatea oamenilor nu pot accepta realitatea: că anumite vieţi trebuie sacrificate pentru binele celorlalţi.

Se părea că explozibilul avea să fie folosit la un alt atac terorist, ceva similar cu cel plănuit la Guildhall.

— Şi dacă printre victime vor fi şi englezi? a întrebat Ethan.

— Nu fi obtuz, băiatul meu. Oamenii noştri *trebuie* să

fie ţinta – şi cu cât sunt mai cunoscuţi cu atât mai bine. Dacă planul nostru ar fi funcţionat, la Guildhall, ar fi şocat şi înfuriat întreaga naţiune. Opinia publică s-ar fi întors împotriva radicalilor irlandezi care au îndrăznit să atace cetăţeni britanici nevinovaţi şi totul s-ar fi sfârşit prin a pune sub semnul întrebării independenţa Irlandei.

— Dar radicalii irlandezi nu au fost responsabili pentru asta. Ci noi.

— Eu aş numi-o conlucrare. Jenkyn şi-a scuturat trabucul în scrumiera de cristal. Te asigur că sunt destui insurgenţi politici irlandezi care sunt mai mult decât dornici să recurgă la violenţă. Iar dacă nu ne vom spori eforturile, într-una din zile cine ştie ce lege nebunească va fi adoptată. A mai tras un fum iar capătul trabucului a strălucit ca un ochi roşu, răuvoitor. Cei care cred că irlandezii sunt capabili să se conducă singuri sunt cel puţin nebuni. Ei sunt doar nişte brute care nu respectă nicio lege.

— Le-ar respecta mai mult dacă nu am fi atât de duri cu ei, nu s-a putut abţine Ethan să nu spună. Irlandezii plătesc taxe mai mari decât englezii şi nu au parte de justiţie nici măcar pe jumătate. E greu să fii corect când nu eşti tratat corect.

Jenkyn a suflat un nor de fum.

— Ai dreptate, bineînţeles, a spus după câteva momente. Nimeni nu poate pretinde că Irlanda este condusă just. Şi totuşi, independenţa ei nu este o soluţie. Răul produs Imperiului ar fi incalculabil. Singura noastră grijă ar trebui să fie interesul Angliei.

— Ştii că viaţa mea este închinată reginei şi ţării, a spus Ethan cu emfază.

Fără să se lase păcălit, Jenkyn l-a studiat îndeaproape.

— Nu vei avea pe conştiinţă vieţile nevinovate care se vor pierde?

Ethan l-a privit ironic:

— Nu am ce face cu conştiinţa, aşa cum nu am nevoie nici de cravate. Poate că port câte una, uneori, în public, dar nu-mi folosesc în viaţa privată.

Jenkyn a râs.

— Săptămâna aceasta aş vrea să-l ajuţi pe Gamble cu unele probleme de securitate. La reşedinţa privată a Ministrului Afacerilor Interne va avea loc un eveniment caritabil la care vor participa câţiva parlamentari şi miniştri. Cu câte se întâmplă în ultima vreme, nu poţi fi niciodată prea precaut.

Pulsul lui Ethan se accelerase. Casa din Londra a lordului Tatham, Ministrul Afacerilor Interne, era locul în care îşi dorea să poată intra, mai mult decât orice pe lume. S-a încruntat însă auzind numele lui William Gamble, un coleg agent din serviciile secrete care nu ar fi ezitat nicio secundă să-l împuşte în cap, la comandă. Lui Jenkyn îi făcea plăcere să-i asmuţă din când în când unul împotriva celuilalt, ca pe doi bull terrieri aruncaţi într-o groapă.

— Securitatea nu este punctul forte al lui Gamble, a spus Ethan. Aş prefera să mă ocup singur de problemă.

— I-am spus deja că va conduce operaţiunea. Urmează-i instrucţiunile, la literă. Vreau să te concentrezi pe exteriorul casei şi să faci o analiză a clădirilor sau vegetaţiei care pot constitui un risc.

Ethan i-a aruncat o privire piezişă dar nu a comentat.

— Veţi participa amândoi la eveniment, a continuat Jenkyn. Bineînţeles că veţi sta cu ochii şi urechile deschise. Gamble va poza drept valet.

— Şi eu? a întrebat Ethan precaut.

— Vei fi un constructor din Durham.

Asta l-a mai împăcat cât de cât pe Ethan. Îi va face plăcere să-l umilească puţin pe Gamble la eveniment. Numai că următoarea remarcă a lui Jenkyn i-a mai stins din entuziasm:

— Ca tânăr întreprinzător sosit de curând în oraş, ar fi bine să ai la braţ o domnişoară. Ai fi mai credibil. Poate că ar trebui să-ţi găsim o companie. O femeie atrăgătoare şi desăvârşită, dar nu una de familie bună, pentru că nu ai avea acces la aşa ceva.

Cuvintele nu păreau deloc ameninţătoare, dar stomacul i s-a strâns. Fără să mai stea pe gânduri, a început să-şi controleze respiraţia, aşa cum îl învăţase un

guru indian. Lasă fiecare respiraţie să curgă lin… inspiri de patru ori, expiri de patru ori…

— Nu cunosc nicio domnişoară, a spus calm.

— Adevărat? l-a întrebat Jenkyn, prefăcându-se surprins. Aveam impresia că în ultima vreme te-ai tot văzut cu o domnişoară foarte interesantă, doctoriţa Garrett Gibson.

Abia acum Ethan era cu adevărat îngrijorat. Ori de câte ori Jenkyn menţiona un nume, viaţa persoanei care îl purta se scurta dramatic.

Cumva, creierul lui paralizat de spaimă a înregistrat cuvintele lui Jenkyn:

— Nu stingi niciodată aşa un trabuc, turtindu-i vârful aprins, Ransom. Trabucul nu merită o moarte violentă. Lasă-l să moară cu demnitate. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ethan a coborât privirea spre trabucul pe care îl strivise în scrumieră fără să-şi dea seama. Fumul înecăcios i-a umplut nările când a spus:

— Ce întrebare?

— Evident, aş vrea să-mi povesteşti despre relaţia ta cu doctoriţa Gibson.

Trăsăturile lui Ethan au încremenit, de parcă chipul îi fusese acoperit cu ipsos şi lăsat să se usuce. A încercat să schiţeze un zâmbet care să pară autentic şi a căutat frenetic prin haosul de gânduri până ce şi-a amintit de expresia „inflamaţie a scrotului”. A fost de ajuns ca să reuşească să surâdă. S-a aşezat mai relaxat pe fotoliu şi a ridicat ochii spre Jenkyn, constatând că îl luase prin surprindere cu stăpânirea lui de sine. *Foarte bine*.

— Nu avem nicio relaţie. Cine ţi-a spus că am avea?

Bătrânul a ignorat întrebarea.

— Ai tot urmărit-o prin Clerkenwell. Ai însoţit-o într-o seară la un târg şi ai mers apoi la ea acasă. Cum ai numi tu asta?

— Am vrut să mă distrez puţin. Ethan a făcut apel la toată stăpânirea de sine, dându-şi seama că fusese urmărit de un alt agent. Probabil de Gamble, trădătorul!

— Doctoriţa Gibson nu este genul de femeie cu care să te distrezi o vreme, a spus Jenkyn. Este unică. Singura femeie medic din Anglia – de ce trebuie să dai dovadă ca să realizezi aşa ceva? Putere superioară a minţii, stăpânire de sine şi curajul unui bărbat. Şi ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, înţeleg că este şi plăcută ochiului. O frumuseţe, chiar. Este privită ca un sfânt în unele cercuri – şi ca un demon, în altele. Trebuie că te-a fascinat.

— Eram doar curios, atâta tot.

— Zău aşa, a replicat amuzat Jenkyn. Trebuie să fie mai mult decât atât. Chiar şi cei mai aprigi detractori ai ei spun că este extraordinară.

Ethan a clătinat din cap.

— Este dură precum cremenea.

— Nu-mi displace interesul pe care i-l porţi, băiete. Ba chiar din contră.

— Ai spus întotdeauna că femeile îţi distrag atenţia.

— Exact asta şi fac. Dar nu ţi-am cerut să trăieşti ca un călugăr. Pasiunile naturale ale unui bărbat trebuie satisfăcute cu moderaţie. Celibatul prelungit te face iritabil.

— Nu sunt deloc iritabil, a răbufnit Ethan. Şi nu sunt deloc interesat de doctoriţa Gibson. Chiar deloc!

Jenkyn a părut să-şi ascundă un zâmbet.

— Protestezi cam mult. Ai citit exemplarul din *Hamlet* pe care ţi l-am dat?

— Nu l-am terminat, a murmurat Ethan.

Bărbatul în vârstă era evident nemulţumit.

— De ce?

— Hamlet vorbeşte tot timpul. Nu face niciodată nimic. Este o piesă despre răzbunare fără vreo răzbunare.

— De unde ştii dacă nu ai terminat de citit?

Ethan a ridicat din umeri.

— Nu-mi pasă cum se sfârşeşte.

— Piesa este despre un bărbat care este obligat să facă faţă destrăbălării omeneşti. Trăieşte într-o lume decăzută, în care „binele” şi „răul” sunt la cheremul lui. Nu există bine sau rău, ci doar felul în care gândeşti. Mă gândeam că ai suficientă imaginaţie să te pui în locul lui

Hamlet.

— Dacă eram în locul lui, a spus morocănos Ethan, aş fi făcut cu siguranţă mai mult decât să ţin discursuri.

Jenkyn l-a privit cu un soi de disperare paternă. Ceva din privirea lui i-a străpuns inima lui Ethan, care tânjise mereu după un tată. Şi l-a durut.

— Piesa este o oglindă îndreptată spre sufletul unui bărbat, a spus Jenkyn. Citeşte-o toată şi povesteşte-mi despre reflexia pe care ai văzut-o.

Era ultimul lucru pe care şi-l putea dori Ethan: să-şi vadă propriul suflet oglindit. Probabil că semăna izbitor de mult cu cel al bărbatului aşezat în faţa lui.

Mai era însă şi influenţa mamei. În ultima vreme, Ethan se gândise tot mai des la ruşinea şi păcatele ei, la împrejurările care o obligaseră la asta, la speranţele că el va deveni un bărbat bun. În ultima parte a vieţii ea îşi întorsese faţa către religie şi-şi făcea mereu griji pentru salvarea sufletelor, nu numai al ei, dar şi cel al fiului ei. Murise de holeră la puţin timp după ce Ethan intrase în divizia K.

Una dintre ultimele lui amintiri cu mama era cât de mult plânsese de mândrie, atunci când îl văzuse în uniformă. Crezuse că ea îi va aduce salvarea.

Oh, cât de tare l-ar fi urât ea pe Jasper Jenkyn!

— În ceea ce o priveşte pe doctoriţa Gibson, a continuat Jenkyn, complimentele mele. Ai gusturi bune. O femeie inteligentă îţi va păstra interesul viu şi în pat, şi în afara lui.

Dacă Jenkyn credea că el ţinea la Garrett, avea să o folosească drept pion ca să-l manipuleze. O putea ameninţa, îi putea face rău. Era posibil chiar ca ea să dispară într-o zi şi să fie eliberată doar dacă Ethan făcea ceva de neacceptat, ceva ce-i cerea Jenkyn.

— Prefer femeile uşor de băgat în pat şi de care te poţi descotorosi la fel de uşor, a spus convins Ethan. Iar ea nu este genul acesta.

— Deloc, i-a răspuns Jenkyn. Ştim la fel de bine, însă, amândoi… te poţi descotorosi cu uşurinţă de oricine.

*

Ethan a părăsit pe jos Whitehall şi s-a îndreptat spre nord, traversând Victoria Embankment, drumul şi promenada de-a lungul Tamisei. Se crezuse că drumul cel nou de-a lungul digului va mai degreva traficul din Charing Cross, Fleet Street, şi Strand, dar nu se vedea nicio diferenţă. Noaptea, însă, digurile erau pustii. Câte un nor de aburi se mai ridica din grilele de ventilaţie, când şi când, amintindu-le trecătorilor de lumea subterană de sub picioarele lor: tunele, sârme de telegraf, şine de cale ferată subterane şi ţevi de gaz sau apă.

Rătăcind printre cheiurile unde se descărcau cărbunii şi furajele, Ethan a nimerit într-un labirint de alei înţesate cu echipament de excavat şi ateliere improvizate ale constructorilor. S-a strecurat după una din maşinăriile masive şi a aşteptat.

În mai puţin de două minute, pe alee şi-a făcut apariţia o siluetă întunecată.

Era Gamble, exact aşa cum se aşteptase Ethan. Cu chipul său rapace, ca de lup şi sprâncenele ascuţite, era de neconfundat chiar şi în întuneric. Era la fel de înalt ca şi Ethan, dar nu într-atât de impunător încât să fie remarcat în mulţime. Cu braţele mari şi piept de bulldog, părea să poarte întreaga forţă în partea de sus a trunchiului.

Erau multe de admirat la William Gamble şi foarte puţine de plăcut. Stătea foarte bine la capitolul fizic, era agresiv şi capabil să tolereze orice pedeapsă corporală, fără să crâcnească. Tenacitatea lui îl determinase să se antreneze mai mult decât oricare dintre oamenii lui Jenkyn. Nu se plângea niciodată, nu căuta scuze, nu exagera şi nu se lăuda. Toate acestea erau calităţi pe care Ethan le respecta.

Numai că Gamble se născuse într-o familie de mineri din Newcastle, iar sărăcia lucie din copilărie îl făcuse periculos de feroce. Ajunsese să-l divinizeze pe Jenkyn, cu o intensitate care atingea fanatismul. Nu avea sentimente,

nici urmă de empatie, lucru pe care Ethan îl considerase cândva un punct forte, dar se dovedise a fi o slăbiciune. Gamble nu sesiza micile indicii şi semnale pe care oamenii le trădau inconştient într-o discuţie. Drept pentru care nu punea întotdeauna cele mai potrivite întrebări şi adesea interpreta greşit răspunsurile.

Ethan a stat nemişcat şi l-a privit pe Gamble înaintând prin spaţiul îngust dintre barăci. A aşteptat ca el să se întoarcă cu spatele şi a ţâşnit, rapid ca o cobră. I-a pus braţul peste gâtul gros şi l-a lipit cu spatele de pieptul lui. I-a ignorat zvârcolirile violente şi i-a pus celălalt braţ la ceafă, strangulându-l. Combinaţia dintre durere şi lipsa de oxigen a funcţionat, în câteva secunde.

Gamble i s-a supus, rămânând nemişcat.

Ethan i-a şoptit răutăcios la ureche:

— De cât timp mă torni la Jenkyn?

— De săptămâni, a îngăimat Gamble, agăţându-se de braţul lui. A fost atât de uşor… idiotule.

— Un idiot care e pe cale să-ţi zdrobească laringele. Ethan şi-a sporit strânsoarea. Ai pus în pericol viaţa unei femei nevinovate. Dacă i se întâmplă ceva te găsesc şi în gaură de şarpe şi te atârn de cel mai înalt par.

Gamble nu i-a răspuns. Abia mai reuşea să respire.

Preţ de o clipă, dorinţa de a-i veni de hac aproape că l-a copleşit. Era foarte simplu să-l mai strângă ceva mai tare şi să-l ţină aşa până ce-l sugruma de-a binelea.

Cu o înjurătură, Ethan l-a eliberat brusc.

Gamble s-a întors cu faţa spre el, încă ameţit.

— Dacă i se întâmplă ceva, a spus răguşit, va fi numai *vina ta*. Chiar crezi că Jenkyn nu ar fi aflat? I-ar fi spus altcineva, dacă nu o făceam eu.

— Eşti cel mai mare prost dacă crezi că Jenkyn te va aprecia şi mai mult pentru că îţi torni colegii. Văzând că Gamble lua o poziţie defensivă, pregătindu-se să pareze un atac, Ethan i-a spus ironic: dacă aveam de gând să te omor o făceam deja.

— Ar fi trebuit să o faci.

— Eu nu-ţi sunt duşman, a spus exasperat Ethan. De

ce să-ţi iroseşti timpul cu mine?

— „Elimină-ţi rivalul fără milă”, a citat Gamble. „Altfel, într-o zi, el va încerca să te înlocuiască”.

Ethan a pufnit, neimpresionat:

— Când îl imiţi pe Jenkyn ca un papagal aduci şi mai mult cu un idiot.

— Jenkyn nu s-a înşelat niciodată, de când îl cunosc eu. Înainte să plecăm în India, mi-a spus că, într-o zi, unul din noi îl va ucide pe celălalt. Iar eu i-am răspuns că voi rămâne în picioare.

Ethan a zâmbit fără urmă de amuzament.

— Acelaşi lucru mi l-a spus şi mie. Şi i-am spus să mă pupe în fund. Jenkyn este un ticălos manipulator. De ce să jucăm pe sârmă ca două maimuţe ori de câte ori dă el drumul la muzică?

— Pentru că asta este treaba noastră.

Ethan a clătinat din cap.

— Nu, Gamble, a spus pe un ton acid. Pentru că fiecare dintre noi vrea să fie favoritul lui. Ne-a ales pentru că a ştiut că am face orice ca să-l vedem mulţumit. Eu unul m-am săturat. Asta nu este o slujbă, este un pact cu diavolul. N-oi fi citit eu prea mult la viaţa mea, dar am impresia că lucrurile astea nu se termină niciodată bine.

*

Fusese o săptămână îngrozitoare. Garrett trecuse mecanic prin fiecare zi, simţindu-se goală pe dinăuntru. Mâncarea nu avea gust. Florile nu aveau miros. Ochii o usturau din lipsă de somn. Nu se putea concentra la nimic. Părea că restul vieţii ei va fi doar un şir de zile monotone.

Cel mai greu îi fusese marţi seară, când făcuse obişnuita vizită la azilul din Clerkenwell. La întoarcere, îndrăznise să sufle scurt în fluierul din argint.

Nu primise niciun răspuns.

Chiar dacă Ethan era pe undeva prin apropiere şi o supraveghea… nu va veni la ea.

Gândul că nu-l va revedea niciodată, mai mult ca

sigur, o întristase şi mai tare.

Tatăl ei nu înţelegea de ce era atât de abătută dar o asigurase că toată lumea avea zile mai rele şi mai bune. Cel mai bun tratament era să caute compania unor oameni veseli, îi spusese.

— Mai există şi o altă cale? îl întrebase morocănoasă Garrett. Pentru moment, singurul lucru care îmi vine în minte atunci când văd un om vesel este să-i dau brânci sub o trăsură.

Şi totuşi, în dimineaţa care a urmat, Garrett s-a simţit în sfârşit ceva mai puţin posomorâtă. S-a întâmplat în timpul unei consultaţii. Doamna Notley, o pacientă nouă, soţie de ceasornicar, născuse cu opt luni în urmă iar acum se temea că ar fi din nou însărcinată. După ce a examinat-o, Garrett i-a dat vestea cea bună: nu era.

— Nu există niciun semn de graviditate, i-a spus doamnei Notley. Grija ta este îndreptăţită, dar se întâmplă adesea ca ciclul unei femei care alăptează să fie neregulat.

Doamna Notley era mai mult decât uşurată.

— Slăvit fie Domnul, a exclamat, ştergându-şi ochii cu batista. Nici eu şi nici soţul meu nu ştiam ce să facem. Avem deja patru mititei şi nu ne mai permitem unul atât de curând. Trăim mereu cu spaima că aş putea rămâne din nou însărcinată.

— Ce metodă de contracepţie foloseşti?

Femeia a roşit, părând ruşinată de francheţea lui Garrett.

— Număr zilele după menstruaţie.

— Soţul tău practică retragerea?

— Oh, nu! Pastorul nostru spune că este un păcat ca bărbatul să termine afară din trupul femeii.

— Nicio altă metodă de contracepţie? Spălături cu jet de apă sau bureţi? a întrebat Garrett.

Doamna Notley părea înspăimântată.

— Este contra naturii.

Garrett devenea nerăbdătoare, dar a reuşit să-şi păstreze zâmbetul politicos.

— Din când în când, natura trebuie împiedicată să-şi

urmeze cursul, altfel nu s-ar fi inventat apa curentă sau pantofii cu şireturi. Noi, femeile moderne, nu trebuie să avem mai mulţi copii decât putem hrăni, îmbrăca şi educa pentru a deveni adulţi suficient de buni. Dă-mi voie să-ţi prezint câteva metode cu care poţi reduce riscul unei sarcini nedorite.

— Nu, mulţumesc.

Garrett s-a încruntat.

— Pot să te întreb de ce?

— Pastorul nostru spune că o familie numeroasă este o binecuvântare şi că nu trebuie să refuzăm darurile lui Dumnezeu.

În orice altă zi, dacă ar fi avut o altă dispoziţie, Garrett ar fi încercat să o convingă să vadă lucrurile dintr-o perspectivă diferită, dar s-a trezit spunând:

— Îţi sugerez să-i spui pastorului că nu e treaba lui câţi copii ai, dacă nu se oferă să plătească pentru întreţinerea lor. Mă îndoiesc că Bunul Dumnezeu ar vrea să vă vadă stând la coadă la cantina săracilor.

Surprinsă şi ofensată, doamna Notley s-a ridicat de pe scaun, ţinând strâns în palmă batista udă de lacrimi.

— Trebuia să mă aştept la o blasfemie din partea unei femei-doctor, a spus şi a ieşit ca o furtună din cabinet.

Garrett şi-a lipit fruntea de birou, mocnind de frustrare şi vinovăţie.

Cinci minute mai târziu, doctorul Havelock şi-a făcut apariţia în prag. Înainte să scoată vreun cuvânt, Garrett şi-a dat seama din expresia lui că ştia ce se întâmplase.

— N-ar trebui să-ţi reamintesc că pacienţii noştri nu sunt creaturi mecanice, a spus pe un ton calm. Vin la noi cu probleme fizice şi spirituale. Tu ai obligaţia să le tratezi părerile – şi simţămintele – cu curtoazie.

— De ce pastorul doamnei Notley dă sfaturi medicale? s-a apărat Garrett. Ar trebui să-şi vadă de treburile lui şi să mă lase să-mi văd şi eu de ale mele. Eu nu mă duc la biserică să ţin predici, nu-i aşa?

— Lucru pentru care întreaga congregaţie este profund recunoscătoare, a asigurat-o Havelock.

Garrett şi-a coborât privirea şi şi-a frecat bărbia.

— Mama mea a murit la naştere pentru că nu a primit îngrijirile medicale necesare. Aş vrea ca pacientele mele să ştie să se protejeze şi să se îngrijească. Măcar să înţeleagă cum funcţionează sistemul lor reproductiv.

Havelock şi-a mai îmblânzit tonul:

— Ştii prea bine că fetele sunt învăţate încă din fragedă copilărie să nu fie interesate de felul în care funcţionează corpul omenesc, pentru că e ruşinos. Tinerele sunt lăudate şi admirate pentru ignoranţa lor în tot ce este legat de sex până în noaptea nunţii, când fac în sfârşit cunoştinţă cu intimitatea, cu durere şi confuzie. Unele dintre pacientele mele se tem într-atât de tare să discute despre propria anatomie încât vin cu o păpuşă şi îmi arată pe ea unde le doare. Nici nu pot să-mi imaginez cât de dificil trebuie să fie pentru o femeie să-şi asume responsabilitatea pentru sănătatea ei fizică, de vreme ce i s-a spus mereu că nu are nici dreptul moral şi nici pe cel legal să facă asta. Ceea ce ştiu prea bine este că nici tu, nici eu nu suntem în măsură să le judecăm. Când stai de vorbă cu o pacientă ca doamna Notley, te rog să nu uiţi că femeile asemenea ei au de-a face cu suficiente aere de superioritate şi aroganţă din partea doctorilor-bărbaţi. Nu au nevoie de aşa ceva şi din partea ta.

Umilită şi contrariată, Garrett a murmurat:

— Îi voi scrie o scrisoare de scuze.

— Ar fi foarte potrivit. A urmat o pauză lungă. Ai fost prost-dispusă întreaga săptămână. Oricare ar fi problemele personale, nu e cazul să le aduci cu tine la muncă. Pleacă în vacanţă, dacă este nevoie.

Să plece în vacanţă? Unde să se ducă, pentru numele lui Dumnezeu? Ce să facă acolo?

— Poate că nu este cel mai bun moment, dată fiind starea ta de spirit… dar aş vrea să mă însoţeşti la serata dată de Ministrul Afacerilor Interne la reşedinţa personală în cinstea unui coleg pe care îl cunosc de mulţi ani, doctorul George Salter.

— Nu, mulţumesc.

Garrett şi-a plecat din nou fruntea pe birou.

— *Doctorul George Salter*, a repetat Havelock. Numele acesta nu are nicio semnificaţie pentru tine?

— Nu prea, s-a auzit glasul ei înfundat.

— A fost numit de curând medic-şef al Consiliului de Stat. A aflat de raportul întocmit de tine despre condiţiile de igienă din azilul de săraci şi m-a rugat să te iau cu mine la serată.

— În niciun caz.

— Dumnezeule mare, femeie! Salter este consilierul reginei! El contribuie la întocmirea legislaţiei pentru sănătate publică pentru întregul imperiu britanic! Ar vrea să includă şi punctul de vedere al unei femei în aceste probleme, mai ales în cele legate de femei şi copii. Nu există femeie mai calificată decât tine care să formuleze opinii şi recomandări. Este o şansă unică în viaţă.

Garrett ştia că ar fi trebuit să fie încântată. O îngrozea însă ideea de a se îmbrăca elegant, de a participa la un eveniment monden şi de a se amesteca în mulţimea de oameni politici. A ridicat capul şi l-a privit neînduplecată.

— Aş prefera să-l cunosc într-un alt context, nu la o ocazie frivolă. De ce să nu-i fac o vizită la birou, de exemplu? Nu prea poţi arbora o mină gravă când te roteşti în ritm de polcă.

Havelock şi-a unit sprâncenele albe în mijlocul frunţii:

— Gata cu atâta gravitate. Încearcă cu un strop de şarm.

— Unul din motivele pentru care am ales această profesie a fost să nu fiu niciodată nevoită să fiu fermecătoare.

— Un ţel pe care ţi l-ai atins cu mare succes, i-a răspuns acru Havelock. Şi totuşi insist să vii cu mine la serată. Şi să încerci să te faci plăcută.

— Vine şi doamna Havelock cu noi?

— Nu. Este plecată în vizită la sora ei, în Norwich.

A scos o batistă din buzunar şi i-a întins-o.

— Nu am nevoie, a spus iritată Garrett.

— Ba ai.

— Dar nu plâng.

— Nu. Dar ai resturi de creion din ascuţitoare lipite pe frunte. Deşi nu-şi schimbase expresia, în glas i se citea amuzamentul.

Capitolul 9

Nicio zână bună nu ar fi putut să fie mai eficientă decât lady Helen Winterborne, care s-a lansat cu mult entuziasm în proiectul pregătirii lui Garrett pentru serată. A convocat-o pe modistă, pe doamna Allenby, să-i modifice o rochie pe care nu apucase să o poarte niciodată şi a refuzat să o lase pe Garrett să o plătească.

— Ai făcut atâtea pentru mine şi pentru familia mea, a insistat Helen. Nu-mi răpi bucuria de a face şi eu ceva pentru tine, în schimb. Vreau să îmbraci o rochie care să te pună în valoare.

Acum, în seara evenimentului, Garrett stătea aşezată în faţa oglinzii în garderoba spaţioasă a lui Helen care îi ceruse cameristei ei să-i aranjeze părul.

Spre deosebire de multe alte cameriste care îşi atribuiseră nume franţuzeşti şi vorbeau cu accent ca să le facă pe plac stăpânelor lor, Pauline era cu adevărat franţuzoaică. Era o femeie atrăgătoare de înălţime medie, subţire ca o coadă de mătură şi cu ochii adânci şi alerţi ai cuiva care trăise experienţe dureroase cândva, mai demult. Garrett a discutat cu ea în franceză şi a aflat că, în adolescenţă, la Paris, Pauline muncise câte optsprezece ore pe zi cosând cămăşi. Şi suferise cumplit de foame. O moştenire minusculă rămasă de pe urma unui văr i-a dat posibilitatea să se mute la Londra şi să muncească pe post de fată în casă, pentru ca mai apoi să se pregătească şi să ajungă camerista unei lady.

Pentru Pauline, pregătirile pentru un eveniment monden erau o treabă foarte serioasă. A studiat-o cu atenţie pe Garrett, a luat o pensetă, i-a întins între două

degete sprânceana şi a început să smulgă.

Garrett clipea la fiecare pişcătură a câte unui fir de păr smuls din rădăcină.

— Chiar este necesar?

— *Oui*, *a* spus Pauline, continuând să smulgă.

— Nu sunt deja suficient de subţiri?

— Sunt ca nişte omizi, a răspuns Pauline, mânuind penseta fără milă.

Helen a intervenit pe un ton liniştitor:

— Pauline îndepărtează doar câteva fire rebele, Garrett. La fel îmi face şi mie.

Garrett i-a privit sprâncenele fine, perfect conturate şi s-a supus. După ce sprâncenele ei nesupuse au fost domesticite cât de cât, Pauline i-a presărat pe faţă un văl fin de pudră, făcând ca tenul ei să pară din satin.

Garrett s-a încruntat când a văzut-o pe Pauline aşezând un ondulator deasupra lămpii cu spirt:

— Ce ai de gând să faci cu el? Nu pot să apar cu bucle. Sunt medic, doar.

Pauline a ignorat-o, i-a împărţit părul pe din două, a pieptănat o şuviţă lungă şi a învelit-o într-o hârtie. Un nor de aburi s-a ridicat când ea a învârtit cu pricepere părul în jurul drotului. Garrett nu s-a clintit, temându-se că orice mişcare bruscă s-ar putea solda cu urme de arsuri pe frunte. După vreo zece secunde, Pauline a lăsat ondulatorul să alunece din părul ei şi a îndepărtat hârtia.

Garrett a pălit văzând şuviţa spiralată.

— Dumnezeule mare! O să mă faci să arăt ca Maria Antoaneta!

— Cred că o să sun să ni se aducă nişte vin, a spus Helen şi s-a grăbit să tragă de cordonul clopoţelului.

Pauline a continuat până ce i-a ondulat tot părul, în timp ce Helen îi distrăgea atenţia cu conversaţia. Când ceasul a bătut ora opt, Carys, sora vitregă a lui Helen, a intrat în cameră. Fetiţa de şase ani era într-o cămaşă de noapte cu volane iar părul fin îi era răsucit pe bucăţi de stambă legate snop în vârful capului.

A întins mâna, i-a atins cu grijă o buclă şi a întrebat-o:

— Te duci la bal?

— La o serată.

— Ce este aceasta?

— Este o petrecere de seară cu muzică şi răcoritoare.

Carys s-a aşezat pe genunchii surorii ei mai mari.

— Prinţul din poveste merge la serate, Helen? a întrebat-o serioasă.

Helen a strâns-o în braţe.

— Uneori, draga mea. De ce întrebi?

— Pentru că doctoriţa Gibson nu şi-a găsit încă un soţ.

Garrett a râs:

— Nici nu am de gând. Nu doresc să mă mărit.

Carys i-a aruncat o privire înţeleaptă:

— O să vrei, când o să fii bătrână.

Helen şi-a ascuns râsul îngropându-şi faţa în mănunchiul din capul copilului.

Pauline a întors scaunul lui Garrett cu spatele la oglindă şi a început să-i ridice părul, şuviţă cu şuviţă. „*c'est fini*", a decretat în final şi i-a întins lui Garrett o oglindă cu mâner, să se vadă şi din faţă şi la spate.

Spre marea ei surpriză, coafura era chiar drăguţă. În partea din faţă părul forma nişte valuri fine, cu câteva şuviţe lăsate libere care îi încadrau chipul, restul fusese ridicat în creştetul capului, ca într-o coroană de bucle, lăsându-i gâtul şi urechile dezgolite. Ca un ultim retuş, Pauline îi pusese şi câteva agrafe de păr care aveau mărgele în vârf şi care străluceau discret printre şuviţe.

— Nu semeni cu Maria Antoaneta, nu-i aşa? a întrebat Pauline, mulţumită de rezultat.

— Nu, într-adevăr, i-a zâmbit Garrett. *Merçi*, Pauline. Ai făcut o treabă minunată. *Tu es artiste*.

Cu mare grijă, camerista a ajutat-o să îmbrace rochia din mătase verde-albastră, având pe deasupra un voal transparent. Rochia nu avea mai deloc ornamente, doar un volan scurt pe lângă gât. Fustele erau uşor trase spre spate, ca să-i scoată în evidenţă talia şi şoldurile, iar materialul cădea frumos, în falduri graţioase. Lui Garrett i se părea că decolteul era cam adânc, dar şi Helen şi Pauline

au asigurat-o că era exact atât cât trebuia şi că nu era în niciun caz indecent. Mânecile erau croite doar din voal lăsând să i se vadă umerii şi braţele. Garrett şi-a ridicat cu mare atenţie poalele rochiei şi a încălţat pantofii de seară, din mătase albastră cu cristale strălucitoare.

S-a privit în oglinda înaltă şi a făcut ochii mari. Era o nouă versiune a ei. Ce ciudat i se părea să se îmbrace în ceva atât de uşor, de strălucitor şi luxos, să-şi expună decolteul şi braţele. Oare făcea o greşeală ieşind aşa în lume?

— Nu sunt caraghioasă? a întrebat nesigură.

— Dumnezeule, nu! i-a răspuns cu sinceritate Helen. Nu te-am mai văzut niciodată arătând atât de bine. Eşti… proza transformată în poezie. De ce-ţi faci griji cum că ai fi caraghioasă?

— Îmbrăcată aşa, oamenii vor spune că nu aduc cu un doctor. Garrett a făcut o pauză, după care a adăugat: pe de altă parte, spun mereu asta, chiar şi atunci când sunt în halat, cu boneta de chirurg pe cap.

Carys, care se juca cu acele de păr rămase pe măsuţa de toaletă, i-a sărit în ajutor:

— Mie întotdeauna mi s-a părut că aduci cu un doctor.

Helen i-a zâmbit surorii mai mici:

— Ştiai că doctoriţa Garrett este singurul medic-femeie din Anglia, Carys?

Carys a clătinat din cap şi a privit-o cu ochi mari pe Garrett:

— De ce nu mai sunt şi altele?

Garrett a zâmbit.

— Mulţi oameni sunt de părere că femeile nu sunt potrivite pentru profesia medicală.

— Dar pot fi asistente medicale, a spus Carys cu logica ei clară de copil. De ce nu pot fi şi doctori?

— Există, dar în alte ţări precum America sau Franţa. Din nefericire, în Anglia, femeile nu au voie să obţină titlul de medic. Încă.

— Dar nu este corect!

Garrett i-a zâmbit fetiţei:

— Vor exista întotdeauna oameni care îţi vor spune că visele tale sunt imposibile. Dar nu te vor putea opri, atâta vreme cât nu vei fi de acord cu ei.

Sosit la reşedinţa Winterborne, doctorul Havelock a privit-o din cap până în picioare şi a decretat-o „destul de prezentabilă”. S-au urcat apoi în trăsura lui, cu destinaţia Grafton Street, în capătul nordic al Albermale, acolo unde locuia Ministrul Afacerilor Interne. Majoritatea clădirilor impozante din vecinătate erau ocupate de oficiali guvernamentali care insistaseră că era esenţial ca ei să aibă o poziţie socială înaltă, pe cheltuiala plătitorilor de taxe. Şi că toate evenimentele mondene pe care le găzduiau erau de fapt pentru binele celor mulţi. Poate că aşa era, şi-a spus Garrett, dar părea mai degrabă că, obţinând o slujbă importantă, de fapt se dedulceau la traiul bun.

Au fost primiţi în casa decorată opulent, cu camere pline cu obiecte de artă şi aranjamente imense de flori, cu pereţii acoperiţi cu tapet din mătase sau din hârtie pictată manual. Au simţit imediat pe pielea lor că la serată fuseseră invitate patru sute de persoane, în timp ce în casă încăpeau confortabil doar două sute. Înghesuiala făcea ca atmosfera să fie încinsă şi înăbuşitoare, făcându-le pe doamne să transpire în rochiile lor de mătase şi satin, iar domnii să dea în clocot în costumele negre, de seară. Servitorii îşi croiau loc prin marea de invitaţi, ducând tăvi cu şampanie şi şerbet rece.

Lady Tatham, soţia Ministrului Afacerilor Interne, a insistat să o ia pe Garrett sub aripa ei. Femeia cu păr argintiu, purtând mult prea multe bijuterii, a condus-o expert prin mulţime, prezentând-o pe parcurs şi unui mare număr de invitaţi, în fugă. Într-un final au ajuns la un grup format din şase domni distinşi, mai în vârstă, cu toţii părând gravi şi preocupaţi, ca şi cum stăteau în jurul unui puţ în care tocmai căzuse cineva.

— Doctore Salter, a exclamat lady Tatham şi un domn cu favoriţi cenuşii s-a întors spre ele. Era un bărbat scund şi îndesat, cu chipul blând şi maxilar proeminent, mascat de o

barbă tunsă scurt.

— Această făptură fermecătoare este doctoriţa Garrett Gibson, i-a spus lady Tatham.

Salter a ezitat, de parcă nu ar fi ştiut cum să o salute, după care a părut să fi luat o decizie, i-a întins mâna şi i-a strâns-o ferm, ca de la bărbat la bărbat. Un gest între egali.

Garrett l-a adorat din prima clipă.

— Protejata lui Lister, nu-i aşa? a spus Salter şi ochii i-au strălucit pe după ochelarii octogonali. Am citit un articol în *Lancet* despre operaţia pe care ai făcut-o luna trecută. O ligatură dublă a arterei subclaviculare – şi prima dată când s-a încheiat cu succes. Eşti foarte pricepută, doctore.

— Am avut norocul să pot folosi noile ligaturi inventate de sir Joseph, i-a răspuns cu modestie Garrett. Ele ne-au permis să reducem riscul de septicemie sau hemoragie.

— Am citit despre acest material, a spus Salter. Este făcut din catgut, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Şi cum se comportă?

Au continuat să discute despre noile inovaţii în chirurgie. Garrett se simţea foarte confortabil în prezenţa lui Salter. Era amabil, deschis la minte, nu era genul care să o trateze cu superioritate. Chiar îi amintea puţin de vechiul ei mentor, sir Joseph. Acum regreta că fusese atât de ţâfnoasă atunci când doctorul Havelock insistase ca ea să vină. Trebuia să recunoască în faţa lui că avusese dreptate, iar ea se înşelase.

— Dacă este posibil, a spus într-un final Salter, aş vrea să discutăm din timp în timp, să-ţi aflu părerile legate de sănătatea publică.

— Sunt fericită să fiu de ajutor, l-a asigurat Garrett.

— Excelent.

Lady Tatham a intervenit chiar atunci, punându-şi pe braţul lui Garrett mâna încărcată de bijuterii. Ea ar fi vrut să poată prelungi conversaţia cu doctorul Salter şi a fost deranjată de insistenţa lui lady Tatham de a o lua de acolo. Din spusele ei, ai fi zis că o mulţime de invitaţi erau

nerăbdători, ba chiar se aşezaseră la coadă ca să o cunoască. Ceea ce nu era cazul, evident.

Lady Tatham a condus-o hotărâtă spre o oglindă cu ramă aurită care umplea peretele dintre două ferestre.

— Trebuie neapărat să faci cunoştinţă cu un domn, i-a spus însufleţită. Este un asociat de nădejde şi prieten personal al soţului meu. Nu are rival în chestiunile de securitate naţională. Şi este înfricoşător de inteligent – bietul meu creier reuşeşte cu greu să ţină pasul cu el.

S-au apropiat de un bărbat grizonant care stătea în picioare lângă una din ferestre. Era înalt şi subţire, cu alura unui luptător din tablourile medievale franceze. Ceva la el a izbit-o, ceva respingător şi convingător totodată. Garrett nu-şi dădea prea bine seama ce era. A ştiut doar că stomacul i s-a strâns atunci când i-a întâlnit privirea. Nu clipea aproape deloc, iar ochii de culoarea cuprului, ca de viperă, erau aşezaţi adânc în faţa îngustă.

— Sir Jasper Jenkyn, a spus lady Tatham. V-o prezint pe doctoriţa Gibson.

Jenkyn a făcut o plecăciune, urmărindu-i atent orice schimbare de expresie, cât de mică.

Garrett a simţit cum o cuprindea un val de răceală şi determinare, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată înaintea unei operaţii complicate sau când avea de-a face cu o urgenţă medicală. Gândurile îi rătăceau însă, dincolo de aparenţa calmă. Acesta era bărbatul care îi punea lui Ethan Ransom viaţa în pericol. Cel pe care Ethan îl bănuia că i-ar pune la cale moartea. De ce ţinuse neapărat lady Tatham să le facă cunoştinţă? Aflase cumva Jenkyn că Garrett îl cunoştea pe Ethan. Şi dacă da, ce voia de la ea?

— Sir Jasper este unul dintre apropiaţii soţului meu, i-a spus lady Tatham. Mărturisesc că nu ştiu niciodată cum să-i descriu ocupaţia. Pot doar să spun că este consilierul lui „oficial neoficial”.

Jenkyn a râs scurt. Nu zâmbea natural, muşchii feţe lui nu păreau făcuţi pentru asta.

— Descrierea este la fel de potrivită ca oricare alta, doamnă.

Sau mai degrabă „*ticălos trădător*”? şi-a spus Garrett, dar a încercat să-şi păstreze calmul şi a spus supusă:

— Este o plăcere, domnule.

— Eram nerăbdător să ne cunoaştem, doamnă doctor Gibson. Eşti o făptură de excepţie. Singura femeie acceptată la această serată pe propriul merit, nu doar ca accesoriu al unui domn.

— Accesoriu? a repetat Garrett, ridicând o sprânceană. Nu cred că doamnele prezente aici merită să fie catalogate astfel.

— Este rolul pe care şi l-au ales singure.

— Numai pentru că nu au avut o altă şansă.

Lady Tatham a chicotit cu nervozitate şi l-a bătut uşor pe braţ cu evantaiul pe Jenkyn:

— Domnului Jasper îi place să ne necăjească, i-a spus lui Garrett.

— Poate că tu eşti cea care are nevoie de un accesoriu, doctore Gibson, a spus el. Să găsim un bărbat-trofeu viril cu care să te afişezi braţ la braţ?

— Am deja un însoţitor.

— Da, onorabilul doctor Havelock. Îl zăresc acolo, de cealaltă parte a încăperii. Doreşti să te conduc la el?

Garrett a ezitat. Nu dorea să mai petreacă nicio secundă în compania lui Jenkyn şi nici să-l ia de braţ. Din nefericire, eticheta nu îi permitea să străbată neînsoţită o cameră în timpul unui eveniment formal.

— V-aş rămâne îndatorată, a spus fără tragere de inimă.

Jenkyn a privit peste umăr.

— Aşteaptă… tocmai se apropie o cunoştinţă de-a mea care pare foarte dornică să te cunoască. Dă-mi voie să ţi-l prezint.

— Aş prefera să nu o faceţi.

Lady Tatham s-a aplecat să-i şoptească la ureche, făcând-o să tresară:

— *Trebuie neapărat* să-l cunoşti pe tânărul acesta, draga mea. Poate că nu este de familie bună, dar este bogat şi neînsurat. Este constructor şi vine din Durham. Şi

este extraordinar de arătos. O mândreţe de bărbat cu ochi albaştri, cum ar spune o prietenă de-a mea.

Garrett a avut un sentiment ciudat. A ridicat privirea spre oglinda masivă, plină de culori ca o pictură de Monet.

S-a zărit şi pe ea în mozaicul de reflexii… rochia verde-albăstruie, chipul palid şi coafura montantă. O siluetă întunecată îşi croia drum prin mulţime cu o graţie controlată, mortală, pe care o mai întâlnise doar la un singur bărbat.

Alarmată de pulsul care i se zbătea violent în încheieturi şi în gât, Garrett a închis ochii pentru o clipă. Cumva, ştia deja cine era mândreţea de bărbat cu ochi albaştri, era de-a dreptul convinsă. Deşi creierul o avertiza că nu era în regulă, simţurile i-o luaseră razna de nerăbdare.

Simţea cum îi năvălea sângele în obraji şi o cuprindea un val de exaltare şi dorinţă. Căruia nu i se putea împotrivi cu niciun chip. Camera devenise un cuptor, simţea că dă în fiert. Ca lucrurile să stea şi mai rău, corsetul îi fusese strâns mai mult ca de obicei, pentru ca rochia lui Helen să i se potrivească pe măsură, iar acum, brusc, părea să nu mai poată respira.

Cineva s-a apropiat din spate, o siluetă masivă care se detaşa cu uşurinţă de mulţime. Garrett se simţea în gheaţă şi foc, aproape că i se făcea rău de nerăbdare. Ethan Ransom şi-a croit drum prin înghesuială, o imagine a perfecţiunii masculine din oţel, în costum negru de seară, lustruit şi îngrijit impecabil.

— Ce cauţi aici? a întrebat-o încet cu un accent perfect englezesc care ar fi putut să o inducă în eroare dacă nu l-ar fi auzit vorbind cu cel adevărat, de irlandez.

Nedumerită şi nesigură – se presupunea că erau doi străini, nu-i aşa?

Garrett a întrebat cu glas stins:

— Ne… ne cunoaştem cumva?

Chipul lui de piatră s-a îmblânzit.

— Jenkyn ştie că ne cunoaştem. M-a însărcinat să mă ocup de securitate în această seară dar a neglijat să-mi

spună că vei fi prezentă. Şi, pentru un motiv anume, numele tău nu a figurat nici pe lista invitaţilor. I-a aruncat o privire piezişă lui Jenkyn.

— L-am rugat pe lordul şi pe lady Tatham să se asigure că doctoriţa Gibson va participa la eveniment, s-a explicat Jenkyn pe un ton mieros. M-am gândit că prezenţa ei va însufleţi seara – în special în ceea ce te priveşte, Ransom. Îmi place să-i văd pe cei tineri simţindu-se bine.

— Şi ai uitat, se pare, că eu am o treabă de făcut.

Jenkyn a zâmbit.

— Mă bazez pe abilitatea ta de a face mai multe lucruri deodată. Se uita când la Ethan, care îl privea dur, când la Garrett care se îmbujorase. Ar trebui să o duci pe doctoriţa Gibson în sala în care se servesc băuturile, pentru un pahar cu şampanie. Pare să o fi tulburat mica mea surpriză.

Ethan i-a susţinut privirea bătrânului preţ de câteva clipe. Tensiunea plutea prin aer. Garrett s-a mai apropiat puţin de el, dându-şi seama că se lupta să-şi păstreze stăpânirea de sine. Zâmbetul larg al Lady-ei Tatham se stingea treptat. Până şi Jenkyn a părut uşurat când Ethan s-a întors spre Garrett.

Ea l-a luat de braţ, adâncindu-şi degetele în materialul scump al hainei.

— Mă bucur că am reuşit să ne cunoaştem în sfârşit, doctore Gibson, a auzit glasul lui Jenkyn. Aşa cum mă aşteptam, eşti o femeie cu mintea ageră. A făcut o pauză scurtă, după care a adăugat: şi cu limbă ascuţită.

Dacă nu ar fi fost într-atât de tulburată din cauza prezenţei lui Ethan Ransom, Garrett i-ar fi dat o replică pe măsură. În loc de asta, a dat uşor din cap şi i-a permis lui Ethan să o ia de acolo.

Nu au avut prilejul să-şi vorbească cât au străbătut mulţimea înghesuită precum măslinele într-un borcan. Nu că ar mai fi contat: Garrett se îndoia că ar fi fost în stare să lege trei cuvinte. Nu-i venea să creadă că era cu el. I-a privit urechea şi şi-a dorit să i-o sărute. Ar fi vrut să-şi lipească buzele pe locul unde începea să-i crească barba şi

să coboare încet pe gât, să-i simtă respiraţia. Dar el părea rece şi de neclintit. Greu de crezut că i-ar răspunde la alint.

Ethan a condus-o în tăcere, cameră după cameră, până ce au ajuns la scara principală. Într-un colţ al holului erau aranjate câteva ghivece mari cu palmieri, care mascau o uşă ce părea să dea spre partea din casă rezervată servitorilor.

Cu efort, Garrett a reuşit să vorbească:

— El este cel despre care îmi spuneai că-ţi este mentor? De ce a vrut ca eu să fiu prezentă aici în această seară?

— Este un avertisment dat mie, a spus sec Ethan, fără să o privească.

— În legătură cu ce?

Întrebarea a părut să-i năruiască masca de indiferenţă:

— Ştie că în ceea ce te priveşte, eu… am o preferinţă. A condus-o pe după palmieri, a deschis uşa de serviciu şi au intrat într-un hol. Zgomotul s-a estompat, ca o uşurare. Holul era răcoros şi slab luminat.

— O preferinţă, a repetat cu grijă Garrett. Ce vrea să însemne asta? Mă preferi pe mine în comparaţie cu cine?

Se opriseră într-un colţ, iar umbra umerilor laţi ai lui Ethan se profila pe peretele din spatele lor. A început să tremure când el s-a aplecat peste ea, mare şi întunecat.

— Te prefer doar pe tine, a spus aproape brutal şi i-a acoperit gura cu a lui.

Capitolul 10

Ethan o săruta lacom iar Garrett s-a topit în braţele lui, cu un geamăt. Prea multă plăcere, prea mult sentiment – şi totuşi îşi dorea mai mult. Şi imediat. Trupul lui era solid şi masiv, o forţă brută învelită într-o ţinută civilizată, de seară. Şi-a strecurat mâinile pe sub haina lui, urmărindu-i conturul din talie şi până pe muşchii fermi ai pieptului.

Ethan s-a încordat şi s-a cutremurat sub atingerile ei. Şi-a plecat şi mai mult capul pentru ca gurile lor să se apropie şi mai mult. Dar tot nu era de ajuns. Trebuia să-l simtă şi mai mult, cu totul. A îndrăznit să-i cuprindă şoldurile şi să-l tragă mai aproape şi a tresărit când i-a simţit bărbăţia întărită lipită de trupul ei.

Ethan s-a desprins din sărut cu un murmur surd şi a muşcat-o încetişor de lobul urechii, arzând-o cu răsuflarea. Căldura i s-a risipit imediat în tot trupul, până în cel mai îndepărtat colţişor. Simţea că plutea, era vlăguită şi respira greu.

Ethan a ridicat brusc capul. I-a pus degetul arătător pe buze.

Garrett a tăcut, încercând să audă ceva dincolo de freamătul care îi răsuna în urechi.

De undeva de pe scară se auzea zgomot de paşi. A auzit zornăit de pahare şi de porţelanuri şi geamătul de efort al unui servitor care aducea de la bucătărie o tavă mult prea grea.

Lui Garrett i-a stat inima în loc când şi-a dat seama că era pe cale să fie surprinsă de un servitor în braţele unui bărbat. Ethan a împins-o însă mai adânc în colţ şi a acoperit-o cu trupul lui. Ea s-a ascuns la pieptul lui, ţinându-l strâns de reverele hainei.

Paşii s-au apropiat şi s-au oprit.

— Nu ne lua în seamă, a spus Ethan peste umăr, pe un ton relaxat. Nu stăm mult.

— Da, domnule. Şi a trecut pe lângă ei.

Ethan a aşteptat ca servitorul să părăsească holul şi abia după aceea i-a şoptit în păr:

— Eşti tot mai frumoasă, de fiecare dată când te văd. Nu ar trebui să fii aici.

— Eu nu am…

— Ştiu. Aici e mâna lui Jenkyn.

Garrett a dat capul spre spate să-l privească. Era îngrijorat, nu pentru propria persoană ci pentru ea.

— Cum de a aflat că ne cunoaştem?

— Unul dintre oamenii lui m-a urmărit şi ne-a văzut în

seara aceea, la târg. De aici înainte, Jenkyn va încerca să se folosească de tine ca să mă manipuleze. Se pretinde un mare jucător de şah, cu noi drept pioni. Ştie că aş face orice să te protejez.

Garrett a clipit.

— Dacă ne-am preface că ne despărţim?

Ethan a clătinat din cap.

— Şi-ar da imediat seama.

— Atunci ce este de făcut?

— Pentru început, trebuie să pleci cât mai repede de aici. Spune-i lui lady Tatham că te simţi slăbită şi extenuată iar eu îţi găsesc o trăsură.

Garrett s-a dat un pas înapoi, indignată.

— Ştii ce ar însemna pentru cariera mea dacă oamenii s-ar gândi că aş putea să fiu cuprinsă de slăbiciune în timpul unei operaţii? În plus, Jenkyn ştie deja că ţinem unul la celălalt, aşa că acasă nu voi fi mai în siguranţă decât aici.

Ethan a privit-o în ochi:

— Unul la celălalt?

— Altfel de ce m-aş ascunde cu tine pe după scara servitorilor? a întrebat ea sec. Bineînţeles că şi eu ţin la tine, chiar dacă nu ştiu cum să o spun frumos…

Ar fi continuat, dar gura lui pusese stăpânire pe gura ei. Degetele i-au cuprins obrajii. Ea i s-a agăţat orbeşte de gât şi s-a ridicat pe vârfuri pentru ca sărutul să fie mai dulce, mai adânc.

A respirat violent de câteva ori şi a îndepărtat-o de trupul lui.

— Trebuie să pleci, Garrett, i-a spus cu glas nesigur.

Ea a încercat să se adune.

— De ce nu pot rămâne?

— Am ceva important de făcut.

— Ce anume?

Neobişnuit să se încreadă în cineva, Ethan a ezitat înainte de a-i răspunde:

— Încerc să obţin ceva. Fără să fiu observat de nimeni.

— Nici de Jenkyn.

— În special de el.

— Te ajut eu, s-a oferit imediat Garrett.

— Nu am nevoie de ajutor. Am nevoie să fii cât mai departe de aici.

— Nu pot pleca. Ar părea ciudat. Şi trebuie să mă gândesc la reputaţia mea. În plus, prezenţa mea îţi oferă scuza ideală: te poţi strecura şi poţi fura ce vrei. Ia-mă cu tine, iar Jenkyn va crede că am plecat undeva să... ei bine, să facem ce facem acum.

Chipul lui Ethan părea sculptat în granit. Dar atingerea lui era blândă atunci când a mângâiat-o pe obraz.

— Ai auzit de expresia „să iei un lup de urechi”?

— Nu.

— Înseamnă că ai necazuri şi dacă accepţi, şi dacă refuzi.

Garrett şi-a lipit obrazul de palma lui.

— Dacă tu eşti lupul, atunci să ştii că nu-ţi dau drumul.

Dându-şi seama că îi era imposibil să o alunge, Ethan a blestemat printre dinţi şi a tras-o atât de aproape că aproape că a ridicat-o de la podea. Buzele lui i-au găsit gâtul şi au făcut ceva între sărut şi muşcătură, cu blândeţe dar folosindu-şi dinţii. După care şi-a trecut limba pe acolo iar ea a tresărit când a simţit locul dintre picioare răspunzându-i.

— În seara aceasta sunt Edward Randolph, i-a spus în şoaptă. Sunt constructor în Durham.

Lui Garrett i-a trebuit doar o secundă să înţeleagă. A intrat imediat în joc:

— Şi de ce ai bătut tot drumul până aici, domnule Randolph?

— Să-i conving pe câţiva parlamentari să voteze împotriva unui amendament la legea construcţiilor. Şi pentru că tot sunt aici, să admir frumuseţile Londrei.

— Şi ce frumuseţe îţi doreşti să vezi? Turnul Londrei? British Museum?

El a ridicat capul.

— O am chiar acum în faţa ochilor, i-a spus

susţinându-i câteva clipe privirea, înainte să o conducă înapoi în sala unde se serveau băuturile.

Capitolul 11

Prin aer răzbăteau zgomote neobosite: conversaţii, râsete, podeaua scârţâind sub paşi, clinchet de argintărie, porţelanuri şi pahare, zornăit de tăvi, fâlfâit de evantaie. Oaspeţii se înghesuiau de-a lungul meselor lungi, încercând să apuce câte un pahar cu limonadă. Un valet a intrat aducând o tavă cu deserturi iar Ethan s-a întins şi a „furat" unul înainte ca acesta să ajungă la destinaţie. Mişcarea a fost atât de rapidă şi de subtilă că valetul nici nu a băgat de seamă.

A tras-o pe Garrett într-un colţ, lângă un vas de teracotă în care era plantat un palmier înalt şi i-a întins farfuria. Pe ea se afla o grămăjoară de îngheţată de lămâie şi o linguriţă din sidef.

Garrett a primit farfuria cu recunoştinţă şi a luat o înghiţitură din spuma îngheţată. Aceasta i s-a topit instantaneu pe limbă, iar răceala plăcută s-a prelins de-a lungul gâtului.

A privit ca prin vis chipul lui Ethan Ransom. Perfecţiunea lui severă era aproape enervantă.

A mai luat o înghiţitură de îngheţată şi a întrebat, pe un ton nesigur:

— Ce-ai mai făcut de când ne-am văzut ultima oară?

— Mai nimic, i-a răspuns Ethan, dar expresia lui spunea altceva.

— Am încercat să-mi imaginez cum arată o zi obişnuită de-a ta dar nu am idee cum arată de fapt o zi obişnuită.

El a părut uşor amuzat.

— Eu nu am zile obişnuite.

Garrett a înclinat uşor capul:

— Te-ar deranja dacă ai avea? Vreau să spun: ţi-ar

displăcea să ai un program fix?

— Nu neapărat, dacă munca ar fi interesantă.

— Şi ce-ai face, dacă ţi-ai putea alege?

— Tot ceva în domeniul aplicării legii, probabil. Şi-a trecut privirea prin încăpere, cu o expresie de nedescifrat. Am şi un hobby. Mi-ar plăcea să-mi petrec mai mult timp cu el.

— Oh?

— Desenez încuietori.

Garrett l-a privit neîncrezătoare.

— Vorbeşte acum domnul Randolph?

El a zâmbit:

— Nu, mi-au plăcut lacătele încă de copil.

— Nu este de mirare că ai fost atât de critic la adresa uşii mele, a spus Garrett, luptându-se cu tentaţia de a-i atinge gropiţa din obraz. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut… pentru încuietoare şi pentru balamale… şi pentru ciocanul în formă de cap de leu. Îmi place foarte mult.

Glasul lui Ethan era acum mai blând:

— Violetele ţi-au plăcut?

Ea a ezitat înainte să clatine din cap.

— Nu? a întrebat-o el cu şi mai multă blândeţe. De ce nu?

— Îmi aminteau că s-ar putea să nu te revăd.

— S-ar putea, după seara aceasta.

— Spui asta ori de câte ori ne întâlnim. Şi totuşi îţi faci apariţia pe neaşteptate, lucru care mă face să fiu sceptică. Garrett a făcut o pauză, după care a adăugat: şi plină de speranţă.

Privirea lui i-a mângâiat chipul.

— Garrett Gibson… cât timp voi fi pe acest pământ, voi dori să fiu acolo unde eşti şi tu.

Ea nu şi-a putut ascunde zâmbetul.

— Eşti singurul care să-şi dorească asta. Am fost o pacoste în ultimele două săptămâni. I-am supărat pe aproape toţi cunoscuţii mei şi am pus pe fugă vreo doi pacienţi.

Vocea lui era profundă şi catifelată:

— Ai nevoie de mine aici, să te mai îmblânzesc.

Garrett nu a îndrăznit să ridice privirea spre el când a recunoscut:

— Da.

Au tăcut amândoi, conştienţi că îşi erau de ajuns unul altuia, că trupurile lor trimiteau semnale invizibile. Garrett a încercat să guste pentru ultima oară din îngheţată, dar gâtul i se strânsese de plăcere şi abia a reuşit să înghită.

Ethan i-a luat atent bolul din mână şi i l-a dat unui servitor care trecea pe acolo. A condus-o pe Garrett înapoi în salon şi s-au alăturat unui grup de vreo şase doamne şi domni. Ethan s-a dovedit expert în conversaţia de salon, a rostit ca un cunoscător frazele prin care se prezenta singur celorlalţi. Garrett nu a putut să nu observe că atrăsese imediat privirile tuturor doamnelor din preajmă. Îşi fluturau genele şi-şi făceau ostentativ vânt cu evantaiul, încercând să-i atragă atenţia. Garrett a încercat să privească totul cu amuzament, dar şi-a dat seama curând că era foarte deranjată.

Conversaţia banală a fost întreruptă de lordul Tatham care şi-a făcut apariţia în pragul uneia dintre uşi. El a anunţat că doamnele şi domnii erau invitaţi acum în salonul dublu, pentru un program muzical. Masa de trupuri transpirate a început să înainteze, ca o turmă. Ethan a tras-o deoparte pe Garrett, lăsându-i pe ceilalţi să treacă pe lângă ei.

— Nu mai prindem decât cele mai proaste locuri, în spate de tot, l-a prevenit Garrett. Asta dacă mai prindem vreun loc.

— Exact.

Şi-a dat seama că Ethan voia să fure obiectul după care venise cât timp oaspeţii erau ocupaţi.

O voce gravă, familiară, i-a tulburat gândurile:

— Se pare că m-ai înlocuit din postul de însoţitor, doctore Gibson. Era doctorul Havelock care părea foarte jovial. Dar pentru că eşti în compania domnului Ravenel, pot renunţa cu graţie la rolul meu.

Garrett a clipit surprinsă. Nu-şi amintea ca Havelock

să mai fi făcut o asemenea greşeală. S-a uitat imediat la chipul impenetrabil al lui Ethan, apoi din nou la bătrân.

— Doctore Havelock, vi-l prezint pe domnul Randolph din Durham.

Contrariat, doctorul Havelock l-a privit mai atent pe Ethan.

— Te rog să mă scuzi, domnule. Aş fi putut să jur că faci parte din familia Ravenel. S-a întors spre Garrett: seamănă perfect cu fratele mai mic al contelui, nu ţi se pare?

— N-aş putea spune, i-a răspuns Garrett, de vreme ce nu i-am fost prezentată domnului Ravenel, deşi lady Helen mi-a promis că asta se va întâmpla într-o bună zi.

— Domnul Ravenel a venit la clinică să o viziteze pe lady Pandora, după operaţie. Nu i-ai fost prezentată atunci?

— Nu, din păcate.

Doctorul Havelock a ridicat din umeri şi i-a zâmbit lui Ethan:

— Randolph, deci? Mă bucur să te cunosc. Şi-au strâns mâinile. În caz că nu ai aflat, bunul meu domn, te afli în compania uneia dintre cele mai pricepute şi mai desăvârşite femei din Anglia. Aş putea spune că doctoriţa Gibson are un creier de bărbat în trup de femeie.

Garrett a zâmbit stânjenită, înţelegând că acele ultime cuvinte se doriseră a fi un compliment.

— Mulţumesc, domnule doctor.

— Deşi ne cunoaştem de puţin timp, a spus Ethan, îmi pare că are un creier foarte feminin. Remarcă a făcut-o pe Garrett să se încordeze uşor, de parcă s-ar fi aşteptat să urmeze un comentariu ironic. Ceva despre cât de schimbătoare sau superficială este mintea unei femei, unul din clişeele cu care era deja obişnuită. Dar Ethan a continuat fără urmă de ironie: este inteligentă, subtilă şi rapidă, plină de compasiune – da, are minte de femeie.

Prinsă cu garda jos, Garrett îl privea cu admiraţie.

În acel scurt şi intim moment, Ethan chiar părea să o prefere oricui altcuiva pe lume, de parcă o vedea exact aşa cum era, cu bune şi cu rele, dar nu dorea să schimbe nimic

la ea.

Ca prin vis, a auzit vocea lui Havelock:

— Noul tău prieten are vorbele la el, doctore Gibson.

— Într-adevăr, a spus Garrett, reuşind cu greu să-şi desprindă privirea de cea a lui Ethan. V-ar deranja dacă aş continua să-i ţin companie domnului Randolph?

— Deloc, a asigurat-o Havelock. Aşa sunt şi eu scutit să ascult muzica, atunci când de fapt aş prefera să mă delectez cu un trabuc alături de prieteni.

— Un trabuc? a repetat Garrett, prefăcându-se şocată. După tot acest timp în care te-am auzit spunând că tutunul este „un lux otrăvitor”? Nu demult mi-ai spus că nu ai mai fumat niciun trabuc de la nuntă.

— Puţini sunt cei care îmi pot înfrânge voinţa puternică, a spus Havelock. Dar, pe Christos, am făcut-o.

După ce doctorul Havelock s-a îndepărtat, Garrett l-a privit mai atent pe Ethan.

— A avut dreptate într-o privinţă: chiar ai aerul unui Ravenel. Şi ochii lor, mai ales ochii. Nu pot să cred că nu am observat până acum. Ce coincidenţă stranie!

Ethan nu i-a dat niciun răspuns, dar a întrebat-o:

— De ce vrea lady Helen să-ţi facă cunoştinţă cu Weston Ravenel?

— Pare convinsă că ne va face plăcere să ne aflăm unul în compania celuilalt, dar eu nu am avut timp să-l întâlnesc.

— Foarte bine. Să nici nu te apropii de ticălosul acela.

— De ce? Ce a făcut?

— Este un Ravenel. Un motiv suficient.

Garrett a ridicat o sprânceană:

— Ai ceva împotriva acestei familii?

— Da.

— Chiar şi împotriva lui lady Helen? Este cea mai bună şi mai blândă fiinţă de pe pământ. Nimeni nu ar putea să nu o placă.

— Nu-l urăsc pe vreunul în mod special, a spus Ethan coborând vocea, ci pe toţi în general. Iar dacă te prind vreodată cu un Ravenel, te strâng de gât.

Pentru câteva momente Garrett a fost mult prea uluită ca să-i poată da un răspuns. L-a privit cu răceală:

— Înţeleg. În spatele costumului impecabil, de seară, se ascunde doar o brută geloasă care nu este în stare să-şi înfrâneze pornirile primitive. Aşa este?

Ethan o privea lipsit de expresie, dar o clipă mai târziu în ochi i-a jucat o luminiţă de umor. Şi-a plecat capul spre ea şi i-a şoptit:

— E probabil mai bine pentru amândoi, *acushla*, să nu afli niciodată ce se ascunde sub costumul meu de seară.

Garrett nu era genul de femeie care să roşească uşor, dar s-a trezit cu obrajii arzând, roşii ca focul. Şi-a ferit privirea şi a încercat să se controleze.

— Cum să urăşti o întreagă familie? l-a întrebat. Nu se poate ca *toţi* să-ţi fi făcut vreun rău.

— Asta nu e important.

Nu era adevărat, evident.

Dar Helen nu îi pomenise niciodată nimic despre un conflict între familia Ravenel şi Ethan Ransom. Ce-l făcuse oare să le fie atât de ostil? A decis să mai deschidă subiectul şi altă dată, în viitor.

Au rămas în camera în care se serveau răcoritoarele până ce mare parte din mulţime s-a strâns în salonul de muzică. Vocea lui lady Tatham se auzea de la distanţă, anunţându-i pe primii muzicanţi. Notele senine ale Polonezei lui Chopin au inundat holul ca susurul liniştitor al unui izvor, în loc să se îndrepte spre locul de unde se auzea muzica, Ethan a luat-o pe Garrett şi au străbătut împreună holul care ducea în celălalt capăt al casei, spre scara privată.

— Unde mergem? a întrebat Garrett.

— În biroul lui Tatham.

Au ajuns la parter, a străbătut holul de la intrare şi au ieşit pe un coridor. În capăt era o uşă. Ethan a încercat clanţa, care nu s-a mişcat.

Ethan a îngenuncheat şi a studiat încuietoarea.

— Poţi să o deschizi?

— O închizătoare obişnuită? a întrebat el în loc de

răspunsul evident. A scos din buzunar un set de instrumente subţiri din metal şi, cât ai clipi, butucul a cedat şi uşa s-a deschis.

Au intrat amândoi în camera întunecată iar Ethan a scos din buzunar o cutie cu chibrituri şi a aprins o lampă de veghe. O lumină albă difuză s-a răspândit imediat.

Garrett a privit în jur şi s-a speriat îngrozitor văzând un setter irlandez stând liniştit lângă şemineu, după care şi-a dat seama că era împăiat. Biroul era încărcat până la refuz cu obiecte decorative: pene de păun ţâşnind din vaze cu gâtul lung, figurine din bronz, casete ornamentale. Pereţii erau acoperiţi în mare parte de dulapuri înalte din nuc, cu poliţe şi sertare, unele din ele cu încuietori. Spaţiul rămas din pereţi era plin cu tablouri cu câini şi scene de vânătoare, dar şi artefacte şi obiecte ciudate expuse în spatele ramelor cu geam. Dincolo de draperiile din catifea se vedeau gratii din fier forjat ornamentat care făceau ca încăperea să pară o cuşcă.

Ethan se dusese deja la birou şi-şi trecea degetele pe deasupra unui dulap înalt cu sertare.

— Ce cauţi? a întrebat în şoaptă Garrett.

— Registrele contabile. A apăsat pe o margine sculptată iar panoul din lemn s-a dat deoparte, scoţând la iveală un obiect mai degrabă ciudat, o sferă masivă de oţel aşezată pe un piedestal.

Garrett a venit în spatele lui:

— Ce este asta?

— Un seif în formă de ghiulea.

— De ce nu este pătrat?

— Este mai sigur aşa. Nu-i poţi arunca uşa în aer, pentru că nu ai unde să plasezi explozibilul. Nu are nituri sau şplinturi, nu ai cum să-l forţezi. Ethan şi-a pus mâinile în şolduri şi a examinat cadranul ciudat, din alamă, aflat în centru. Este o închizătoare fără cheie, i-a şoptit lui Garrett, înainte ca ea să apuce să-l întrebe.

A dus mâna la buzunar şi a scos un disc din alamă. L-a scuturat scurt şi instrumentul s-a transformat într-un con îngust. Era un corn telescopic, o pâlnie pentru auz folosită

de mulţi dintre pacienţii ei vârstnici. L-a privit uluită cum l-a dus la ureche şi a început să asculte cu mare atenţie în timp ce rotea cadranul.

— Trebuie să găsesc secvenţa care va deschide seiful, i-a spus Ethan. Zgomotul făcut de rotiţa din interior îmi spune din câte cifre este formată combinaţia. S-a reîntors la treburile lui şi a rotit cadranul, ţinând cornul lipit de uşă. Trei numere, a spus într-un final. Acum vine cea mai grea parte: să ne dăm seama care sunt.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, este… s-a oprit, pentru că-i venise un gând în minte. Ştii să completezi un tabel?

— Eu aşa cred, a spus Garrett îngenunchind lângă el. Altfel cum să-mi ţin în ordine fişele pacienţilor?

— În ordine, a spus Ethan. A clătinat uşor din cap în timp ce a privit-o şi imediat i-a apărut o gropiţă în obraz. A dus mâna la buzunar şi a scos un carnet cu paginile imprimate cu linii subţiri şi dese, orizontale şi verticale. I l-a întins ei. Numerele de început le treci pe axa orizontală. Iar pe cele de contact pe axa verticală. Pe măsură ce le încerc pe cadran îţi voi spune pe care să le bifezi.

— Nu aveam idee că spărgătorii folosesc hârtie milimetrică, a spus Garrett luându-i creionul din mână.

— Nu o fac. Încă. Pentru moment, sunt probabil singurul din Anglia care poate deschide această închizătoare. Este un dispozitiv mecanic cu reguli proprii. Nici măcar cei care l-au construit nu ar şti să-l deschidă.

— Pe tine cine te-a învăţat, atunci?

Ethan a ezitat înainte de a răspunde:

— Îţi povestesc mai târziu. S-a reapucat de treabă, aşezând din nou pâlnia pe seif. Manevra cu blândeţe cadranul, asculta clicurile şi îi spunea diferite seturi de numere lui Garrett, care le nota sârguincioasă. În doar zece minute au terminat. Ea i-a înapoiat carnetul şi creionul. Ethan a studiat liniile diagramei şi a desenat nişte cruci în locurile unde acestea convergeau: treizeci şi şapte… doi… şaisprezece.

— În ce ordine?

— Asta o putem afla doar prin încercări. A format numerele de la cel mai mare la cel mai mic, fără rezultat. Apoi a încercat de la cel mai mic la cel mai mare. Ca printr-o magie, un sunet mecanic a răsunat dinăuntrul seifului.

— Cât se poate de mulţumitor! a exclamat triumfătoare Garrett.

Deşi Ethan încerca să nu-şi piardă concentrarea, totuşi nu s-a putut abţine să nu surâdă satisfăcut.

— Eşti făcută pentru aşa ceva, domnişoară doctor. S-a ridicat, a învârtit de mânerul seifului şi uşa circulară de cel puţin optsprezece centimetri grosime s-a deschis fără zgomot, lăsând să i se vadă conţinutul.

Înăuntru nu era nimic extraordinar, doar nişte dosare şi registre contabile. Dar respiraţia lui Ethan s-a accelerat şi între sprâncenele dese i-a apărut o adâncitură, semn că se concentra. Garrett şi-a dat seama că mintea îi lucra febril atunci când a scos teancul de hârtii şi le-a aşezat pe birou. Le-a răsfoit, a găsit registrul pe care îl căuta şi l-a desfăcut larg. A cercetat rapid paginile, atent la zecile de cifre de pe fiecare.

— Mă aştept să fim descoperiţi curând, a spus fără să ridice privirea. Du-te la uşă, uită-te prin crăpătura ei şi anunţă-mă când se apropie cineva.

Vocea îi era calmă, gesturile precise şi măsurate.

Garrett era însă neliniştită. S-a apropiat de uşa care părea închisă, dar de fapt între ea şi cadru era o fantă prin care putea zări ceva. Şi-a dat seama, uimită, că Ethan era într-atât de atent la detalii şi la tot ce-l înconjura că observase chiar şi crăpătura de câţiva milimetri.

Ethan a răsfoit registrul vreo două-trei minute. A scos un briceag din buzunarul hainei şi l-a desfăcut. Lama a strălucit pe când a tăiat câteva pagini, aproape de cotor.

— Ai terminat? a şoptit Garrett.

El a dat scurt din cap, impasibil. Garrett s-a mirat de calmul lui excesiv, pe când ea era neliniştită peste măsură.

S-a uitat din nou spre hol şi a văzut ceva mişcându-se. Stomacul i s-a strâns.

— Vine cineva, a şoptit. Pentru că nu a auzit niciun

răspuns, a privit peste umăr şi l-a văzut pe Ethan strângând dosarele. Vine…

— Am auzit.

Garrett a privit din nou prin crăpătura uşii. Silueta îndepărtată se mărise cu rapiditate – bărbatul ajunsese la uşă. Speriată, ea s-a dat câţiva paşi înapoi când clanţa s-a mişcat.

S-a uitat spre Ethan, care pusese dosarele la loc în seif şi acum răsucea cadranul.

S-a auzit zgomot de cheie în broască.

Inima îi bătea să-i iasă din piept. Ce să facă, pentru numele lui Dumnezeu? Cum să reacţioneze? În pragul unui acces de panică, a auzit vocea liniştită a lui Ethan:

— Nu te mişca.

L-a ascultat, îngheţată.

Cu o agilitatea care contrazicea orice lege a fizicii, Ethan a închis seiful şi a împins panelul din lemn care îl masca. Şi-a îndesat paginile rupte în buzunar şi a sărit peste birou, chiar în clipa în care cheia s-a răsucit în broască.

Ethan a aterizat cu graţia unei feline. Garrett s-a întors orbeşte spre el şi a scos un strigăt surd când a sărutat-o flămând.

Sărutul apăsat i-a împins capul spre spate, dar Ethan i-a susţinut gâtul cu mâna lui. Vârful limbii lui se juca cu buzele ei şi nu s-a putut abţine să nu le întredeschidă. A ţinut-o şi mai strâns în îmbrăţişare iar sărutul a devenit şi mai provocator. Se simţea în pragul leşinului. Nu-şi dorea decât să se relaxeze în întuneric şi în marea de senzaţii.

Ethan i-a mângâiat obrazul, depărtându-şi uşor gura de a ei şi proptindu-i capul de umărul lui. Tandreţea atingerii lui a contrastat puternic cu tonul lui ameninţător, atunci când i s-a adresat bărbatului care intrase în birou:

— Ce doreşti, Gamble?

Capitolul 12

— Accesul este interzis în această cameră, s-a auzit un glas aspru, acuzator. Ce căutaţi aici?

— Nu este evident? a întrebat sec Ethan.

— Îi voi raporta lui Jenkyn, să ştii.

Protejată de pieptul lui Ethan, Garrett a riscat să arunce o privire spre intrusul îmbrăcat în livrea de valet, dar care nu se purta în niciun caz ca unul. Părea într-o formă fizică de invidiat, ca şi Ethan, numai că era înalt şi deşirat. Cu părul negru tuns extrem de scurt, accentuându-i linia agresivă a sprâncenelor. Chipul îi era tânăr, fără riduri, dar cu câteva cicatrice pe obraji şi bărbie. Gâtul neobişnuit de gros se revărsa peste gulerul apretat, lăsat deschis la primul nasture. Garrett s-a trezit privind în ochii duri şi inexpresivi şi s-a gândit că arăta exact ca genul de bărbat pe care l-ar fi ocolit dacă l-ar fi întâlnit pe stradă.

Ethan a simţit-o încordându-se şi s-a jucat liniştitor cu părul moale de pe ceafa ei. Atingerea lui a calmat-o, i-a simţit mesajul tăcut de îmbărbătare.

— Ai fi putut alege orice încăpere, a spus Gamble. De ce tocmai biroul lui Tatham?

— Am vrut să-i admir tablourile, a răspuns sarcastic Ethan.

— Trebuia să asiguri securitatea.

— Şi tu la fel.

Conflictul plutea în aer. Garrett s-a foit stânjenită, înlănţuită de braţele puternice ale lui Ethan. Ceva mai devreme o avertizase că ţine un lup de urechi. Ei bine, în clipa aceea se simţea ca şi cum ar fi fost în compania a doi lupi, amândoi debordând de agresivitate.

Gamble a privit-o pe Garrett de parcă ar fi luat-o în bătaia puştii.

— Te-am urmărit, să ştii.

La început, ea a crezut că se referea la serată, numai că el a continuat:

— Umbli încoace şi încolo, la orice oră din zi şi din noapte. Faci muncă de bărbat în loc să stai acasă şi să cârpeşti rufe. Ai fi mai de folos lumii aşa, în loc să încerci să

devii bărbat.

— Nu am nici cea mai mică dorinţă să mă transform în bărbat, i-a răspuns cu răceală Garrett. Mi s-ar părea înjositor. A simţit că braţul lui Ethan se tensiona şi şi-a îngropat degetele în muşchii încordaţi, avertizându-l tăcut să nu cadă în cursa celuilalt.

S-a uitat cu mai multă atenţie la gâtul gros al lui Gamble, revărsat peste guler, cu câţiva milimetri mai mult într-o parte. O umflătură abia se zărea, la margine.

— De când ai umflătura aceea la gât? l-a întrebat.

Gamble a făcut ochii mari, surprins.

Câteva clipe mai târziu, dându-şi seama că el nu avea de gând să-i răspundă, a continuat:

— După cum e localizată glanda tiroidă aş spune că ai guşă. O poţi remedia uşor cu picături de iod.

Gamble a privit-o cu duşmănie.

— Vezi-ţi de treabă.

Ethan a dat să se repeadă la el, dar Garrett s-a întors şi l-a oprit, punându-şi ambele palme pe pieptul lui.

— Nu, domnule Ransom, a şoptit, nu este o idee bună.

Mai ales acum, când avea în buzunar informaţii furate din seiful Ministrului Afacerilor Interne.

Treptat, muşchii lui s-au relaxat sub mâinile ei.

— Dacă nu-şi tratează umflătura, a întrebat plin de speranţă, în cât timp se sufocă?

— Ieşiţi afară! a strigat Gamble. Să nu vă sufoc eu cu câte un pumn în gât!

*

După ce au ieşit din birou, Ethan a condus-o pe Garrett spre capătul holului şi a tras-o deoparte în golul de sub scara mare. Au stat acolo nemişcaţi, în aerul răcoros, uşor stătut. Ethan o sorbit-o din ochi, atât de fină era şi de feminină, cu rochia strălucind pe alocuri şi cu mărgele în păr.

În ciuda delicateţii, avea o doză de încăpăţânare, o tenacitate de nezdruncinat pe care o admira mai mult

decât şi-ar fi imaginat ea. Viaţa pe care şi-o alesese venea la pachet cu obligaţia nesfârşită de a demonstra ce era şi ce nu era o femeie, ce putea fi o femeie. Oamenii nu-i permiteau să greşească sau să dea vreun semn de slăbiciune. Se descurca chiar mai bine decât ar fi făcut-o un bărbat, era convins de asta.

S-a gândit la felul în care îl pusese la punct pe Gamble şi a spus spăsit:

— Umflătura din gâtul lui Gamble... s-ar putea să fiu eu răspunzător pentru asta.

— Cum aşa?

— Aseară, după ce am aflat că m-a urmărit şi i-a raportat totul lui Jenkyn, l-am prins pe o alee întunecată şi l-am strâns de gât.

Garrett a scos câteva sunete de dezaprobare care lui i-au făcut plăcere.

— Şi mai multă violenţă...

— Ţi-a pus viaţa în pericol, a protestat Ethan. Iar pe mine m-a trădat.

— Orice ar fi făcut, nu este cazul să te transformi într-o brută. Există şi alte căi.

Deşi ar fi putut să-i aducă argumente serioase în favoarea violenţei, el a plecat supus capul şi a aşteptat ca ea să continue.

— Cu toate astea însă, a spus Garrett, nu tu eşti cel care i-a produs umflătura. Sunt absolut convinsă că are guşă. Să uitat de-a lungul coridorului, să se asigure că nu se apropia nimeni, după care s-a întors din nou spre el: ai lăsat vreo urmă în birou?

— Nu. Dar îşi vor da seama că seiful a fost spart atunci când vor încerca să-l deschidă. Am modificat combinaţia ca să protejez registrele.

Garrett s-a tras mai aproape:

— Cum rămâne cu informaţiile pe care le-ai obţinut?

Exact aşa cum îi spusese Nash Prescott, registrele conţineau informaţii nepreţuite. Secretele aflate acum în posesia lui puteau salva sau sacrifica vieţi. Cel puţin zece oameni ar fi fost dispuşi să-l împuşte pe loc dacă ar fi ştiut

ce făcuse.

— Am găsit dovezi că Jenkyn, Tatham şi câţiva alţii din minister au pus la cale atentate cu bombă împotriva cetăţenilor britanici, conspirând cu radicalii.

— Ce ai de gând să faci acum?

Ethan îi spusese deja prea multe şi o implicase într-o măsură care îl uimea chiar şi pe el. Dar dacă se mişca repede şi ducea informaţiile unde trebuia, putea să prevină ca ea să devină o ţintă.

— Voi duce hârtiile la Scotland Yard, i-a spus. Comisarul abia aşteaptă o şansă să scape de Jenkyn.

Şi-a strecurat o mână sub gulerul hainei lui.

— Dacă lucrurile merg aşa cum ar trebui, tu şi cu mine vom fi liberi să…

— Nu, a întrerupt-o Ethan cu blândeţe. Ţi-am mai spus-o: eu nu sunt pentru cei ca tine.

Văzându-i chipul nedumerit, a încercat să o facă să înţeleagă că erau lucruri pe care ea şi le-ar fi dorit iar el nu i le putea oferi. Nu va fi niciodată suficient de civilizat pentru ea.

— Garrett… eu nu am dus niciodată genul acesta de viaţă, cu clopoţelul care să te cheme la cină şi ceas pe poliţa şemineului. Eu cutreier oraşul jumătate din noapte şi dorm până la prânz, a doua zi. Locuiesc într-un apartament închiriat pe Half Moon Street, nu am covoare iar cămara mea e goală. Singurul obiect de decor este un tablou cu o maimuţă de circ pe bicicletă, cu joben. Până şi acela a fost lăsat acolo de chiriaşul dinaintea mea. M-am obişnuit prea tare să fiu singur. Am văzut cele mai urâte lucruri pe care oamenii le pot face semenilor lor şi le port cu mine mereu. Nu am încredere în nimeni. Lucrurile din capul meu… dacă le-ai şti…

Garrett a tăcut câteva clipe, privindu-l gânditoare.

— Şi eu am văzut cele mai urâte lucruri pe care oamenii le pot face semenilor lor, a spus într-un sfârşit. Îndrăznesc să spun că nimic nu m-ar mai putea şoca. Înţeleg pe deplin ce fel de viaţă ai dus şi în niciun caz nu aş încerca să te „îmblânzesc”, să te transform într-un bărbat

de casă.

— Am prea multe tabieturi.

— La vârsta ta? a ridicat ea o sprânceană.

Ethan a fost amuzat şi ofensat deopotrivă de felul în care i-a vorbit ea, de parcă era doar un băieţandru infatuat care se considera mult mai experimentat decât era cu adevărat.

— Am douăzeci şi nouă de ani, i-a spus.

— Vârsta nu are nicio legătură.

Privind-o, Ethan s-a gândit îngrozit ce i-ar putea promite într-un moment de rătăcire.

— Garrett, i-a spus brusc, eu nu voi putea duce o viaţă convenţională.

Garrett i-a zâmbit:

— Crezi că viaţa mea este convenţională?

— În comparaţie cu a mea.

Ea părea să poată privi în sufletul lui, să-l cântărească. Ethan stătea neajutorat în faţa ei, vrăjit de ochii ei verzi. Regreta din suflet toate momentele pe care nu le va putea petrece cu ea. Dumnezeule, dorinţa pentru ea era de nesuportat.

— Rămân deci doar cu atât? l-a întrebat ea. Câteva violete presate într-o carte şi o nouă închizătoare la uşa de la intrare? Doar atât îmi va aminti de tine?

— Ce ţi-ai dori? s-a grăbit el să întrebe. Spune-mi. Fur şi bijuteriile coroanei, dacă ţi le doreşti.

Ochii ei s-au îmblânzit şi a ridicat mâna să-i mângâie obrazul.

— Aş prefera tabloul cu maimuţa.

Ethan o privea uimit, convins că nu auzise bine.

— Vreau să mi-l aduci după ce-ţi termini celelalte treburi. Te rog.

— Când?

— În noaptea asta.

Ethan era ca lovit de trăsnet. Părea atât de inocentă, ca şi cum nu i-ar fi propus ceva ce contrazicea orice principiu social sau moral.

— *Acushla*, a reuşit să rostească, nu putem să ne

petrecem noaptea împreună. Acest drept îi aparţine celui cu care te vei mărita.

Garrett l-a privit drept în ochi:

— Trupul meu îmi aparţine şi îl împart cu cine vreau. S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe buze. Degetele ei fine i-au cuprins obrajii: arată-mi ce ştii să faci, i-a şoptit. Cred că aş putea încerca câteva din cele o sută şi douăzeci de poziţii.

Ethan era mult prea excitat ca să gândească. Şi-a lipit fruntea de a ei. Era singurul loc în care o putea atinge – dacă o lua în braţe risca să-şi piardă definitiv controlul.

— Acelea nu sunt pentru virgine.

— Arată-mi atunci cum faci dragoste cu o virgină.

— Naiba să te ia, Garrett, a murmurat el. Erau anumite lucruri pe care nu dorea să le cunoască: curbura spatelui ei gol, aroma secretă a pielii ei, respiraţia fierbinte pe gâtul lui în clipa în care o poseda, ritmul rapid al trupurilor lor înlănţuite. Ştiind toate astea, durerea de a o părăsi se transforma în agonie. Iar viaţa fără ea va fi chiar mai rea decât moartea.

Pe de altă parte, însă, până la sfârşitul săptămânii el ar putea fi doar un leş într-un sac, aruncat în Tamisa.

Garrett a ridicat ochii spre el şi l-a provocat din priviri:

— Dormitorul meu este la etaj, pe partea dreaptă a scării. O să las o lampă aprinsă. L-a sărutat pe obraz. Aş lăsa şi uşa de la intrare descuiată... dar ştiu că nu este nevoie, dat fiind că este vorba despre tine.

Capitolul 13

De la serată, Ethan a plecat direct spre casa lui Fred Felbrigg, comisarul poliţiei metropolitane, aflată în elegantul cartier Belgravia. Era alegerea logică să-i ducă lui dovezile furate, dat fiind că el avea şi autoritatea şi interesul de a-i aduce în faţa justiţiei pe complotiştii din Ministerul Afacerilor Interne.

Când faptele lor vor ieşi la iveală vor fi urmate de tot felul de neplăceri: arestări, demisii, alegerea unor noi comitete, audieri şi procese. Putea avea însă încredere într-un singur om care să facă ce trebuia, şi acesta era Felbrigg, un om religios până la fanatism, care punea mare preţ pe ordine şi pe rutină. În plus, comisarul de poliţie îl dispreţuia pe Jenkyn. La Scotland Yard nu mai era un secret că pe Felbrigg îl oripilau poziţia nelegitimă a maestrului spionilor, precum şi metodele neortodoxe de a obţine informaţii ale agenţilor lui.

Nemulţumit că-şi părăsea patul în miez de noapte, Felbrigg a coborât în birou în halat. Cu favoriţi roşcovani, scund şi îndesat şi cu o bonetă de noapte cu un ciucur atârnând într-o parte, semăna cu un spiriduş. Un spiriduş cam nervos.

— Ce sunt astea? a întrebat uitându-se pe hârtiile pe care Ethan i le aşezase pe birou.

— Dovezi ale legăturii dintre Ministerul Afacerilor Interne şi atentatul cu bombă de la Guildhall, a spus Ethan.

Şocat, Felbrigg s-a aşezat la birou iar Ethan a început să-i povestească despre seiful pe care îl deschisese şi despre registrele cu fonduri guvernamentale deturnate spre forţe ostile, radicale.

— Aici este înregistrat transportul de explozive dispărut din Le Havre, a spus Ethan, arătându-i o altă pagină. Dinamita care a fost deturnată spre un grup de activişti irlandezi aflaţi la Londra. Li s-au dat de asemenea bani gheaţă şi un permis de acces pentru vizitatori în camera Comunelor.

Felbrigg şi-a scos boneta de noapte şi şi-a şters cu ea transpiraţia de pe faţă.

— Pentru ce să viziteze Camera Comunelor?

— Este posibil să fi dorit să meargă în recunoaştere. Văzându-l nedumerit, Ethan a adăugat: pentru un potenţial atac la Westminster.

Nu era de mirare, şi-a spus în sinea lui, că Jenkyn reuşea să-l tot manevreze pe bărbatul acesta. Nu era chiar încet la minte, dar nici prea departe.

Felbrigg şi-a plecat capul peste pagini, citind rar.

Privindu-l pe comisar, ceva nu-i dădea pace lui Ethan. Fusese convins că Felbrigg va acţiona imediat dacă va avea dovada că Jenkyn a conspirat să ucidă nişte cetăţeni nevinovaţi pe care jurase să-i protejeze. Felbrigg îl ura pe Jenkyn. Îi suportase prea multe. Avea toate motivele din lume, personale şi profesionale, să folosească acele informaţii împotriva lui.

Şi totuşi instinctul îi spunea altceva. Felbrigg transpira abundent, era încordat şi nervos. Ar fi putut să fie din cauză că fusese luat prin surprindere, dar ceva în reacţia lui îi dădea de gândit lui Ethan. Se aşteptase la un semn clar de indignare şi poate la o urmă de triumf pentru că avea în sfârşit instrumentul cu care să-şi doboare rivalul. Pe chip nu i se citea însă nimic. Şi nici nu scotea vreun sunet.

Mişcarea fusese făcută, însă. Nu mai putea da înapoi. *Ceva se* pusese în mişcare şi, indiferent ce anume ar fi fost, singurul lucru care îi rămânea de făcut era să aştepte în umbră ca Felbrigg să treacă la acţiune.

— Unde vei fi mâine? a întrebat Felbrigg.

— Pe ici, pe colo.

— Voi putea lua legătura cu tine?

— Aveţi dovezi suficiente pentru investigaţii şi citaţii, i-a spus Ethan privindu-l atent. Vom lua legătura atunci când va fi necesar.

— Registrele se află în continuare în seiful lordului Tatham?

— Da, a răspuns Ethan fără să-i spună şi că-i schimbase cifrul. L-a privit în ochi pe Felbrigg care nu i-a susţinut privirea mai mult de o secundă-două.

De ce nu-mi spui adevărul, *ticălosule*?

— Mă voi ocupa neîntârziat de această problemă, a spus Felbrigg.

— Ştiam că aşa se va întâmpla. Eşti recunoscut drept un om de onoare. Ai jurat la Westminster că-ţi vei face datoria „cu dreptate, imparţialitate şi onestitate”.

— Şi aşa va fi, i-a răspuns Felbrigg, vizibil deranjat. Acum, dacă tot mi-ai stricat somnul, îţi voi spune noapte

bună şi mă voi gândi cum să rezolv această situaţie încurcată.

Ethan se simţea ceva mai bine.

S-a întors în apartamentul lui şi s-a schimbat în haine de muncitor: pantaloni din flanel, o cămaşă de lucru şi ghete scurte din piele. S-a învârtit pentru câteva clipe prin camerele goale şi a fost pentru prima oară că s-a întrebat de ce trăise atât de mult timp ca un pustnic. Pereţi goi, mobilă butucănoasă, când de fapt şi-ar fi permis o casă confortabilă. El îşi alesese însă acest loc. În slujba lui avea nevoie de anonimat, de izolare. Jenkyn fusese centrul existenţei lui. Şi pe Jenkyn tot el îl alesese, pentru motive pe care nu le mai înţelegea acum şi nu dorea să le examineze.

S-a oprit în faţa tabloului cu maimuţa şi l-a privit îndeaproape. Ce voia Garrett să facă cu el? Era de fapt o reclamă la un spectacol al cărui nume fusese decupat din partea de jos. O maimuţă zâmbitoare cu joben, pedalând în cerc în faţa unor privitori care se ţineau la distanţă. Ochii ei erau melancolici – sau maniacali – Ethan nu se putea decide. Oare exista şi un dresor, undeva în lateral, care îl îmbrăcase aşa şi-l pusese să-şi facă numărul? Maimuţa avea voie să se oprească atunci când obosea?

De ce-l rugase Garrett să-i aducă blestematul acela de tablou? Crezuse că îi va spune unele lucruri despre el – dar nu era cazul, pentru Dumnezeu! S-a hotărât pe loc: nu i-l va arăta niciodată, era prea stânjenitor. Dar de ce-l lăsase atunci pe perete? Şi de ce îi pomenise lui Garrett de existenţa lui?

Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă ar fi dispărut pentru totdeauna, chiar din acea seară. Putea pleca în celălalt capăt al lumii, îşi putea schimba numele, putea deveni altcineva. Şi astfel putea spera la o viaţă mai lungă.

Iar Garrett avea să devină şi mai faimoasă, poate construia un spital, preda, îi inspira pe alţii. Poate se va mărita, va avea copii.

Dar pentru Ethan ea va rămâne ca un vis, în adâncurile memoriei. Anumite cuvinte îi vor aminti mereu

de ea. La fel şi sunetul fluierului de poliţist. Sau mirosul de violete, ochii verzi, cerul brăzdat de artificii, gustul îngheţatei de lămâie.

A dat să întindă mâna după tablou, a înjurat în barbă şi şi-a retras mâna.

Dacă se ducea la ea… Dumnezeule… posibilităţile aproape că-l făceau să se teamă. Dar îl şi umpleau de speranţă – emoţie care se putea dovedi mortală în profesia lui.

Cât preţuia o singură noapte? Şi cât avea să-i coste pe fiecare dintre ei?

*

Garrett s-a trezit când o adiere caldă i-a atins chipul, ca nişte petale delicate încălzite de soare. O răsuflare fierbinte i-a mângâiat obrazul. *Ethan*. A zâmbit şi s-a întors, încercând pentru prima oară în viaţă deliciul de a te trezi în prezenţa cuiva. El mirosea a noapte şi a ceaţă. L-a sărutat, murmurând somnoroasă. Pe sub pătură, degetele de la picioare i s-au făcut covrig.

— Nu te-am auzit, i-a şoptit ea. Ea nu avea un somn profund iar podeaua scârţâia – cum de ajunsese la ea fără să facă vreun zgomot?

Ethan era aplecat deasupra ei şi-i mângâia părul. Ea şi-l prinsese la ceafă, cu o panglică. Pleoapele lui grele s-au plecat când i-a privit trupul acoperit cu o cămaşă de noapte albă, simplă, cu încreţituri mici în dreptul corsajului. Şi-a pus cu blândeţe mâna pe pieptul ei iar vârful degetului mijlociu i-a atins golul de deasupra claviculei, acolo unde pulsul îi bătea vizibil. Privirea i s-a întors la chipul ei.

— Garrett… dacă facem asta, va fi şi mai rău.

Ea şi-a lipit buzele de gâtul lui, inspirându-i aroma delicioasă.

— Scoate-ţi hainele, i-a şoptit.

Ethan a coborât din pat. Garrett s-a sprijinit într-un cot, să-l urmărească iar el s-a dezbrăcat încet, fără grabă. Una câte una, hainele lui au aterizat pe podea.

Avea cel mai frumos trup din câte văzuse ea vreodată, subţire, cu membre lungi, umeri largi şi piept puternic, cu carne fermă după toţi anii de exerciţii fizice brutale. Lumina dată de lampă îi sublinia curbura muşchilor pe când se mişca. Ştiuse dintotdeauna că era bine înzestrat, dar era altceva *să-l vadă* aşa. Era cu adevărat o apariţie. Frumos, de sus până jos. Un bărbat potent în floarea vârstei, complet confortabil în goliciunea lui.

Pe când ea, pe care nuditatea nu o mai deranjase niciodată până atunci, era acum tulburată, stânjenită, tremurând de dorinţă.

Înainte de a se întoarce în pat, Ethan a aruncat o privire spre obiectele ei personale de pe măsuţa de toaletă: o perie şi un pieptăn cu mânere din sidef, o lampă cu abajurul brodat de ea în şcoală, o casetă pentru acele de păr cu capac croşetat – un cadou de demult din partea domnişoarei Primrose – un vas minuscul din porţelan cu ulei de migdale şi salvie. S-a uitat mai atent la obiectul înrămat de pe perete, o pereche de mănuşi de copil cu câte o floare făcută din panglici pe fiecare.

— Mi le-a făcut mama, a spus Garrett. Poate că este o prostie să le ţin înrămate pe perete, dar nu am prea multe obiecte care să-mi amintească de ea. Era foarte îndemânatică.

Ethan s-a aşezat pe pat. I-a luat mâinile şi le-a ridicat în dreptul buzelor, i-a sărutat degetele şi palmele.

— Pe ea o moşteneşti, deci.

Garrett s-a aplecat spre el şi şi-a lipit obrazul de părul lui.

— Ai adus tabloul? l-a întrebat.

— L-am lăsat la uşă.

Cu bărbia sprijinită de umărul lui, a văzut pachetul dreptunghiular înfăşurat în hârtie şi sprijinit de perete.

— Pot să-l văd?

— Mai târziu, i-a spus Ethan. Dumnezeu ştie ce vei face cu el. Are o privire ucigaşă.

— Sunt convinsă că a avut motive. Şaua bicicletei cauzează adesea amorţirea zonei perineului.

Comentariul ei i s-a părut amuzant. Ochii i-au zâmbit şi gropiţa i-a reapărut în obraz. Garrett nu s-a putut abţine să nu o atingă cu vârful degetelor. S-a aplecat şi l-a sărutat chiar acolo.

— Vreau să o sărut de fiecare dată când o văd, i-a spus.

— Ce anume?

— Gropiţa din obraz.

Ethan era sincer mirat.

— Nu am nicio gropiţă.

— Ba ai. Apare când zâmbeşti. Nu ţi-a spus nimeni?

— Nu.

— Nu te-ai văzut în oglindă?

— Nu zâmbesc niciodată atunci când mă privesc în oglindă. A cuprins-o pe după ceafă şi i-a posedat gura cu un sărut fierbinte şi lacom. Ea s-a deschis în faţa limbii lui mătăsoase iar gustul lui a ameţit-o uşor. A întins-o pe pat, sărutând-o leneş, umplându-i simţurile cu un foc domol. Mâinile lui rătăceau peste cămaşa de noapte, învăţându-i forma trupului prin muselina subţire.

Cu un gest stângaci, ea i-a atins pieptul, părul scurt şi cârlionţat. L-a cuprins cu braţele şi a făcut ochii mari când şi-a dat seama cât de dezvoltaţi şi de bine conturaţi erau muşchii spatelui.

— Dumnezeule!

Ethan a ridicat capul şi a privit-o întrebător.

— Muşchii trapezi şi deltoizii sunt absolut remarcabili, a spus visătoare, cu mâinile rătăcind pe spatele lui. Şi marele dorsal este perfect definit.

El a râs în timp ce-i desfăcea cămaşa de noapte:

— Mă faci să mă simt stânjenit cu atâtea complimente.

S-a lăsat peste ea, aproape cu întreaga greutate iar buzele i-au coborât pe pieptul ei, pe pielea dezgolită. Respiraţia ei se adâncea, pulsul i se accelera iar mâinile lui erau peste tot, trăgând de cămaşa de noapte, alunecând pe sub ea. Curând, era dezbrăcată, acoperită numai cu tot ce însemna trupul lui: asprime, netezime, duritate şi mătase.

El deţinea complet controlul, conducând-o spre un tărâm unde doar el era stăpânul, iar ea novicea.

— Am visat demult asta, i-a şoptit. Când te-am văzut prima oară, o parte din creierul meu a spus: pe ea o vreau.

Garrett a zâmbit, cu nasul cufundat în pieptul lui. I-a încercuit un sfârc cu limba şi l-a întrebat:

— De ce nu ai trecut la fapte?

— Ştiam că eşti prea bună pentru mine.

— Nu, a protestat ea încet. Nu sunt o lady din înalta societate, sunt o femeie obişnuită, ca oricare alta.

— Nimic la tine nu este „obişnuit”. Ethan începuse să se joace cu părul ei lung, îşi trecea degetele prin el, îi săruta vârfurile, le lipea de obraz. Vrei să ştii de ce ţi-am dăruit violete? Sunt frumoase şi delicate, dar şi suficient de rezistente ca să crească în crăpăturile din caldarâm. Nu doar o dată le-am văzut înghesuite la baza vreunui perete întunecat, strălucind ca pietrele preţioase. Chiar şi fără lumina soarelui sau pământ bun, ele reuşesc să înflorească.

Şi-a lipit buzele de adâncitura dintre sânii ei, ca şi cum ar fi vrut să-i guste delicateţea pielii.

— Nu era nevoie să-mi laşi lampa aprinsă, i-a şoptit. Te-aş găsi oriunde, pe lumină sau întuneric. I-a sărutat alene sânii, lăsând urme *subţiri* de *umezeală* pe care *le-a răcorit cu* respiraţia. A coborât spre buric şi a suflat uşor în el… după care s-a oprit, mirat de aroma neaşteptată. Lămâie, a şoptit, încercând să-şi dea seama de unde venea aroma.

— Este… un burete, a spus precaută Garrett, îmbujorându-se. Una din modalităţile de a te apăra de o sarcină nedorită este să iei o bucată de burete îmbibat cu zeamă de lămâie şi să-l bagi… înăuntru…

— Ştiu, a murmurat Ethan, continuând să o sărute pe abdomen.

— Ştii?

El a zâmbit.

— Nu sunt vreun puştan.

I-a desfăcut cu blândeţe picioarele şi şi-a lăsat degetele să alunece pe coapsele ei. În sus… în jos…

mişcările erau hipnotice, ondulate, ca şi cum era mângâiată de tentacule delicate. Gura lui s-a aventurat de-a lungul îndoiturii dintre picior şi vintre iar degetele i-au cuprins cârlionţii care-i protejau sexul, desfăcându-i, frământându-i. A continuat cu limba, mai adânc, separând cele două pliuri cu lingeri lungi, sinuoase.

Garrett s-a încordat şi a oftat.

Ethan s-a sprijinit în coate iar ochii i-au strălucit amuzaţi.

— Te-am şocat, iubire?

Garrett nu mai reuşea să gândească limpede. Întreg trupul îi pulsa.

— Puţin, i-a răspuns nesigură. Este prima dată pentru mine.

— Dar păreai atât de aventuroasă ceva mai devreme, atunci când vorbeai de poziţii. Degetele lui începuseră să se joace indecent cu ea, alunecau prin părul creţ.

Dorinţa părea să radieze din trupul ei – era aproape mirată că nu vedea nori de aburi ieşindu-i prin piele.

— Eu… eu mă aşteptam să începem ceva mai civilizat şi să lăsăm chestiile aventuroase pentru mai târziu.

A zâmbit leneş, cu jumătate de gură.

— Nu m-ai invitat în patul tău aşteptându-te să fiu un amant civilizat. Degetul lui mare a alunecat în deschizătura tandră a sexului ei şi s-a rotit în umezeala delicioasă. Un val de plăcere i-a cuprins întregul trup.

I-a aruncat o privire intensă, părând să-i citească gândurile de parcă acestea ar fi plutit prin aer.

— Ai vrut să afli cât de mult te pot face să simţi. Ai vrut să ştii ce înseamnă să te pierzi în vâltorile plăcerii şi să te simţi în siguranţă în braţele mele, după aceea. Acum sunt aici şi te voi iubi cu toată fiinţa mea.

Degetele lui au desfăcut-o blând, croindu-şi drum printre cele două petale. L-a privit ca vrăjită plecându-şi capul, cu umerii flexaţi. S-a înfruptat din ea fără grabă iar ei i-a plăcut atât de mult încât a crezut că va leşina. Limba lui o chinuia, se răsucea, carnea ei se umezea şi devenea mai mătăsoasă, muşchii intimi se strângeau neajutoraţi, în gol.

El îi cerceta secretele ascunse ale sexului, se desfăta cu gustul ei intim. *Te rog*, *te rog*, ar fi vrut ea să ţipe, să-l implore, dar singurul sunet pe care reuşea să-l rostească era o tânguire tăcută. Dorinţa pe care el o trezea în ea nu mai lăsa loc demnităţii.

Nimic nu i-ar fi putut distrage atenţia de la el şi de la ce îi făcea el. O fanfară ar fi putut intra triumfal în dormitorul ei, iar ea nici nu ar fi observat-o. Devenise doar o fiinţă pur fizică, se zvârcolea ca ieşită din minţi până când el şi-a încleştat mâinile pe şoldurile ei şi a ţinut-o în loc. Şi-a concentrat întreaga atenţie pe vârful clitorisului ei, lovindu-l delicat cu vârful limbii. Disperată, a încercat să-l prindă de umeri şi să-l ridice spre ea dar nu a reuşit nici să-l clintească.

Limba lui şi-a schimbat ritmul, trecea acum peste mugurul sensibil, atingându-l uşor, ca degetele care întorc pagina unei cărţi. Senzaţii intense o asaltau din toate părţile iar limba lui neobosită o aducea pe o culme ameţitoare. S-a arcuit când a ajuns la extaz, cu respiraţia întretăiată şi inima bătând cu putere. Plăcerea a venit ca o serie de cutremure… iar şi iar… după care şi-a regăsit pacea, inertă ca o mănuşă goală. Gura lui a însoţit-o mereu şi într-un final s-a întins lângă ea şi a luat-o în braţe.

— Ţi-a plăcut, i-a spus cu o satisfacţie pur masculină.

Garrett a dat din cap, visătoare.

Cu blândeţe, Ethan a potrivit-o între şoldurile lui.

— Trebuie să stai relaxată, i-a şoptit. Şi să mă primeşti înăuntrul tău.

I-a simţit bărbăţia întărită şi fierbinte pe abdomen. Dovada dorinţei lui a excitat-o, reaprinzând dorinţa de a fi posedată. Şi-a trecut braţul peste umărul lui şi a încercat să se rostogolească pe spate, cu el deasupra, dar el a ţinut-o cum era, pe o parte şi i-a trecut piciorul pe deasupra şoldului său. S-a aplecat spre ea, a sărutat-o pe gât şi a muşcat-o uşor. Mâna lui aluneca de-a lungul trupului ei şi nu contenea să o mângâie.

Şi-a potrivit cu mâna unghiul erecţiei şi a frecat uşurel vârful de locul vulnerabil dintre coapsele ei. Ea s-a încordat,

pregătită. Dar el nu a împins, ci a păstrat o presiune constantă, o prezenţă fierbinte acolo, la intrarea în trupul ei. Gura lui o stăpânea pe a ei, o invada în joacă. I-a cuprins un sân în palmă şi şi-a trecut degetul mare peste sfârc.

Garrett nu se putea abţine să nu se foiască sub mângâierile lui experimentate. Încerca să stea nemişcată, dar degetele lui parcă dansau peste pliurile sexului ei, aţâţând-o. Foamea de el îi sălăşluia adânc în stomac iar el nu a grăbit-o, a lăsat-o să-l primească în ritmul ei, uşor… oh, degetele lui…

— Respiră, i-a şoptit el.

Ea a oftat, a gemut, s-a arcuit, a tremurat, iar el a pătruns-o în tihnă, treptat, posedând-o răbdător. Au trecut câteva minute, timp în care degetele lui au atins-o, au frământat, iar dorinţa a crescut din nou, în valuri. Numai că de data asta ea nu se mai simţea golită, muşchii ei îl ţineau acolo, prizonier.

Când şi ultimul val de plăcere a trecut, el a schimbat poziţia. A ridicat-o cu uşurinţă şi a aşezat-o în poala lui, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui. I-a cuprins fesele în palme, controlând cât de adânc o penetra, ferindu-se să o rănească.

Ochii lui erau tulburi când au privit într-ai ei.

— Să fiu înăuntrul tău, aşa… nu credeam că voi simţi într-atât de mult, fără să mor din asta.

Ea şi-a lipit fruntea de a lui iar respiraţiile li s-au amestecat, nesigure.

— Spune-mi ce să fac.

— Nu te mişca. Rămâi aşa, să simţi cât de mult te doresc. Ethan tremura, muşchii coapselor lui se încordau sub trupul ei. Chiar şi cea mai mică mişcare a lui îi dădea fiori. El a potrivit-o mai bine până ce ea l-a simţit ajungând într-un loc mai adânc, mai sensibil, într-un ritm neobosit.

I-a căutat buzele iar el a răsplătit-o cu un sărut aproape brutal, arzător. Devorându-i fiecare geamăt surd, a continuat să-şi mişte şoldurile iar viscerele ei s-au strâns în jurul bărbăţiei lui. Trupul lui era atât de puternic încât ar fi putut să o zdrobească cu uşurinţă, dar o ţinea cu grijă în

braţe, de parcă era un obiect delicat pe care se temea să nu-l spargă.

Şi-a coborât gura pe umărul lui şi a savurat gustul sărat, de bărbat. El o pătrunsese adânc – trupul ei se relaxase suficient încât să-şi dorească mai mult din el – aşa că a început să-l călărească şi totul s-a transformat în deliciu şi uimire. Muşchii puternici ai spatelui au tresărit de plăcere sub degetele ei, care lăsau urme invizibile de posesiune.

Respiraţia i s-a oprit când el s-a eliberat în sfârşit. Şi-a îngropat orbeşte faţa în umărul ei şi a scos un sunet surd, ca o creatură pierdută, sălbatică. Ea i-a cuprins capul cu braţele, şi-a trecut buzele peste părul lui în timp ce trupul îi primea ultimele valuri ale eliberării, fierbinţeala lichidă şi uşurarea lentă.

Au rămas îmbrăţişaţi, mângâindu-se până aproape de ivirea zorilor. La primele semne ale dimineţii, Ethan s-a ridicat şi s-a aşezat pe marginea patului.

Garrett s-a pus în genunchi şi l-a îmbrăţişat pe la spate, cu sânii lipiţi de el. *Nu pleca*, ar fi vrut să-l implore, dar a ales să-i spună încet:

— Să te întorci la mine atunci când vei putea.

Ethan a tăcut un lung moment.

— Voi încerca, *acushla*.

— Dacă lucrurile nu merg aşa cum ar trebui… dacă vei fi nevoit să pleci departe… promite-mi că mă iei cu tine.

Ethan s-a întors cu faţa spre ea.

— Iubire… a clătinat din cap. Nu ţi-aş putea face asta. Ai rude, prieteni, pacienţi, ai munca ta… totul este aici. Viaţa ta ar fi distrusă dacă ai părăsi toate astea.

— Ar fi distrusă fără tine. De îndată ce cuvintele i-au părăsit buzele, Garrett şi-a dat seama că era adevărat. Pot fi doctor oriunde. Am ceva bani puşi deoparte. Odată ce ne stabilim undeva voi putea să câştig suficient cât să ne întreţinem până când îţi găseşti şi tu o ocupaţie potrivită. Ne descurcăm noi. Mă tem că va trebui să-l luăm şi pe tata cu noi, dar…

— Garrett. O succesiune rapidă de emoţii i-a străbătut

chipul. I-a zâmbit ciudat, i-a luat capul între mâini şi a sărutat-o scurt şi apăsat pe buze. Nu va trebui să mă întreţii. Am suficienţi bani încât... ei bine, nu contează. Nu se va ajunge acolo. A lipit-o de pieptul lui şi a legănat-o ca pe un copil, sărutându-i părul. Voi veni la tine dacă voi putea. Îţi jur.

Garrett a închis ochii, uşurată şi l-a cuprins în braţe.

*

În seara următoare, Ethan mergea de-a lungul Blackfriars Bridge, podul extrem abrupt de pe Tamisa susţinut de cinci piloni din granit roşu. Indiferent din ce direcţie ar fi venit trecătorii sau trăsurile, să-l traverseze era o încercare aproape mortală.

Deşi era aproape de amurg, prin aer încă pluteau aburii şi zgomotele dinspre fabrici, hărmălaia venind dinspre docuri.

Ethan a înaintat pe lângă câteva nişe în care dormeau vagabonzi acoperiţi cu ziare vechi. Niciunul dintre ei nu s-a mişcat şi nici nu a scos vreun sunet când a trecut pe lângă ei. A găsit un loc în care să poată mânca cina cumpărată de la o tarabă cu peşte din Southwark. Cu numai un penny, oricine putea mânca la fel de bine cu orice bogătaş din Londra: un file de cod proaspăt trecut prin pesmet şi prăjit pe foc de cărbuni într-un ceaun cu grăsime clocotită. În timp ce la interior carnea era moale şi albă, exteriorul era rumenit, crocant. Peştele era împachetat în hârtie de pergament, alături de o jumătate de lămâie şi câteva mănunchiuri de pătrunjel sărat, prăjit şi el.

Sprijinit de o balustradă, Ethan mânca încet şi se gândea. Fusese toată ziua în mişcare, se învârtise printre măturători, oameni-sandviş care purtau diverse reclame în faţă şi în spate, lustragii şi hoţi de buzunare. Se simţea foarte obosit, dar mai în siguranţă decât între cei patru pereţi ai apartamentului său.

A strâns ghemotoc hârtia de pergament şi a aruncat-o în apa murdară, urmărind-o cu privirea. În ciuda tuturor

eforturilor de a reduce murdăriile deversate în Tamisa – legislaţie mai strictă, staţii de pompare, canale colectoare noi, *nivelul de oxigen nu era suficient* pentru ca peştii sau orice vietăţi să poată supravieţui.

Bila albă a fost înghiţită imediat de suprafaţa opacă.

A ridicat privirea spre cupola catedralei St. Paul's, cea mai înaltă clădire din Londra. Dincolo de ea, câţiva nori străluceau lăptoşi, străbătuţi de raze roz şi portocalii.

S-a gândit la Garrett, aşa cum făcea ori de câte ori avea câte un moment de tihnă. La ora asta era acasă, de obicei. Nu foarte departe de acolo, îi despărţeau doar vreo cinci kilometri. O parte din creierul lui calcula într-una distanţa dintre ei. Gândul la ea îl liniştea, îi făcea plăcere, îi amintea de umanitatea sa, aşa cum nimic şi nimeni nu reuşea.

Un sunet răsunător anunţa trecerea unui tren de-a lungul şinelor. Deşi era obişnuit cu acest zgomot, a tresărit auzind puternicul scrâşnet metalic. S-a întors şi şi-a continuat drumul.

O lovitură puternică l-a luat prin surprindere, de parcă fusese lovit cu o bâtă. A căzut în fund, abia mai reuşea să respire. A încercat să tragă aer în piept, dar se îneca, horcăia. Un bâzâit ciudat îi străbătea trupul.

A făcut apel la toată forţa ca să se ridice în picioare. Membrele nu-l mai ascultau, muşchii îi tremurau, creierul îi trimitea semnale ciudate. Bâzâitul s-a transformat în ceva arzător şi îngrozitor, mai fierbinte ca focul. Nu părea posibil ca trupul de om să adăpostească o asemenea durere. Pentru că nu-şi dădea seama care era cauza, a coborât uimit privirea. O pată de un roşu violent se întindea pe partea din faţă a cămăşii lui.

Fusese împuşcat.

A ridicat privirea amorţită spre William Gamble, care se apropia cu un revolver în mână.

Sunetul asurzitor al trenului părea să nu se mai sfârşească. S-a sprijinit de balustradă, încercând să rămână în picioare.

— Contai pe onoarea lui Felbrigg, aşa-i? l-a întrebat

Gamble când zgomotul s-a stins. E doar un birocrat. Va da întotdeauna raportul superiorului său. Tatham şi Jenkyn l-au convins fără probleme că planurile erau pentru binele celor mulţi.

Ethan îl privea şi nu-i venea să creadă. Dumnezeule mare! Comisarul de poliţie avea să sacrifice oameni nevinovaţi, printre care femei şi copii, doar ca să beneficieze de avantaje politice.

— ... ai jefuit seiful lui Tatham când eu trebuia să mă ocup de siguranţa locului, a continuat iritat Gamble. Jenkyn nu mi-a tras un glonţ în cap doar pentru simplul motiv că el a insistat să o invite le serată pe doctoriţa Gibson. S-a apropiat de Ethan: nu am vrut să se termine aşa. Voiam o luptă dreaptă.

— Ar fi fost, a reuşit Ethan să vorbească, dacă... te-aş fi văzut venind. Ceva îi gâlgâia în gât. A tuşit şi a văzut că scuipa sânge. S-a aplecat peste balustradă şi a privit spre apa întunecată de dedesubt.

Nu avea cum să câştige. Nu avea cum să supravieţuiască.

— Ar fi fost, a repetat Gamble. Dar în ultimele săptămâni ai fost cu mintea razna din cauza târfei cu ochi verzi. Ea te-a adus în halul ăsta.

Garrett.

Nu va şti niciodată că în ultima clipă a vieţii lui el s-a gândit la ea. Nu va şti ce însemna pentru el. Moartea i s-ar fi părut mai uşoară dacă ar fi apucat să-i spună. Dar ea se va descurca, aşa cum o făcuse şi până atunci. Era o femeie puternică, o forţă a naturii.

Singura lui grijă era că nu-i va mai aduce nimeni flori.

Ce ciudat! În ultimele clipe ale vieţii, nu simţea nici furie, nici teamă, ci numai dragoste. Se topea în dragoste. Nimic nu mai conta, doar felul în care ea îl făcuse să se simtă.

— Măcar a meritat? a întrebat Gamble.

Ethan a strâns balustrada în mâini şi a zâmbit slab:

— Da.

În momentul următor şi-a luat elan şi s-a aruncat în

apă, cu picioarele înainte. Înainte să lovească apa a auzit ca prin vis zgomot de împuşcături. Şi-a ţinut răsuflarea şi s-a pregătit de impact.

Lumea a explodat într-un întuneric de gheaţă. Ca o moarte lichidă. S-a luptat slăbit, orbeşte, fără să poată vedea sau respira. Într-un final, a ajuns în punctul în care durerea a devenit de nesuportat.

A ajuns într-un loc rece şi tăcut în care nu mai existau nici timp, nici lumină, nici măcar el însuşi. A dispărut în apa râului, într-un oraş cu milioane de oameni, sub un cer misterios. Inima lui bătea slab, în ritmul numelui ei... *Garrett*... *Garrett*. Ea era undeva, nu foarte departe. S-a agăţat de acest gând atunci când curenţii l-au tras spre soarta sa.

Capitolul 14

— Eliza, a spus Garrett obosită, frecându-se la ochi. Doar pentru că tata îşi doreşte ceva nu înseamnă că trebuie să-i dai.

Servitoarea era în bucătărie, acolo unde plutea un miros îmbătător de plăcintă cu carne şi încerca să se apere:

— I-am dat o felie subţire, cea mai subţire, de un deget grosime. Uite, să-ţi arăt plăcinta...

— Nu vreau s-o văd. Vreau doar să urmezi meniul săptămânal pe care ţi l-am dat.

— Nu poate mânca aşa, ca un invalid.

— *Este* un invalid.

După multe ore petrecute la clinică, Garrett se întorsese acasă şi descoperise că Eliza avusese geniala idee să-i pregătească tatălui ei una din mâncărurile preferate, o plăcintă enormă cu carne tocată, prea grea pentru sistemul lui digestiv. Şi înfricoşător de scumpă, pentru că se făcea din trei kilograme de coacăze şi stafide, un kilogram şi jumătate de mere, un kilogram şi jumătate de seu de vită, un kilogram de zahăr, un kilogram de carne

de vită, câte o jumătate de litru de vin şi coniac şi o mulţime de condimente, amestecate şi coapte în cocă fragedă.

De sus, din camera tatălui ei, nu se auzea niciun zgomot. Eliza îi dusese deja felia de plăcintă şi probabil că acum se grăbea să o termine.

— Într-o oră sau două va începe să se plângă de dureri de stomac, a spus Garrett. Plăcinta cu carne conţine tot ce-i face lui rău, de la seu la zahăr.

Pe jumătate defensivă, pe jumătate copleşită de regrete, Eliza i-a răspuns:

— Domnul Gibson obişnuia să mănânce plăcintă cu carne în fiecare duminică. Iar acum nu mai are voie nici să guste. Ce plăceri i-au mai rămas? Nu are soţie, nu are voie dulciuri, abia dacă mai poate merge, ochii nu-l mai ajută la citit… stă singur în camera lui şi numără zilele până la următoarea partidă de poker. Eu zic că ar trebui să-i facem câte o bucurie, măcar din când în când.

Garrett a dat să riposteze, dar s-a abţinut, gândindu-se la cuvintele Elizei.

Avea dreptate. Stanley Gibson, cândva un bărbat viguros, activ, agent de poliţie, îşi petrecea acum zilele într-o încăpere cufundată în linişte. O încăpere confortabilă, era adevărat, dar în care probabil că uneori se simţea ca la închisoare. Cât rău putea să-i facă câte un mic răsfăţ, când şi când? Deşi încerca să facă orice ca să-i păstreze cât mai avea din sănătatea fizică, nu trebuia să-i refuze unele mici plăceri care îi făceau viaţa tolerabilă.

— Ai dreptate, a spus fără prea mare tragere de inimă.

Eliza rămăsese cu gura căscată.

— Am?

— Sunt de acord. Fiecare dintre noi merită un strop de răsfăţ, când şi când.

— Foarte frumos că gândeşti aşa, domnişoară.

— Dar dacă acest „răsfăţ” o să-l ţină treaz toată noaptea din cauza unei dureri de burtă, să ştii că te chem să mă ajuţi.

Servitoarea a zâmbit larg.

— Da, doctore.

După ce a urcat la etaj să-şi vadă tatăl care părea foarte mulţumit de el însuşi, insistând că plăcinta nu-i va face deloc rău, Garrett a coborât în sala de primire din faţă. S-a aşezat la birou şi şi-a sortat corespondenţa, muşcând din felia de plăcintă pe care i-o adusese Eliza. A luat numai vreo două înghiţituri. Nu-i plăcuseră niciodată mâncărurile dulcege şi grele şi nu împărtăşea cu tatăl ei preferinţa pentru acea plăcintă. După părerea ei, plăcinta aceea cu carne era un amestec de ingrediente care nu aveau ce căuta laolaltă, unite într-o cocă. Era o mâncare grea care se opunea în forţă enzimelor digestive.

Chiar şi înainte să guste din plăcintă, stomacul îi dăduse semne de nelinişte. Îşi făcuse griji ziua întreagă, ştiind că Ethan dusese deja informaţiile incriminatoare la Scotland Yard. Maşinăria justiţiei fusese pusă în mişcare iar lordul Tatham şi sir Jenkyn erau cu siguranţă în defensivă, acum, în încercarea de a se salva. Gândul că Ethan cunoştea fiecare colţ din Londra o mai liniştea. Era stăpân pe el şi agil, ştia cum să-şi poarte de grijă.

După câteva zile, când uneltitorii vor fi în spatele gratiilor, Ethan o va căuta. Garrett şi-l imagina în pragul uşii ei, înalt şi frumos, poate chiar puţin emoţionat atunci când îl va invita înăuntru. Vor discuta despre viitor… viitorul lor… iar ea îl va convinge că ar fi mai fericiţi împreună decât despărţiţi, în ciuda grijilor pe care şi le făcea el. Iar dacă Ethan nu va îndrăzni să o ceară în căsătorie, atunci o va face ea, pur şi simplu.

Cum arăta oare o cerere în căsătorie?

În romane, cei doi se întorceau dintr-o plimbare la lumina lunii iar logodna era deja *un fait accompli*, lăsându-i pe cititori să-şi imagineze scena. Garrett auzise că pretendentul se lăsa într-un genunchi, ceea ce ea una n-ar fi făcut pentru nimeni, cu excepţia cazului când ar fi ajutat să-şi urce un pacient pe targa ambulanţei.

Frazele romantice nu erau punctul ei forte, aşa că ar fi fost mai bine dacă ar fi cerut-o Ethan. I-ar fi spus ceva

frumos şi poetic, cu accentul lui irlandez. Da, va găsi ea o cale să-l convingă să facă el primul pas.

Se gândea cu adevărat să se căsătorească cu un bărbat pe care îl cunoştea atât de puţin? Dacă o altă femeie s-ar fi aflat în această situaţie, Garrett ar fi sfătuit-o să aştepte şi să încerce să afle mai multe despre viitorul soţ. Şansele ca totul să iasă prost erau mai mari decât să iasă bine.

A trebuit să aştept pentru atât de multe lucruri în viaţă, şi-a spus ea. Petrecuse ani întregi studiind şi muncind în timp ce alte tinere erau curtate. Să devină medic fusese visul ei, chemarea ei. Nu se gândise niciodată că în viitor îşi va găsi un partener stabil şi iubitor care să aibă grijă de ea. Nu dorise să depindă de nimeni.

Garrett nu avea regrete. Aceasta era viaţa pe care şi-o dorise. În acelaşi timp însă… obosise să fie mereu prevăzătoare şi responsabilă. Tânjea să se arunce cu capul înainte, să fie iubită, dorită, posedată şi posesivă. Iar Ethan Ransom era singurul bărbat care o făcuse să-şi dorească să-şi asume acest risc al adevăratei intimităţi, nu numai fizice ci şi emoţionale. Simţea că cele mai intime gânduri şi sentimente erau în siguranţă cu el – Ethan nu o va ironiza niciodată, nu-i va cere mai mult decât îi dăruia el. În acelaşi timp, va fi un amant pretenţios, care nu o va lăsa să-i ascundă nimic, iar gândul acesta o tulbura dar o şi înspăimânta.

O bătaie scurtă la uşă a trezit-o din visare. Trecuse de mult ora la care veneau curierii. Cinci secunde mai târziu să auzit o nouă bătaie la uşă.

Eliza s-a grăbit să deschidă, mormăind ceva despre cei care sculau şi morţii:

— Bună seara, a auzit-o Garrett spunând. Cu ce treburi pe-aici?

A urmat o discuţie pe înfundate.

Pentru că nu auzea nimic din ce se vorbea, Garrett să încruntat şi s-a întors în scaun, să se uite spre uşă.

Eliza şi-a făcut apariţia cu un bilet împăturit. Era încruntată şi şi-a muşcat buza înainte să spună:

— Este unul din valeţii lordului Trenear. Mi-a spus că aşteaptă.

Garrett a întins mâna după bilet. A rupt sigiliul de ceară şi a văzut câteva rânduri scrise în grabă. Biletul era de la Kathleen, lady Trenear, soţia contelui.

Dr. Gibson,

Dacă ai posibilitatea, te implor să vii cât de repede la reşedinţa Ravenel. Unul dintre oaspeţii noştri a avut un accident. Chestiunea este foarte sensibilă, aşa că te rog să păstrezi discreţia. Mulţumesc, dragă prietenă.

K.

Garrett s-a ridicat atât de repede că scaunul era cât pe ce să se răstoarne.

— Cineva a fost rănit, a spus ea. Plec la reşedinţa familiei Ravenel. Ai grijă să nu-mi lipsească din geantă trusa chirurgicală şi adu-mi haina şi pălăria.

Eliza nu a pierdut vremea cu întrebări. O ajutase pe Garrett de prea multe ori ca să ştie că viteza era esenţială în cazul anumitor pacienţi.

Valetul, un bărbat înalt şi grizonant, a urmat-o imediat atunci când i-a făcut semn să o urmeze în sala de operaţii.

— Cine a fost rănit? a întrebat Garrett.

— Mă tem că nu ştiu, domnişoară… doamnă. Un străin.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— Ce a păţit? Văzându-l că ezita, a spus nerăbdătoare: trebuie să ştiu de ce natură este rana ca să iau ce trebuie.

— Un accident cu armă de foc.

— Înţeleg, a spus ea. A luat un coş metalic plin cu de toate şi l-a răsturnat pe podea, după care a început să pună în el diverse sticluţe de pe un raft: cloroform, eter, acid fenic, iod, colodiu, soluţie de bismut, fire subţiri de bumbac,

tifon, bandaje, glicerină, ligaturi din catgut, alcool izopropilic, săruri metalice. Ia-l tu, i-a spus valetului împingând coşul spre el. Şi pe aceasta, a continuat arătându-i spre o carafă cu apă sterilizată. Valetul s-a clătinat puţin sub greutatea lor. Să mergem, a spus Garrett îndreptându-se spre uşă, acolo unde o aştepta Eliza cu pălăria şi haina.

— Nu ştiu cât timp voi lipsi, i-a spus Garrett servitoarei, trăgându-şi haina pe ea. Dacă tata să plânge de dureri de stomac, dă-i o doză de tonic digestiv din dulăpiorul lui cu medicamente.

— Da, doctore. Eliza i-a întins geanta grea din piele şi bastonul.

Valetul se lupta deja să iasă pe uşă, cu ambele mâini ocupate. Eliza a sărit imediat să-l ajute.

Garrett s-a oprit în prag văzând trăsura neagră, fără vreun semn de identificare. L-a privit suspicioasă pe valet şi a întrebat:

— De ce nu se ştie cui aparţine? Trăsura familiei Ravenel are blazonul pictat pe una dintre uşi.

— A fost decizia lordului Trenear. Mi-a spus că este o chestiune privată.

Garrett nu s-a clintit.

— Cum se numesc câinii familiei?

Valetul părea uşor jignit.

— Napoleon şi Josephine. Sunt doi spanieli mici şi negri.

— Spune-mi un cuvânt de-al lui lady Pandora.

Pandora, una dintre gemene, obişnuia să inventeze cuvinte atunci când cele obişnuite nu-i plăceau. În ciuda încercărilor de a o dezvăţa de acest obicei, ea tot mai scăpa câte un cuvânt, când şi când.

Valetul s-a gândit o clipă:

— Lânezie. Asta a spus atunci când lady Trenear şi-a rătăcit coşul în care ţine lâna de tricotat.

Sigur era vorba de Pandora. Garrett a dat hotărâtă din cap şi a spus:

— Să mergem.

Au călătorit din King’s Cross până în South Audley, mai bine de cinci kilometri care au părut însă cinci sute. Garrett fremăta de nerăbdare cu geanta în poală, ţinând o mână pe coşul metalic, să nu se răstoarne. Era dispusă să facă orice pentru familia Ravenel, toţi fuseseră mereu amabili cu ea şi nu-şi dăduseră niciodată aere, deşi făceau parte din înalta societate.

Contele de acum, Devon, lord Trenear, era un văr de departe care moştenise titlul în mod neaşteptat după ce primii doi conţi muriseră unul după altul, la un interval foarte scurt de timp. Deşi Devon era un tânăr fără experienţă în administrarea unui mare domeniu sau în ceea ce privea obligaţiile financiare, se achitase admirabil de această sarcină. Îşi asumase şi răspunderea pentru cele trei surori Ravenel, Helen, Pandora şi Cassandra, toate nemăritate la acel moment, când ar fi putut foarte bine să le lase în voia sorţii.

Casa construită în perioada domniei lui Iacob I a apărut într-un final în depărtare, o construcţie pătrată bogat ornamentată cu coloane, arcade şi frontoane. În ciuda dimensiunilor, era o casă caldă, primitoare. De îndată ce trăsura s-a oprit, un valet a deschis uşa iar un altul a întins mâna să o ajute pe Garrett să coboare.

— Luaţi asta, a spus Garrett fără altă introducere, întinzând coşul. Aveţi grijă – majoritatea chimicalelor de acolo sunt caustice şi uşor inflamabile.

Valetul i-a aruncat o privire speriată şi a strâns şi mai tare mânerul coşului.

Garrett a coborât din trăsură şi a străbătut cu paşi repezi aleea care ducea spre intrare.

Două femei o aşteptau în prag: doamna Abbott, menajera, o femeie plinuţă cu păr argintiu şi lady Cassandra, tânără, blondă, cu ochi albaştri şi genul de chip întâlnit pe o camee. În spatele lor, în holul de la intrare părea să domnească panica: cameriste şi valeţi alergau de colo-colo cu carafe cu apă şi cu ceea ce păreau a fi prosoape şi cearşafuri murdare.

Garrett a strâmbat din nas la mirosul care plutea prin

aer, un amestec de substanţe organice şi chimicale caustice... oricare ar fi fost sursa, mirosul era greu, de putregai.

Menajera a ajutat-o imediat să-şi scoată pălăria şi haina.

— Doamnă doctor Gibson, a spus Cassandra, părând tulburată. Slavă Domnului că ai ajuns atât de repede!

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu sunt foarte sigură. Un bărbat a fost adus aici ceva mai devreme de poliţia fluvială care ne-a cerut să nu spunem nimănui nimic. A fost aruncat în râu şi se pare că atunci când l-au scos au crezut că era mort, dar imediat a început să tuşească şi să geamă. L-au adus aici pentru că avea în portofel o carte de vizită de-a vărului West şi pentru că nu au ştiut unde să-l ducă în altă parte.

— Bietul de el, a spus încet Garrett. Chiar şi cel mai sănătos bărbat se putea îmbolnăvi grav după ce a fost expus apelor toxice ale Tamisei. Unde este acum?

— L-au dus în bibliotecă, a spus doamna Abbott, arătând spre unul dintre holuri. Acolo e ceva de nedescris. Lordul şi lady Trenear au încercat să dea mizeria jos de pe el şi să-l facă să se simtă ceva mai confortabil. A clătinat din cap: covoarele... mobila... sunt toate distruse, fără îndoială.

— De ce contele şi contesa l-ar îngriji personal pe un străin? a întrebat nedumerită Garrett.

O nouă voce s-a alăturat conversaţiei. Un bărbat se apropia de ele din celălalt capăt al holului.

— Nu este un străin. Vocea îi era profundă, cu un uşor accent rafinat.

Garrett s-a întors cu faţa spre el şi a simţit un şoc care aproape că a lăsat-o fără răsuflare. *Ethan*. Ochii aceia albaştri... părul întunecat... statura atletică... numai că nu era el. Dezamăgirea a pus stăpânire pe ea, urmată de un fior rece, o premoniţie.

— Sunt West Ravenel. S-a uitat peste umăr, spre Cassandra. Draga mea, i-a şoptit, te rog să mă laşi singur cu doctorul, pentru câteva clipe. Fata a ieşit imediat,

urmată de menajeră. Ravenel s-a întors din nou spre Garrett şi a spus încet: bărbatul rănit este o cunoştinţă de-a ta. Eşti aici pentru că el a dorit să vii.

Prin piept îi treceau săgeţi reci de spaimă. Cele câteva înghiţituri de plăcintă cu carne de mai devreme păreau să i se ridice în gât. A înghiţit cu greu, încercând să alunge starea de greaţă şi a întrebat:

— Este domnul Ransom?

— Da.

Alte săgeţi şi mai ascuţite i s-au înfipt în piept, în inima care îi bătea nebuneşte.

Ravenel i-a vorbit rar, de parcă ar fi încercat să-i dea timp să se obişnuiască cu gândul:

— A primit un glonţ în piept. A pierdut foarte mult sânge. Rana nu pare să mai sângereze acum, dar este într-o stare foarte gravă. Îşi pierde adesea cunoştinţa. Te-am chemat nu pentru că am mai spera să-l salvezi, ci pentru că el a vrut să te vadă pentru ultima oară.

Garrett a încercat să gândească limpede dincolo de oroare. Ar fi vrut să ţipe, să plângă, să se prăbuşească la pământ. S-a gândit însă la cei care erau responsabili pentru răul făcut lui şi un val de furie a cuprins-o, alungând disperarea. *Cum de au îndrăznit să-i facă asta*? Accesul de mânie i-a dat forţă şi curaj. A strâns din pumni şi a spus cu glas ferm:

— Duceţi-mă la el. Îl voi face bine.

Capitolul 15

— Cred că nu ai înţeles bine în ce stare este, a spus Ravenel pe când o conducea spre bibliotecă. Viaţa lui atârnă de un fir de aţă.

— Am înţeles foarte bine, a spus Garrett urmându-l cu paşi mari. Orice rană în piept pune viaţa în pericol. În plus, apele Tamisei sunt contaminate cu bacterii, nitraţi şi alte chimicale otrăvitoare. Astfel de răni sunt cel mai greu de

dezinfectat.

— Şi totuşi crezi că sunt şanse să-l salvezi? a întrebat-o sceptic.

— Îl voi salva. Garrett a clătinat din cap nemulţumită auzindu-şi vocea tremurând.

Au intrat în biblioteca imensă, formată din două încăperi care comunicau între ele, pe ai căror pereţi erau înşirate rafturi pentru cărţi, din mahon. Piesele de mobilier erau greoaie şi includeau o masă masivă, aşezată în centru şi o banchetă lungă. Pe covorul adus din Persia erau teancuri de prosoape şi carafe cu apă. Un miros greu răzbătea în ciuda prospeţimii săpunului cu fenol, folosit de obicei pentru cai sau pentru murdăriile dificile din casă.

Kathleen, lady Trenear, subţire şi fragilă şi soţul ei Devon erau amândoi aplecaţi deasupra unei siluete întinse pe banchetă.

Inima lui Garrett bătea atât de tare că luminile din încăpere păreau să-i pulseze în faţa ochilor.

— Bună seara, a spus încercând să pară liniştită, dar fără prea mare succes.

S-au întors amândoi spre ea.

Kathleen era o femeie delicată, roşcată, cu o frumuseţe aproape felină. A privit-o cu îngrijorare.

— Doamnă doctor Gibson, a murmurat.

— Contesă, a spus ea. După care l-a salutat pe contele înalt şi brunet: lord Trenear.

S-a uitat imediat la Ethan. Dacă nu ar fi tremurat violent, ar fi crezut că murise deja. Chipul îi era ca de ceară, buzele vineţii, ochii închişi. Îl acoperiseră cu o pătură dar îi lăsaseră un braţ şi umerii descoperiţi. Mâna se odihnea cu palma în sus, cu degetele uşor îndoite şi unghiile aproape gri.

A lăsat geanta jos, lângă banchetă şi i-a luat pulsul. Era atât de slab că abia l-a simţit. Venele erau lipsite de culoare şi aplatizate. *Dumnezeule mare*! Pierduse prea mult sânge.

Ethan a tresărit sub atingerea ei. A ridicat pleoapele grele iar privirea tulbure, dezorientată s-a fixat asupra ei,

focalizându-se cu efort. Un zâmbet slab i-a apărut pe buze, fantomatic.

— Garrett… nu am prea mult timp.

— Prostii, a spus ea hotărâtă. Te voi face bine cât de curând.

A dat să-l dezvelească dar mâna lui mare a alunecat peste mâna ei, oprind-o:

— Sunt pe moarte, iubire, l-a auzit şoptind.

Cuvintele lui au cutremurat-o. Până şi ea a fost uimită că i-a putut răspunde coerent:

— Lasă-mă pe mine să pun diagnosticul.

Degetele lui s-au înlănţuit cu ale ei. Senzaţia era lipsită de căldură şi forţă, aşa cum fusese obişnuită.

— Garrett…

Şi-a folosit mâna liberă ca să dea pătura deoparte, să poată vedea rana de glonţ. Era un cerc mic, surprinzător de neted. Dată fiind elasticitatea pielii, Garrett ştia sigur că glonţul era mai mare decât diametrul găurii.

Ethan şi-a fixat privirea asupra ei şi a vorbit cu mari eforturi:

— Din prima clipă în care te-am văzut am ştiut că tu eşti lumea mea. Te-am iubit dintotdeauna. Dacă mi-aş putea alege soarta, nu ne-am despărţi niciodată. *Acushla*… bătaie a inimii mele, respiraţia sufletului meu… nimic pe lume nu e mai frumos. Umbra ta pe pământ este lumina soarelui meu.

A tăcut, cu ochii închişi. Trupul îi tremura violent. Durerea îl făcea să-şi apropie sprâncenele, de parcă s-ar fi concentrat pe ceva.

Neîndemânatică, Garrett a început să scotocească în geantă după stetoscop. Inima i se frângea în bucăţi. Ar fi vrut să se arunce pe el şi să urle de disperare. *Nu sunt suficient de puternică pentru asta*, şi-a spus. *Nu pot suporta*. *Dumnezeule*, *te rog*, *nu lăsa să se întâmple asta*… *te rog*…

S-a uitat la chipul lui cenuşiu şi o mantie de calm s-a aşezat peste îngrijorarea ei. Nu-l va pierde.

A pus cu grijă stetoscopul pe câteva locuri de pe

pieptul lui, din dreptul gâtului şi până în capătul cutiei toracice. Deşi respira rapid şi superficial, plămânii nu păreau să-i fie afectaţi. S-a agăţat de această veste bună şi a căutat din nou în geantă. A găsit trusa cu ace hipodermice şi a pregătit o seringă cu morfină.

— Ethan, a spus încet, poţi să-mi spui ce fel de armă a fost? Cam de la ce distanţă a tras atacatorul?

El a întredeschis ochii şi a privit-o fără să înţeleagă.

Din spatele ei s-a auzit glasul lui Devon, lord Trenear:

— După arsura din piept aş zice că s-a tras de aproape. Glonţul nu a ieşit. Aş crede că a fost un pistol de calibru mare.

Spera ca el să aibă dreptate: rana făcută prin carne de un glonţ de calibru mare ar fi trebuit să fie mai largă, ceea ce făcea mai uşoară scoaterea lui.

— Mi-a spus că a fost unul dintre oamenii lui Jenkyn, a continuat Trenear. Un asasin de profesie ar folosi un glonţ modern, cu formă conică, nu rotundă. Dacă este aşa, înseamnă că este învelit într-o carcasă de cupru sau oţel.

— Mulţumesc, domnule. Glonţul cu vârf ascuţit avusese probabil o traiectorie directă, nu ricoşase în interiorul corpului lui. Iar dacă era în carcasă metalică însemna că nu s-a fragmentat.

Trenear a privit-o şi a înţeles că avea de gând să-l opereze acolo pe Ethan, într-un efort de ultim moment pentru a-i salva viaţa. Ochii lui erau întunecaţi, mărginiţi de un albastru profund… *ochii lui Ethan*. Înnebunise oare? Nu, nu *se* va mai gândi la altceva. Doar la ce avea de făcut acum.

— De ce ai nevoie? a întrebat Kathleen. Avem trei vase mari cu apă clocotită şi altele pe foc. L-am spălat cu săpun cu fenol.

— Excelent, a spus Garrett. Am adus cu mine un coş cu chimicale. Căutaţi vă rog sticluţa pe care scrie hipoclorit de sodiu şi turnaţi-o toată într-un vas cu apă. Dezinfectaţi cu ea masa, centimetru cu centimetru, şi acoperiţi-o cu cearşafuri curate. Am nevoie de toate lămpile pe care le găsiţi. S-a întors spre Devon: Îl poate aduce cineva pe

doctorul Havelock?

— Merg chiar eu după el.

— Mulţumesc. Să aducă neapărat dispozitivul Roussel pentru transfuzii. N-o să vrea, dar să nu vină fără el. A îngenuncheat lângă banchetă şi a frecat braţul lui Ethan cu soluţie antiseptică. A ridicat seringa şi a scos aerul din corpul de sticlă până ce apărut un strop limpede în vârful acului.

Ethan a clipit, părând să-şi revină.

— Garrett, a spus cu grijă, de parcă nu era sigur că acela era numele ei. A văzut seringa din mâna ei. Nu am nevoie de asta.

— Îmi vei mulţumi când voi începe să caut glonţul.

Pieptul i se ridică şi-i cobora violent, respira agitat.

— Nici să nu te gândeşti să mă deschizi… ca pe o blestemată conservă cu carne.

— Vei primi cele mai bune îngrijiri medicale, l-a liniştit ea.

— Chiar dacă supravieţuiesc operaţiei, febra mă va ucide.

— Vei supravieţui cu siguranţă operaţiei şi, la fel de sigur, vei face febră. Una foarte rea. Eşti plin de microbi inflamatorii după ce ai stat în apa aceea mizerabilă. Din fericire, am adus cu mine o mulţime de soluţii antiseptice. Te curăţ imediat.

— Pentru Dumnezeu, femeie… ah, la naiba, ce-a fost asta?

— Morfină, i-a răspuns ea împingându-i în braţ soluţia din seringă.

Ethan s-a supus, ştiind că nu avea cum să o oprească.

— N-ai pic de romantism în tine, a mormăit. Nici măcar un osişor.

Garrett ar fi zâmbit dacă ar fi putut.

— La şcoală am desfăcut şi apoi am asamblat un întreg schelet. Nu există niciun os al romantismului.

El şi-a întors capul.

Garrett era sfâşiată de dragoste şi îngrijorare. A simţit cum îi tremurau buzele şi a închis strâns gura. Ştia că Ethan

înţelesese cât de aproape era de moarte şi că se resemnase în faţa inevitabilului. Voia să-şi petreacă ultimele clipe conştient şi lucid, în braţele femeii pe care o iubea.

În loc să-l mângâie, însă, mâinile ei vor mânui instrumente chirurgicale. În loc să-l privească cu adoraţie, ochii ei vor căuta contuzii şi sângerări.

Nu, ea nu era o romantică.

Dar nici nu ar fi fost femeia pe care o iubea el dacă nu ar fi făcut totul ca să-l salveze.

A lăsat deoparte seringa şi s-a uitat la urechea lui, cu formă perfectă. S-a aplecat şi i-a şoptit:

— Ethan, ascultă-mă. Asta fac eu cel mai bine. Vom trece împreună de asta iar eu voi avea grijă de tine. Voi sta cu tine minut de minut. Ai încredere în mine.

Şi-a întors obrazul spre ea. Garrett ştia că el nu o credea. Lumina din ochi i se stingea.

— Spune-mi că mă iubeşti, i-a şoptit el.

Cuvintele au dat năvală în inima ei… *te iubesc*, *am nevoie de tine*, *oh*, *Doamne*, *nu mă părăsi*… dar a avut premoniţia îngrozitoare că, spunând asta, îl va lăsa să plece. Ca şi cum i-ar da permisiunea să treacă dincolo, împăcat, în loc să lupte pentru viaţa lui.

— Mai târziu, i-a răspuns cu blândeţe. Îţi spun când te trezeşti, după operaţie.

*

Când doctorul Havelock a ajuns, Ethan fusese deja aşezat pe masa masivă din stejar. Fusese nevoie de efortul lui West Ravenel şi a încă trei bărbaţi care l-au mişcat cu mare grijă, de teamă să nu-i facă vreun rău. Ethan delira acum, scotea din când în când câte un geamăt sau un strigăt de neînţeles.

Cu ajutorul lui Kathleen, Garrett îl spălase din cap până în picioare cu soluţie dezinfectantă şi-i răsese zona din jurul rănii, pregătindu-l pentru operaţie. Îi puseseră un prosop peste mijloc, din decenţă, iar la sfârşit îl acoperiseră

cu cearşafuri curate din bumbac. Paloarea alb-albăstruie dădea pielii lui aparenţa marmurei.

Morfina îşi făcuse efectul doar în parte, era evident că Ethan avea în continuare dureri, dar Garrett nu îndrăznea să-i suplimenteze doza din cauza tensiunii foarte scăzute.

Garrett a răsuflat uşurată când l-a văzut pe doctorul Havelock. Prezenţa lui îi dădea curajul că îl va ajuta pe Ethan să depăşească acel moment. Havelock se pieptănase în grabă iar pe obraji şi bărbie avea peri scurţi argintii, barba de o zi. L-a examinat pe Ethan cu o eficienţă tăcută şi a răspuns murmurelor lui incoerente cu câteva cuvinte liniştitoare.

Când Havelock a terminat evaluarea, Garrett l-a tras într-un colţ ca să discute între patru ochi.

— Este foarte aproape de un colaps circulatoriu, a spus Havelock încet, cu o expresie gravă. Nu am mai văzut până acum un pacient care să poată supravieţui unei hemoragii atât de severe. Glonţul a pătruns în muşchiul pectoral stâng. Nu m-ar mira ca artera să fie complet secţionată.

— La asta m-am gândit şi eu – dar dacă ar fi fost aşa, ar fi murit pe loc. De ce s-a oprit sângerarea? Dacă sângele s-ar fi scurs în cavitatea toracică, plămânii nu i-ar mai fi funcţionat. Dar nu s-a întâmplat asta.

— Este posibil ca artera să se fi comprimat şi să se fi obturat temporar.

— Dacă se dovedeşte că e vorba de artera axilară, braţul va fi suficient de alimentat cu sânge dacă i-o întrerup definitiv?

— Da, circulaţia colaterală ar fi suficientă. Dar nu te-aş sfătui să faci asta.

— Ce m-ai sfătui, atunci?

Havelock a privit-o câteva momente într-un fel care ei nu i-a plăcut deloc.

— Lasă-l pe bietul de el să moară în pace.

Cuvintele lui au avut efectul unei palme peste faţă.

— Poftim? a întrebat uimită. Nu. Îl voi salva.

— Nu poţi. Din câte am învăţat de la tine despre

medicina antiseptică, bărbatul este într-atât de contaminat încât nu mai are nicio şansă. Este o nebunie, o dovadă de egoism să-l faci să treacă printr-o operaţie inutilă. Chiar dacă ai reuşi să-i amâni decesul cu o zi sau două, l-ai face să *treacă* printr-o agonie de nesuportat. Organele îi vor ceda, unul după altul. Nu vreau să am aşa ceva pe conştiinţă. Şi nici tu.

— Văd eu ce fac cu conştiinţa mea. Tu doar ajută-mă. Nu-l pot opera singură.

— Să operezi atunci când datele medicale spun contrariul – şi când îi vor cauza pacientului doar o suferinţă inutilă, este chiar definiţia malpraxisului.

— Nu-mi pasă, a spus Garrett, nechibzuită.

— Îţi va păsa chiar foarte tare dacă asta îţi va distruge cariera. Ştii că sunt numeroşi cei care abia aşteaptă să-ţi ridice licenţa. Prima femeie chirurg din Anglia, alungată din profesie din cauza unui scandal… ce va însemna asta pentru toate femeile care visează să-ţi calce pe urme? Şi cum rămâne cu pacienţii pe care nu-i vei mai putea ajuta?

— Dacă nu fac nimic pentru el nu voi mai putea fi de ajutor nimănui, a izbucnit Garrett, tremurând de emoţie. M-ar bântui pentru totdeauna. N-aş putea trăi cu gândul că aveam o şansă să-l salvez dar nu am făcut-o. Tu nu-l cunoşti. Dacă lucrurile ar fi stat invers, el ar fi făcut orice pentru mine. Trebuie să lupt pentru el. *Trebuie*.

Bărbatul o privea de parcă nu o mai recunoştea.

— Nu gândeşti limpede.

— Gândesc mai limpede decât am făcut-o în viaţa mea.

— Este bărbatul pe care l-ai cunoscut în casa lordului Tatham.

Garrett a roşit, dar i-a susţinut privirea:

— Ne cunoşteam deja. El este… este… important pentru mine.

— Înţeleg. Tăcut, Havelock se trăgea de favoriţii albi, *timp în care se scurgeau* secunde preţioase din viaţa lui Ethan.

— Ai adus dispozitivul pentru transfuzii? a izbucnit

Garrett, nerăbdătoare să treacă la acţiune.

— Am încercat transfuzii în cazul a şapte pacienţi şi fiecare s-a sfârşit cu dureri atroce sau chiar atacuri de cord. Nu s-a descoperit încă de ce anumite tipuri de sânge sunt compatibile iar altele nu. Tu nu ai văzut ce se întâmplă când procedura eşuează. Eu da. Şi nu voi mai face niciodată un pacient să treacă printr-o asemenea agonie.

— L-ai adus? a insistat ea.

— Da, i-a răspuns el. Dacă îl foloseşti, atunci Dumnezeu să vă ajute, şi pe tine şi pe bietul nenorocit. Fii sinceră: acţionezi pentru binele pacientului sau pentru tine?

— Pentru amândoi! O fac pentru amândoi.

A citit în expresia lui că era răspunsul greşit.

— Nu te pot ajuta să faci ceva împotriva intereselor pacientului. Sau ale tale, a spus Havelock. Este curată nebunie, Garrett.

Nu-i mai spusese niciodată pe numele mic.

Au rămas tăcuţi câteva momente, apoi Havelock i-a aruncat o privire rugătoare şi fermă deopotrivă şi s-a întors spre uşă.

— Pleci? l-a întrebat ea uluită.

El a trecut pragul fără să-i răspundă.

Garrett se simţea goală pe dinăuntru, amorţită. Doctorul William Havelock – partenerul, sfătuitorul şi confidentul ei, bărbatul cu o capacitate infailibilă de a discerne între bine şi rău chiar şi în cele mai dificile situaţii – tocmai îi întorsese spatele. Nu voia să ia parte la ce avea ea de gând să facă. Nu pentru că el nu ar fi avut dreptate – ci ea. El rămânea fidel principiilor, pe când ea…

Nu avea principii când era vorba de Ethan Ransom.

Ci doar îl iubea, pur şi simplu.

Tremurând de disperare, a clipit des pentru că i se pusese un văl pe ochi. Simţea că se sufocă.

La naiba, la naiba, acum mai şi plângea!

Cineva stătea în prag. Era West Ravenel, care o privea atent. Ochii lui neobişnuit de albaştri ieşeau în evidenţă pe tenul ars de soare.

Garrett a plecat capul şi a înghiţit în sec de câteva ori.

Probabil că o dispreţuia, sau o compătimea. Orice ar fi fost, simţea că un singur cuvânt din partea lui o va distruge.

— Hai s-o facem, l-a auzit spunând. Te ajut eu.

A ridicat capul şi l-a privit uimită. I-au trebuit câteva clipe ca să-şi dea seama că el se oferea să o ajute cu operaţia. Şi-a dres glasul şi a reuşit să rostească:

— Ai pregătire medicală?

— Deloc. Dar voi face tot ce-mi spui.

— Ai probleme la vederea sângelui?

— Dumnezeule, nu! Sunt fermier. Sunt mereu înconjurat de sânge, animal sau uman.

Garrett l-a privit neîncrezătoare, ştergându-se la ochi cu mâneca.

— Fermierii au de-a face cu mult sânge?

Ravenel a zâmbit:

— N-am spus că m-aş şi pricepe la asta. Zâmbetul lui îi aducea aminte atât de mult de cel al lui Ethan că Garrett a simţit o gheară în piept. Ravenel a scos o batistă din buzunar şi i-a întins-o.

Simţindu-se umilită pentru că o văzuse plângând, Garrett şi-a şters ochii şi obrajii şi şi-a suflat nasul.

— Cât de multe ai auzit?

— Cam tot. Sunetul se propagă în toată biblioteca.

— Crezi că Havelock avea dreptate?

— În legătură cu ce?

— Că ar trebui să-l las să moară în pace în loc să-l torturez cu o operaţie?

— Nu. Oricum ai distrus scena mişcătoare de pe patul de moarte. Abia aşteptam să aud ce urmează după „umbra ta pe pământ este lumina soarelui meu” şi când colo ai început să răcneşti ordine, mai rău ca un sergent. Poţi să-l operezi pe Ransom. Oricum nu va mai fi în stare să spună ceva la fel de romantic în seara asta.

Garrett îl privea încruntată dar şi uimită. Probabil că nu-şi dădea seama sau nu-i păsa că glumele erau total nepotrivite în asemenea împrejurări. Probabil ultima variantă era cea adevărată. Pe de altă parte, nepăsarea lui o liniştea. Putea fi un ticălos atunci când îi convenea, mai

mult ca sigur, dar nu era genul care să cedeze sub presiune. Iar în clipa aceea era tot ce-i trebuia.

— Foarte bine, a spus ea. Mergi la bucătărie şi spală-ţi partea de sus a corpului cu săpun cu fenol şi apă fierbinte. Ai grijă să te freci şi sub unghii. I-a privit mâinile îngrijite, cu degete lungi şi elegante.

— Ce să îmbrac? a întrebat-o Ravenel.

— O cămaşă din bumbac. Să nu atingi nimic după aceea – în special clanţa uşii. Şi să vii direct încoace.

El a dat scurt din cap şi s-a îndepărtat cu paşi siguri. Vocea i-a răsunat pe coridor:

— Doamnă Abbott, merg la bucătărie să mă spăl. Avertizează-le pe cameriste să-şi ferească privirea de la fizicul meu masculin.

Kathleen, lady Trenear s-a apropiat de Garrett.

— Despre ce cameriste o fi vorba? Ale noastre se vor înghesui toate în camera de spălat vasele, să vadă mai bine.

— Mă pot baza pe el? a întrebat-o Garrett.

— Este solid ca o stâncă. West administrează fermele domeniului, se ocupă de arendaşi şi se pricepe la toate, de la mieii născuţi primăvara la îngrijirea vitelor bolnave. Face orice este nevoie, oricât de neplăcut ar fi. Te-aş ajuta şi eu, dar… Kathleen a făcut o pauză, apoi a adăugat: sunt din nou însărcinată şi am greţuri mare parte din timp.

Garrett a privit-o îngrijorată pe contesa albă ca varul. Probabil că îi era rău din cauza mirosului greu al apei murdare.

— Expunerea la această contaminare nu-ţi face bine, i-a spus. Trebuie să faci imediat baie şi să stai întinsă într-o cameră bine aerisită. Şi spune-i bucătăresei să-ţi facă un ceai cu ghimbir. O să-ţi mai liniştească stomacul.

— Aşa voi face. Kathleen i-a zâmbit. West şi servitorii te vor ajuta. Soţul meu şi cu mine vom face aranjamentele necesare ca domnul Ransom să părăsească Londra cât mai curând posibil. Trebuie dus într-un loc sigur până ce se întremează.

— Mă tem că ai prea multă încredere în priceperea

mea, i-a spus Garrett cu tristeţe.

— După ce ai operat-o pe Pandora? Nu am nici cel mai mic dubiu. Sunt convinsă că ai un as în mânecă.

— Mulţumesc. Tulburată, Garrett a simţit că ochii i se umezeau din nou.

Kathleen i-a prins mâinile în mâinile ei calde.

— Dă tot ce poţi şi lasă soarta să decidă. Nu-ţi vei face reproşuri mai târziu dacă vei şti că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă.

Garrett a schiţat un zâmbet:

— Îmi cer scuze… dar nu ştii mai nimic despre doctori.

*

— Forceps de arteră, a spus Garrett arătând spre unul dintre instrumentele sterilizate de pe tava acoperită cu o bucată de pânză de in Forceps de torsiune. Forceps pentru răni. Forceps pentru sutură. Bisturiu pentru amputare. Bisturiu cu două tăişuri pentru amputare. Bisturiu interosos. Bisturiu pentru rezecţie. Scalpel curbat, scalpel drept, foarfece curbate…

— Mi le spui pe parcurs. Mintea mi s-a golit imediat ce am auzit „bisturiu pentru amputare”.

West Ravenel stătea alături de Garrett în faţa mesei din bibliotecă, acolo unde Ethan, inconştient, fusese înfăşurat în cearşafuri albe curate şi o pătură din bumbac. Garrett îi administrase cloroform turnând cu grijă câteva picături într-un inhalator cilindric în timp ce Ravenel îi ţinea o mască ce îi acoperea nasul şi gura.

A dat cearşaful deoparte şi l-a lăsat descoperit până la talie.

— Ce mai specimen! a spus Ravenel. Are muşchi până şi în locuri în care nici nu ştiam că există muşchi.

— Domnule Ravenel, a spus ea luând o seringă lungă şi groasă, te rog să te abţii de la comentarii. A turnat cu grijă soluţie de clorură de zinc pe rană şi a pus seringa deoparte. Dă-mi te rog sonda Nélaton – cea cu vârful din porţelan.

A inserat sonda şi a descoperit că glonţul avusese o traiectorie dreaptă, ajungând până la prima *coastă*. Vârful sondei s-a lovit de ceva dur. Garrett a scos-o şi i-a privit vârful devenit acum albastru.

— Ce este? a întrebat-o Ravenel.

— Porţelanul se albăstreşte în contact cu plumbul.

Glonţul ajunsese într-o zonă cu vene majore, artere şi nervi, toate fiind protejate de armura muşchilor duri.

Garrett învăţase la şcoală să nu opereze niciodată un membru al familiei sau pe cineva de care era ataşată emoţional. Chirurgii aveau nevoie de obiectivitate. A privit chipul lui Ethan şi şi-a dat seama că urma să înceapă cea mai dificilă operaţie din cariera sa pe bărbatul de care se îndrăgostise. *Dumnezeu să mă ajute*, şi-a spus în gând, nu ca o blasfemie ci ca o rugăciune.

— Am nevoie de scalpelul curbat, a spus.

Ravenel i-a întins imediat instrumentul. Pe când se pregătea să facă o incizie imediat sub claviculă l-a auzit întrebând:

— Trebuie neapărat să privesc partea aceasta?

— Aş prefera să-mi dai instrumentul corect atunci când ţi-l cer, i-a spus sec. Ceea ce înseamnă să-ţi ţii ochii deschişi.

— Întrebam şi eu, a spus el. Sunt deschişi.

A tăiat cu grijă, divizând ţesutul. Glonţul era înfipt în artera axilară, împreună cu ceva ce părea a fi o bucată de pânză din cămaşă sau haină. Aşa cum bănuise doctorul Havelock, capetele arterei secţionate se contractaseră şi se închiseseră.

— Ar fi murit în câteva minute din cauza hemoragiei dacă glonţul nu i-ar fi astupat temporar artera. Acesta, împreună cu coagularea, au acţionat ca un dop. Continuând să studieze atent rana, l-a întrebat: te pricepi să pui aţă într-un ac?

— Da.

— Bine. Foloseşte-te de forceps şi ia catgut din borcanul acela. Trece-l prin cel mai subţire ac de pe tavă.

A îndepărtat braţul lui Ethan astfel încât să formeze

un unghi drept.

Văzând unde se pregătea să facă o a doua incizie, el a întrebat:

— De ce-l tai la subraţ când rana este în piept?

— Trebuie ligaturat mai întâi capătul distal al arterei. Lasă-mă să mă concentrez, te rog.

— Scuze. Sunt obişnuit cu operaţiile pe animalele de la fermă. Dacă ar fi fost vorba de o vacă lovită de ciumă aş fi înţeles exact ce se petrece.

— Dacă nu taci îţi pun cloroform la nas şi mă descurc singură.

El a închis imediat gura.

În minutele care au urmat, Garrett a făcut o muncă delicată: a ligaturat artera în două locuri, atentă să nu atingă reţeaua de vene din zona axilei. A extras glonţul şi bucata de ţesătură, a debridat ţesutul afectat şi a irigat rana ca să scape de mizerii şi bacterii. La indicaţiile ei, Ravenel s-a folosit de o chiuretă pentru a spăla inciziile proaspete cu soluţie antiseptică. Ea a montat câteva tuburi pe post de drene şi le-a cusut cu mătase carbolică, după care a bandajat locul cu tifon.

— Am terminat? a întrebat Ravenel.

Garrett nu i-a răspuns imediat, ocupată să evalueze starea lui Ethan.

Genunchii şi picioarele deveniseră albe ca marmura, chipul lui căpătase o paloare mortală. Pulsul îi coborâse la patruzeci de bătăi pe minut.

Îl pierdea.

— Nu încă, a răspuns încercând să-şi păstreze calmul. Am nevoie… avem nevoie de încă o persoană. Una să doneze sânge, cealaltă să mă asiste. Aparatul Roussel… unde este?

— Vorbeşti despre o transfuzie? a întrebat Ravenel. Funcţionează?

Ea nu l-a privit când i-a răspuns:

— Cam jumătate din pacienţi au decedat în mai puţin de o oră.

Din celălalt capăt al încăperii au auzit vocea lordului

Trenear.

— Aparatul este chiar aici, lângă mine.

Garrett nu-şi dăduse seama că asistase şi el la operaţie, într-atât fusese de concentrată pe ce avea de făcut.

Trenear s-a apropiat şi a pus pe masă o casetă din lemn de trandafir lăcuit.

— Ce trebuie să fac? a întrebat.

— Deschide caseta dar nu atinge nimic dinăuntru. Am nevoie ca unul dintre voi să doneze sânge iar celălalt să mă ajute cu transfuzia.

— Ia-mi mie sânge, s-a oferit imediat Trenear.

— Nu, a spus Ravenel. Insist să fie eu donatorul. Dacă supravieţuieşte, asta o să-l înfurie şi mai tare.

I-a zâmbit lui Garrett. Privindu-l, Garrett s-a relaxat puţin.

— Foarte bine. A tras adânc aer în piept. Lord Trenear, te rog să-ţi speli mâinile în vasul din partea aceea şi să pulverizezi soluţie carbolică. Scoate-ţi cămaşa, domnule Ravenel şi aşază-te pe masă aşa încât braţul stâng să fie poziţionat lângă braţul drept al domnului Ransom.

Dispozitivul fusese sterilizat deja. Avea o formă ciudată, un mănunchi de tuburi delicate care ieşeau dintr-un vas de sticlă, ca o vieţuitoare marină mecanică. Un tub era conectat la un aspirator, altul la un robinet minuscul şi la o canulă cu un ac în vârf, iar altul la o pompă de forma unui balon.

Dispozitivul a tremurat puţin în mâinile lui Garrett, atunci când ea l-a scos cu grijă din cutie. Mai asistase o dată la o transfuzie, dar chirurgul de atunci folosise un aparat mult mai simplu, de modă veche.

Blestemat să fie Havelock! Dacă rămânea ar fi putut-o sfătui cum să-l folosească.

Garrett a ridicat ochii de pe aparat şi a clipit văzându-l pe West Ravenel dându-şi cămaşa jos şi urcându-se pe masă. În ciuda comentariului de mai devreme legat de Ethan şi de silueta lui atletică, nici el nu se prezenta prea rău. Avea musculatura dură, bine formată a unui bărbat

obişnuit să ridice şi să care greutăţi. Cel mai mult a surprins-o însă că şi bustul îi era la fel de bronzat ca şi faţa.

Ce gentleman stătea afară, la soare, fără cămaşă?

Ravenel a zâmbit când i-a surprins expresia. O strălucire de amuzament uşor arogant i-a străbătut privirea.

— Munca la fermă, a spus. Şi mai muncesc din când în când la carieră.

— Gol pe jumătate? a întrebat Garrett, aşezând aparatul pe o pânză curată.

— Încarc bolovani în căruţe trase de cai, a spus el. Ceea ce se potriveşte perfect cu intelectul meu. Şi este mult prea cald pentru cămaşă, să ştii. Deşi Garrett nu a schiţat niciun zâmbet, a apreciat nota de umor care i-a abătut atenţia de la gravitatea situaţiei. O singură greşeală, o bulă de aer în venă, şi viaţa lui Ethan se sfârşea.

Trenear s-a apropiat la rândul lui.

— Ce mai fac acum?

Ea i-a întins un vas sterilizat, din sticlă.

— Umple-l cu apă fiartă.

I-a ascultat apoi inima lui Ravenel, cu stetoscopul şi i-a luat pulsul. Avea inimă de bivol, ritmul era puternic şi regulat. A umplut aspiratorul cu apă şi i-a legat ferm un garou pe braţ.

— Strânge pumnul te rog. Braţul musculos s-a contractat. O venă cubitală medie perfectă, a spus frecându-i braţul cu alcool izopropilic. Aş fi găsit-o şi fără garou.

— M-aş mândri tare cu aceste laude privind venele mele, a spus Ravenel, dacă nu aş vedea acul acela lung de vreo opt centimetri ataşat la unul dintre tuburi.

— Voi fi cât mai blândă cu putinţă, a spus ea. Dar mă tem că va fi incomod.

— Nu se compară cu un glonţ în piept, sunt sigur. Nu pot să mă plâng ca un papă-lapte.

Fratele lui mai mare i-a spus fără urmă de răutate:

— Ştim cu toţii că eşti un papă-lapte. N-ai decât să te văicăreşti.

— Poate că ar fi mai bine să-ţi fereşti privirea, domnule Ravenel, a murmurat Garrett. Şi să nu deschizi pumnul.

— Spune-mi West.

— Nu ne cunoaştem suficient de bine.

— Îmi storci sângele din vena cubitală medie, a spus el. Îmi spun pe numele mic femei care au făcut chiar mai puţin de atât. Drace! a exclamat când Garrett i-a înfipt acul uşor curbat în venă. S-a încruntat văzând cum sângele îi curgea de-a lungul tubului spre aspirator. De cât va fi nevoie?

— Cam trei sute de mililitri. Vom umple vasele doar cât pulsul să-şi revină la ritmul şi volumul normal. Garrett a legat un alt garou pe braţul inert al lui Ethan şi a început să caute o venă. Niciuna nu era vizibilă. Lord Trenear, te rog să apeşi aici şi aici… El a făcut întocmai cum i se spusese.

Nimic. Nicio venă.

Puls *zero*.

Ethan şi-a dat ultima suflare, ca un oftat.

Murise.

— Nu, nu! a spus cu vehemenţă Garrett apucând un bisturiu. Să nu-mi faci asta, ticălosule, porc de câine! A strâns o bucată de piele între degete, a făcut rapid o incizie şi a expus o venă. Dă-mi un depărtător, a spus printre dinţi. Cum Trenear ezita în faţa tăvii cu instrumente, a continuat: pe cel ascuţit. El l-a ridicat imediat de pe tavă şi i l-a întins.

În câteva secunde, Garrett ridicase vena cu depărtătorul, făcuse o incizie transversală cu bisturiul şi introdusese o canulă. În timp ce lordul Trenear ţinea canula nemişcată, ea a conectat-o la transfuzie şi s-a folosit de pompă şi de aspirator ca să scoată ultimul dram de aer şi să introducă apă sterilă. Deşi nu mai folosise niciodată aparatul, cumva mâinile ei ştiau ce să facă, ghidate de o parte a creierului ei care gândea de zece ori mai repede decât de obicei. A răsucit ventilul de închidere şi sângele a început să-i curgă în venă.

Cei doi bărbaţi erau acum conectaţi printr-un canal închis ermetic.

Garrett a apăsat balonul-pompă ca să elibereze sângele încet în vena lui Ethan, să nu-i forţeze inima. Buzele i se mişcau într-o incantaţie neobosită: *Întoarce-te*, *întoarce-te*, *întoarce-te*...

Un minut mai târziu, silueta lipsită de viaţă a suferit o schimbare miraculoasă. Pulsul i-a revenit. A prins ceva culoare iar pieptul i s-a ridicat o dată, de două ori... după care a început să respire întretăiat. După încă un minut transpira şi avea convulsii.

Garrett a oftat uşurată. Ochii i s-au înceţoşat, aşa că i-a acoperit cu mâna şi a încercat să se stăpânească. Câteva cuvinte profane i-au scăpat printre dinţi când o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

— Înjuri atât de frumos, i-a spus Ravenel. Puţine femei o fac cu atâta naturaleţe.

— Am învăţat la Sorbona, i-a răspuns Garrett continuând să-şi ţină mâna la ochi. Ar trebui să mă auzi înjurând în franceză.

— Prefer să nu, altfel cine ştie? Dacă mă îndrăgostesc de tine? À-propos, Ransom are suficient sânge acum? Nu de alta, dar am cam început să ameţesc.

*

Garrett şi-a curăţat instrumentele şi aparatul pentru transfuzii şi i-a verificat lui Ethan semnele vitale pentru a zecea oară. Pulsul – o sută. Temperatura – treizeci şi şapte cu doi. Respiraţia – treizeci. Transpira abundent şi se zvârcolea în timp ce efectul anesteziei se risipea.

L-a lăsat în grija doamnei Abbott, a păşit nesigură până în colţul bibliotecii şi s-a aşezat pe *o scăriţă* din lemn sculptat. Şi-a sprijinit capul în mâini. Şi-a dat seama, ca prin vis, că tremura violent. Nu se putea gândi ce să facă, aşa că a stat acolo, cu dinţii clănţănind.

Cineva s-a aplecat spre ea. A simţit pe spate o mână mare, caldă. A întors capul şi l-a văzut pe West Ravenel. Nu a făcut niciun comentariu maliţios, era doar o prezenţă calmă, prietenoasă, care a liniştit-o puţin. Atingerea lui i-a

amintit de felul în care o mângâia Ethan pe gât. Tremurul s-a risipit, a început să se relaxeze. El a rămas nemişcat, în linişte, până ce ea s-a ridicat cu un oftat.

Ravenel şi-a retras mâna de pe spatele ei. Fără vreun cuvânt, i-a întins un pahar cu whisky sau coniac – ceva cu alcool, în orice caz – pe care ea l-a acceptat recunoscătoare. Dinţii i s-au ciocnit de pahar când a luat prima înghiţitură. Focul de culoarea ambrei a ajutat-o să se elibereze cu totul de tensiune.

— A trecut aproape o oră, a spus Ravenel. Înseamnă că transfuzia a fost un succes, nu-i aşa?

Garrett a mai luat o înghiţitură.

— Nu va muri din cauza rănii produse de glonţ, a spus cu tristeţe, încleştându-şi degetele în jurul paharului. Va muri din cauza a ce i-a pătruns în corp pe traiectoria glonţului. Viruşi, bacterii, microbi letali, chimicale contaminate. Râul este o adevărată otravă.

— Nu m-aş grăbi să-l consider mort, a spus Ravenel. Provine dintr-o familie de bărbaţi rezistenţi. O lungă linie de ticăloşi plini de vicii. Aşa cum a dovedit-o deja, poate supravieţui acolo unde alţii nu au nicio şansă.

— Îi cunoşti familia?

— Înţeleg că nu ţi-a spus. Este un Ravenel. Bătrânul conte a fost tatăl lui. Dacă nu ar fi fost un bastard, el ar fi purtat acum titlul de lord Trenear, nu fratele meu.

Capitolul 16

West a zâmbit când Garrett Gibson a ridicat spre el ochii verzi, miraţi.

— Acum îmi explic asemănarea, a spus după un lung moment.

Ce mică părea acum, ascunsă într-un colţ al bibliotecii, cu genunchii la gură! În ora care trecuse fusese un comandant plin de energie, cu privirea hotărâtă. Lucrase cu o precizie milimetrică uimitoare pe vene şi ţesuturi. West

nu ştia mai nimic despre chirurgie, dar înţelesese că asistase la o operaţie executată cu o rară măiestrie.

Acum, din cauza epuizării, chirurgul strălucit semăna cu o şcolăriţă sperioasă care greşise drumul spre casă.

West o plăcea mult. Chiar îi părea rău că o refuzase de fiecare dată pe Helen atunci când încercase să le facă cunoştinţă. Şi-o imaginase ca pe o matroană severă, probabil ostilă bărbaţilor, iar insistenţele lui Helen cum că doctoriţa Gibson era o tânără drăguţă nu îl convinseseră deloc. Helen, cu nejustificata ei afecţiune pentru oameni, obişnuia să-i supraaprecieze pe toţi.

Garrett Gibson era mai mult decât drăguţă, însă. Era fascinantă. O femeie desăvârşită, inteligentă cu o calitate subtilă… cea a unei tandreţi abia sugerate, totul la ea îl intriga.

În seara aceea surprizele se ţinuseră lanţ, începând cu Ethan Ransom care fusese adus pe jumătate mort de doi poliţişti îngroziţi care, era evident, nu voiau să ştie nimic despre cele întâmplate. Îşi opriseră barca de patrulare sub podul Blackfriars, ca să tragă pe furiş o duşcă de whisky din sticlă şi au auzit ce se întâmpla sus, pe pod. După ce asasinul s-a îndepărtat, au reuşit să-l tragă pe bărbatul rănit în barca lor şi l-au căutat prin buzunare. Nu au găsit nimic cu ajutorul căruia să-l poată identifica, doar cartea de vizită a lui West. Dar auziseră suficient de mult din conversaţia celor doi ca să-şi dea seama că, dacă raportau întâmplarea, îşi creau probleme grave.

— Cine ţi-a făcut asta?! întrebase West pe Ransom atunci când acesta a fost aşezat pe banchetă, în bibliotecă.

— Unul dintre oamenii lui Jenkyn, reuşise să spună Ransom, chinuindu-se să rămână conştient.

— Jenkyn a dat ordinul?

— Da. Să nu ai încredere în poliţie. Felbrigg… Când mă vor găsi…

— Nu te vor găsi.

— Vor veni după mine.

N-au decât să încerce, îşi spusese West.

Kathleen se aplecase deasupra bărbatului pe moarte

şi-i ştersese mâlul de pe faţă cu o cârpă curată. Ransom îşi pierduse cunoştinţa câteva secunde, după care s-a trezit la loc, cu un geamăt.

— Vrei să chemăm pe cineva? îl întrebase cu blândeţe iar el îi răspunsese ceva neinteligibil din care, ca prin minune, ea reuşise să înţeleagă ceva. Se întorsese spre West şi îi spusese: vrea să o chemăm pe doctoriţa Gibson.

— Gibson are cabinetul în King's Cross, nu-i aşa? Îl putem aduce mult mai repede pe medicul familiei.

— Nu o vrea în calitate de doctor, spusese Kathleen cu blândeţe. O doreşte pe femeia pe care o iubeşte.

Ce pereche ciudată, îşi spusese atunci West: o doctoriţă şi un agent guvernamental. Dar după ce i-a văzut împreună şi-a dat seama că legătura dintre ei nu trebuia înţeleasă de nimeni în afară de cei doi.

S-a ridicat şi a privit chipul ei extenuat. Şi-a dat seama că era pe punctul să cedeze. Îl privea cu ochi goi, copleşită, incapabilă să pună o singură întrebare măcar.

— Doctore, i-a spus el, tocmai ce am vorbit cu fratele meu. Îl vom duce pe Ransom în Hampshire. Plecăm în câteva ore.

— Nu poate fi deplasat.

— Nu este în siguranţă aici. Niciunul dintre noi nu suntem, de fapt. Nu avem de ales.

Garrett a reuşit să se adune:

— Zdruncinăturile îl vor omorî. Mutatul lui iese din discuţie.

— Îţi jur că-l vom duce repede şi cu mare grijă.

— Pe drumuri de ţară? a întrebat ea neîncrezătoare.

— Îl vom transporta cu un vagon privat. Vom ajunge la domeniul familiei în zori. Este retras şi liniştit. Se va putea recupera departe de ochii curioşi.

West abia aştepta să se întoarcă la Eversby Priory. Începea să urască Londra şi haosul ei de străzi, clădiri, vehicule, mizerie, fum, strălucire şi grandoare. Oh, îi mai lipsea din când în când oraşul, dar după câteva zile era nerăbdător să se întoarcă în Hampshire.

Vechiul conac al familiei Ravenel era aşezat în vârful

unui deal. Oricine se apropia putea fi văzut de la câţiva kilometri depărtare. Zecile de mii de acri erau în posesia familiei încă de pe vremea lui Wilhelm Cuceritorul. Părea potrivit ca Ethan Ransom, care – deşi ilegitim – aparţinea liniei succesorale, să fie apărat de duşmani în casa strămoşilor lui. El şi Garrett Gibson aveau să fie în siguranţă acolo. West avea de gând să se asigure de asta.

Garrett a clătinat din cap:

— Nu-mi pot părăsi tatăl… este bătrân şi bolnav…

— Îl luăm cu noi. Acum spune-mi de ce va avea nevoie Ransom pentru călătorie.

West era aproape sigur că, în condiţii obişnuite, Garrett l-ar fi combătut. Acum îl privea însă inertă, ca paralizată.

— Dacă nu doreşti să vii cu noi, a spus câteva momente mai târziu, îi voi angaja o asistentă. Poate că ar fi chiar mai bine. Poţi rămâne la Londra, să păstrezi aparenţele, în timp ce el…

— Vom avea nevoie de o trăsură-ambulanţă cu care să-l transportăm de aici la gară, l-a întrerupt Garrett. Tot o ambulanţă trebuie să-l ia din gara Hampshire şi să-l ducă la tine acasă. Va trebui deci să o luăm cu noi.

— O trăsură întreagă? s-a mirat West, întrebându-se cum ar încăpea într-un vagon. Nu ne descurcăm cu o targă şi o saltea bună?

— Ambulanţele au arcuri speciale, elastice, care absorb şocurile. Altfel, ligaturile arterelor nu vor rezista şi va face hemoragie. Mai avem nevoie de recipiente cu apă, o cutie cu gheaţă, lămpi de mână, ligheane, prosoape, cearşafuri…

— Fă o listă, i-a spus grăbit West.

— Va trebui să o luăm cu noi şi pe servitoarea noastră, să aibă grijă de tata.

— Orice este nevoie.

L-a privit suspicioasă:

— De ce faci toate astea? Domnul Ransom nu-i agreează pe cei din familia Ravenel. Devine ostil doar când le aude numele pomenit.

— Asta pentru că Edmund, fostul conte, i-a tratat foarte urât şi pe el şi pe mama lui. West şi-a suflecat şi mai sus mâneca şi a apucat de un capăt al plasturelui pe care Garrett i-l lipise pe urma lăsată de ac. Sângerarea se oprise iar bandajul începuse să-l deranjeze. Vreau să-l ajut pe Ransom pentru că în trecut s-a purtat frumos cu Helen şi cu Pandora. Şi pentru că este un Ravenel, fie că-i place sau nu. Şi am rămas destul de puţini Ravenel pe faţa pământului. Fratele meu şi cu mine am rămas orfani de mici şi, undeva în adâncul sufletului, am adăpostit dintotdeauna nişte fantezii idioate cu mese mari, în familie, cu copii mulţi şi câini alergând prin casă.

— Mă îndoiesc că domnul Ransom ar dori să ia parte la aşa ceva.

— Poate că nu. Dar să ştii că noi, bărbaţii, nu judecăm chiar atât de simplist. Un glonţ primit în piept ne poate face să ne schimbăm anumite păreri.

*

Garrett abia dacă a observat vârtejul de pregătiri din jurul ei. A rămas lângă Ethan în fosta bibliotecă elegantă a familiei Ravenel, acum plină cu piese de mobilier pline de sânge şi covoare distruse. Nu mai deţinea controlul situaţiei.

Lordul Trenear şi West Ravenel luau decizii fără să o întrebe iar ea era prea epuizată ca să se mai amestece.

Ethan s-a trezit treptat, dezorientat şi având dureri insuportabile. Abia dacă a părut să o recunoască pe Garrett şi i-a răspuns cu greu, monosilabic la întrebări. Ea a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-i aline durerile, i-a mai făcut o injecţie cu morfină, i-a răcorit fruntea cu apă rece şi i-a pus o pernă mică sub cap. S-a aşezat la masă şi şi-a sprijinit fruntea pe braţele încrucişate. A închis pentru o clipă ochii şi a simţit că se afundă în somn.

— Doctore, a auzit vocea blândă a lui Kathleen.

Garrett a ridicat repede capul, încercând să se adune.

— Cum te simţi, doamna mea?

— Mult mai bine, mulţumesc. Am trimis doi servitori la tine acasă, să-i ajute la împachetat pe tatăl tău şi pe servitoare. Lordul Trenear şi cu mine avem o propunere la care am vrea să reflectezi.

— Da?

— Plănuisem deja să plecăm din oraş pe timpul verii. Dar înainte să ne retragem la Eversby Priory, am acceptat invitaţia socrilor Pandorei, ducele şi ducesa de Kingston, să petrecem două săptămâni în Sussex. Au acolo un *conac* minunat, pe malul mării, cu un mic golf privat şi plajă şi o mulţime de camere pentru oaspeţi. Cred că tatălui tăi i-ar face foarte bine dacă ar veni cu noi, să facă băi în mare şi să stea puţin la soare. În felul acesta te-ai putea concentra pe îngrijirea domnul Ransom, în loc să te împarţi în mai multe locuri.

— Nu v-aş putea cere aşa ceva, cu atât mai mult ducelui şi ducesei…

— Ar fi încântaţi să-l găzduiască, doar i-ai salvat viaţa Pandorei. Va fi tratat regeşte.

Garrett şi-a frecat ochii obosiţi şi a adăugat:

— Este responsabilitatea mea. Nu cred că…

— Se pune de asemenea problema siguranţei lui, i-a atras atenţia cu blândeţe Kathleen. Dacă se întâmplă ceva legat de prezenţa domnului Ransom la Eversby Priory, sunt sigură că ai prefera ca tatăl tău să nu fie expus pericolului.

— Probabil ai dreptate. Dar va trebui să-l întreb pe tata ce preferă. Mă îndoiesc însă că va dori să locuiască în casa unor străini.

— Servitoarea voastră îl va însoţi, bineînţeles. Kathleen o privea cu căldură şi îngrijorare. Îl voi aduce la tine de îndată ce soseşte, să staţi de vorbă.

— Va dori să meargă cu mine, a spus Garrett. Sunt tot ce i-a rămas pe lume.

Dar când Stanley Gibson a sosit acasă la familia Ravenel şi i s-au prezentat cele două posibilităţi, reacţia lui nu a fost tocmai cea scontată de Garrett.

— O vacanţă la soare, în compania unui duce? a exclamat încântat tatăl ei. Eu, care nu am făcut în viaţa

mea baie în mare? Eu, un amărât de agent de poliţie, să stau de vorbă cu bogătanii, să mănânc din farfurii poleite cu aur şi să beau vin franţuzesc simandicos?

— Înţeleg, tată, nu este nevoie să…

— Accept! a exclamat el din toată inima. Dacă ducele îşi doreşte compania mea, o va avea. Cred că-i va face bine să poată sta de vorbă cu unul ca mine, să afle câte ceva despre anii petrecuţi în poliţie.

— Tată, a spus Garrett alarmată, nu cred că ducele a cerut în mod special să…

— Înseamnă că totul este aranjat, a intervenit grăbită Eliza. Nu vrem să dezamăgim un duce, nu-i aşa? Noi doi va trebui să ne sacrificăm şi să mergem în Sussex, domnule Gibson, ca să-i facem pe plac ducelui. Trebuie să faci tot ce poţi pentru alţii, aşa mi-a spus mereu mama. Haide, să mergem. Menajera a pregătit o cameră în care să te odihneşti până mâine dimineaţă, când avem tren.

Înainte ca Garrett să poată protesta, cei doi ieşiseră deja *din* bibliotecă.

*

Cu o viteză şi o eficienţă aproape miraculoase, familia Ravenel a reuşit să îndeplinească până în zori toate cerinţele lui Garrett. Ethan a fost aşezat cu mare grijă pe o targă care a fost cărată de trei valeţi şi de însuşi contele până la ambulanţa care aştepta ascunsă în spatele unui grajd. Cerul era complet negru, singura lumină care venea de la un felinar arunca umbre strâmbe pe caldarâm.

Aşezată lângă Ethan în trăsura acoperită, Garrett nu a văzut mai nimic tot drumul. West îi spusese că mergeau la o gară privată, la sud de Londra, de unde se vor îmbarca într-un tren special fără să fie văzuţi de nimeni. Fuseseră luate măsuri speciale şi luaseră toate permisele pentru ca trenul să nu oprească deloc până la destinaţie.

Trăsura trasă de un singur cal înainta uşor, cu paşi măsuraţi. Chiar şi aşa, în ciuda arcurilor elastice, Ethan gemea ori de câte ori era zdruncinat şi izbit. Garrett nici nu-

şi putea imagina agonia prin care trecea. L-a ţinut de mână tot timpul, nu i-a dat drumul nici măcar atunci când strânsoarea lui ameninţa să-i frângă oasele.

Trăsura a încetinit. Ajunseseră într-un loc întunecat şi tăcut, ca într-o pădure izolată. Garrett s-a uitat printre perdelele trăsurii şi a văzut nişte porţi înalte acoperite cu iederă şi sculpturi cu îngeri şi figuri solemne de bărbaţi, femei şi copii cu braţele încrucişate la piept, resemnaţi. Erau într-un cimitir. Îngrozită, s-a târât până în faţă, acolo unde West Ravenel stătea pe banchetă, alături de vizitiu.

— Unde naiba ne duci?

El a privit-o peste umăr.

— Ţi-am spus mai devreme. La o gară privată.

— Arată ca un cimitir.

— Este a cimitirului, a recunoscut el. Are o linie specială pentru trenuri funerare. Dar are şi legături cu liniile principale londoneze şi cu London Ironstone Railroad care îi aparţine prietenului nostru comun Tom Severin.

— I-ai povestit domnului Severin ce s-a întâmplat? Dumnezeule mare! Putem avea încredere în el?

West a făcut o grimasă.

— Nimeni nu-şi doreşte să fie nevoit să aibă încredere în Severin, a recunoscut el. Dar era singurul care putea obţine atât de rapid permisele de trecere pentru un tren special.

S-au apropiat de o clădire masivă din cărămidă şi piatră care adăpostea un peron de cale ferată. Deasupra intrării era aşezată o placă: *Grădinile Liniştii*. Sub ea era un blazon ca o carte deschisă în care fuseseră sculptate cuvintele *Ad Meliora*.

— Spre o lume mai bună, a tradus în şoaptă Garrett.

West a privit-o surprins:

— Ai studiat latina?

L-a privit ironică:

— Sunt doctor.

— Bineînţeles, s-a scuzat el.

Trăsura-ambulanţă s-a oprit în dreptul peronului, acolo unde fuseseră trase deja trăsura familiei Ravenel şi

alte două. În clipa în care au oprit, valeţii s-au repezit să scoată targa din trăsură.

— Cu grijă, le-a spus Garrett.

— Mă ocup eu, i-a spus West. Tu urcă în tren.

— Dacă îl lovesc sau îl răstoarnă…

— Am înţeles. Mă descurc.

Încruntată, Garrett a coborât din trăsură şi a privit în jur. Pe un geam fusese pictat un anunţ cu ce anume se afla pe fiecare nivel: la primul se găseau camere mortuare, cripte, încăperi de depozitare şi sala de aşteptare pentru clasa a doua, în timp ce la al doilea nivel erau birourile şi sala de aşteptare pentru clasa întâi.

Un al doilea panou le arăta însoţitorilor cortegiilor care dintre vagoane erau pentru sicriele de clasa întâi şi care pentru clasa a doua şi a treia.

Garrett le-a citit cu atenţie şi a clătinat din cap, descoperind că şi cadavrele din trenuri erau împărţite pe clase sociale, aşa cum erau şi pasagerii în viaţă. Pentru un doctor, însă, nu existau asemenea categorisiri. Toţi oamenii erau egali, fie ei săraci sau bogaţi.

O voce amuzată cu accent galez i-a tulburat gândurile:

— Aşa-i! Chiar şi cadavrele trebuie să ştie unde le e locul.

Garrett s-a întors repede.

— Domnule Winterborne! a exclamat. Nu ştiam că veţi veni! Îmi pare atât de rău că v-am deranjat!

Patronul ei i-a zâmbit. În ochii negri au strălucit luminile date de lămpile de gaz din preajmă.

— Niciun deranj, doctore. Oricum pe la ora asta mă trezesc de obicei dimineaţa. Am vrut să mă asigur că vagonul este pregătit şi că vă aşteaptă.

Garrett a făcut ochii mari.

— Este vagonul dumneavoastră?

— Vagonul da, dar locomotiva îi aparţine lui Tom Severin.

— Domnule, vă rămân îndatorată mai mult decât aş putea…

— În niciun caz. Şi eu şi lady Helen te considerăm ca făcând parte din familie. À-propos, Helen îţi transmite dragostea ei. Winterborne a ezitat, privind în depărtare pe peron înainte să o privească din nou: am aflat de refuzul lui Havelock de a te asista. Să ştii că decizia lui m-a dezamăgit.

— Nu trebuie să-l condamnaţi, vă rog.

— *Tu nu-l condamni*?

Garrett a clătinat din cap.

— Un prieten adevărat îţi spune când crede că faci o greşeală.

— Un prieten adevărat face greşeala alături de tine, a spus sec Winterborne. Eu nu sunt de părere că ai acţionat greşit. Şi eu aş fi procedat la fel.

— Adevărat?

— Dacă aş avea şi cea mai mică şansă să o salvez pe cea pe care o iubesc nu aş ezita niciun moment. Şi vai de cel care mi-ar fi stat în cale! A cercetat-o atent şi i-a spus franc: eşti la capătul puterilor. Vagonul are două separeuri, încearcă să te odihneşti puţin înainte de a ajunge în Hampshire. A dus mâna la buzunar şi a scos un plic gros din piele. I-ai te rog.

Garrett s-a uitat cu grijă în plicul plin cu bancnote de o sută de lire. Erau mai mulţi bani decât văzuse în toată viaţa ei.

— Domnule Winterborne, nu aş putea să…

— Banii nu rezolvă toate problemele, i-a spus el. Dar nici nu strică să-i ai. Trimite-mi vorbă dacă ai nevoie de ceva. Şi dă-mi de veste când starea lui Ransom se va îmbunătăţi.

— Da, domnule. Mulţumesc.

Winterborne a condus-o la tren. Au trecut pe lângă câţiva bărbaţi care scoteau roţile trăsurii-ambulanţă, ca să poată fi transportată cu mai mare uşurinţă. Targa fusese deja aşezată în vagonul care era mai degrabă un palat pe roţi. Fiecare dintre cele două saloane avea baie proprie cu apă curentă, caldă şi rece. Mai exista un salon cu scaune confortabile îmbrăcate în catifea şi lămpi de citit.

Dulgherii lui Winterborne încropiseră o suspensie pentru targă. Erau doi suporţi încrucişaţi, prinşi de pereţi cu cârlige masive, din metal. Garrett s-a înfiorat când a văzut că acele cârlige fuseseră înşurubate direct în lemnul de nuc măiestrit lucrat. S-a dovedit însă că suspensia avea să reducă la maximum şocurile şi hurducăturile din timpul mersului.

După ce targa a fost fixată, Garrett şi-a tras un scaun aproape. Cu tandreţe, şi-a pus palma pe fruntea lui Ethan care frigea şi l-a prins de încheietură, să-i verifice pulsul. Ethan respira greu şi se zvârcolea de durere.

Winterborne s-a apropiat şi el şi l-a privit cu îngrijorare profundă pe rănit:

— Părea întotdeauna indestructibil, a spus încet. Şi-a făcut duşmani periculoşi. Nu-mi place că eşti şi tu implicată în acest conflict.

— Nici lui nu-i plăcea. A încercat să se ţină departe de mine.

Winterborne a zâmbit maliţios:

— Nu suficient de bine, după cât se pare.

Garrett a zâmbit stins.

— Nu a reuşit din cauza mea. Pot fi foarte încăpăţânată uneori.

— Am observat, i-a răspuns Winterborne iar ochii i-au zâmbit, blânzi.

Garrett a privit chipul lui Ethan şi a spus:

— S-a aşteptat chiar de la început că se va ajunge la asta. Dar era convins că, pentru el, este singura cale.

— Poate că ar trebui să-i demonstrezi că se înşală, a murmurat Winterborne.

— O voi face, i-a răspuns ea. Dacă voi avea prilejul, o voi face.

Capitolul 17

În timp ce trenul înainta spre Hampshire, peisajul se

schimba. Tonurile de gri şi albastru ale Londrei lăsau loc unei palete explozive de culori. Răsăritul roz-portocaliu s-a topit pe cerul limpede. Pentru cineva care trăise toată viaţa la oraş, Hampshire era ca un tărâm de basm, cu râuri şerpuitoare, păduri seculare, şi pajişti de un verde crud mărginite de copaci pitici.

Ethan se cufundase într-un somn agitat, legănat de mişcarea ritmică a trenului. Garrett a trebuit să facă apel la toată stăpânirea de sine să nu se agite constant pe lângă el, ca un artist cusurgiu care lucrează la o sculptură din lut. Şi-a îndreptat atenţia spre West Ravenel, care se aşezase la unul dintre geamuri şi se uita la peisajul care i se derula prin faţa ochilor.

— Cum ai aflat de domnul Ransom? l-a întrebat Garrett.

Privirea lui West era caldă şi insolentă, mult diferită de cea secretoasă şi pătrunzătoare a lui Ethan. Părea să se simtă în largul lui în lume, un dar rar într-o vreme în care cei din clasa lui socială aveau probleme financiare şi de adaptare socială şi erau în pericol să-şi piardă tradiţiile.

— Te referi la legătura lui cu familia noastră? a întrebat West şi a continuat fără să-i aştepte răspunsul. Am aflat de curând că în testamentul vechiului conte există un codicil secret. Un servitor aflat dintotdeauna în serviciul familiei noastre ne-a confirmat că Ransom este fiul lui Edmund şi al unei fete din Irlanda, cel mai probabil o prostituată. Cum Edmund nu a vrut să-i întreţină, nici pe femeie şi nici pe copil, ea a fost nevoită să se mărite cu un temnicer de la Clerkenwell. Sunt convins că a dus o viaţă grea. Iar faptul că Edmund i-a lăsat pe amândoi în voia sorţii, fără mustrări de conştiinţă, spune multe despre caracterul lui.

— Poate că avea îndoieli în privinţa paternităţii?

— Nu. A recunoscut şi în faţa valetului că băiatul era al lui. Iar Ransom îi seamănă perfect. West a făcut o pauză şi a clătinat din cap: Doamne, nu mi-am imaginat niciodată că îl voi aduce pe Ransom în Hampshire. Când l-am întâlnit la Londra, cu câteva săptămâni în urmă, a fost mai mult

decât ostil. Nu a vrut să aibă de-a face cu niciunul dintre noi.

— Îi era devotat mamei lui, a spus Garrett. S-ar putea să simtă că orice legătură cu familia Ravenel este o ofensă adusă memoriei ei.

West s-a gândit câteva clipe la cuvintele spuse de ea.

— Regret orice le-ar fi făcut bătrânul conte lui sau mamei sale. Dar Ransom ar trebui să ştie că abuzurile nu s-au limitat la ei doi. Copiii lui i-au fost victimele preferate, întreab-o pe oricare dintre fiicele lui – îţi vor spune că traiul cu el a fost un iad.

O hurducătură mai puternică l-a făcut pe Ethan să geamă în somn. Garrett l-a mângâiat pe părul acum aspru, diferit de cel mătăsos cu care era obişnuită.

— Ajungem imediat, a spus West. De-abia aştept. Eram pe cale să părăsesc Londra cu câteva zile în urmă pentru că nu mai puteam de dorul acestor locuri.

— Ce-ţi lipsea cel mai tare?

— Mi-au lipsit fiecare frunză de nap, fiecare căpiţă de fân, fiecare pui de găină, fiecare albină din stup.

— Vorbeşti ca un fermier get-beget, i-a spus Garrett, amuzată. Şi când te gândeşti că ai sânge albastru…

— Chiar am? West a privit-o maliţios. Am încercat să nu mă uit, dar tot mi s-a părut că sângele meu era destul de roşu. Şi-a întins picioarele lungi, să stea mai comod şi şi-a încrucişat mâinile în talie. Fratele meu şi cu mine suntem descendenţii unei lungi linii de Raveneli. Niciunul dintre noi nu s-ar fi aşteptat să administreze Eversby Priory sau ca Devon să moştenească titlul şi tot ce presupune el.

— Cum de ai ajuns tocmai tu să te ocupi de domeniu şi de arendaşi?

— Cineva trebuia să o facă. Devon este mai priceput la chestiunile financiare şi legale. La momentul acela ideile mele despre a fi fermier se reduceau la a aranja fânul în căpiţe cât mai pitoreşti. S-a dovedit mult mai complicat de atât.

— Ce-ţi place cel mai mult?

West s-a gândit puţin, timp în care trenul pufăia şi

urca cu hotărâre panta unui deal acoperit de arbuşti cu flori galbene.

— Îmi place să desţelenesc pământul, să aud rădăcinile pocnind sub lama plugului. Îmi place să ştiu că după ce semăn trei baniţe de grâu pe un pogon de pământ, amestecul potrivit de soare, ploaie şi îngrăşământ va da şaizeci şi patru de baniţe. După ce am trăit atâta timp la Londra, ajunsesem la un punct la care aveam nevoie de altceva. Privirea îi era acum absentă, visătoare. Îmi place să văd cum se scurg anotimpurile. Îmi plac furtunile de vară care vin dinspre mare, îmi place mirosul de pământ reavăn şi de fân cosit. Îmi plac mic-dejunurile copioase cu ouă proaspete fierte exact cât gălbenuşul să nu fie nici moale, dar nici tare, cu chifle cu unt stropite cu miere şi felii de slănină prăjită sau şuncă de Hampshire, cu boluri de mure abia culese şi…

— Te rog, i-a spus Garrett căreia îi era deja greaţă de la legănatul trenului. Nu mai vorbi despre mâncare.

West a zâmbit.

— Pofta de mâncare îţi va reveni după ce te odihneşti şi petreci câteva zile în aer curat.

În loc să se oprească la gara publică din Alton, trenul special a tras într-o haltă privată aflată la est de vastul domeniu Eversby Priory.

Halta avea un singur peron. O boare plăcută a pătruns în vagon atunci când West a deschis uşa.

— Va fi nevoie de câteva minute ca trăsura să fie coborâtă din tren şi asamblată la loc, i-a spus el. A făcut o pauză, după care a adăugat: cred că ar trebui să-i mai dai ceva contra durerii pentru ultima porţiune de călătorie. Nu sunt pavate chiar toate drumurile.

Garrett s-a încruntat imediat.

— Încerci să-l omori? a şuierat printre dinţi.

— Nu, evident. Altfel l-aş fi lăsat la Londra.

După ce West a coborât din vagon, Garrett s-a întors la Ethan care începuse să se agite. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, buzele albe precum creta.

I-a dus la buze un tub flexibil iar el a sorbit de câteva

ori din apa cu gheaţă.

Privirea lui tulbure s-a oprit la ea.

— Tot aici, a şoptit răguşit. Nu părea prea încântat.

— Te vei face bine curând. Trebuie doar să dormi.

Ethan o privea de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină pe care se chinuia să o înţeleagă. Spiritul şi trupul păreau să se desprindă unul de altul. Tremura din cauza frisoanelor, în ciuda faptului că pielea îi ardea. *Inflamaţii traumatice*, şi-a notat partea medicală a creierului ei. În ciuda cantităţilor mari de antiseptice pe care le folosise, infecţia se instalase. Temperatura avea să-i crească curând.

L-a convins să mai ia o înghiţitură de apă.

— Am dureri mari, i-a şoptit Ethan după ce a înghiţit. Dă-mi ceva.

Ştia prea bine că lui nu-i stătea în fire să se plângă.

— Îţi fac imediat morfină, a spus ea şi a pregătit o altă seringă.

Până când injecţia şi-a făcut efectul, trăsura-ambulanţă fusese asamblată şi doi cai domoli fuseseră înhămaţi la ea. Drumul până la Eversby Priory a părut nesfârşit, roţile îmbrăcate în cauciuc de India se rostogoleau cu greu pe terenul accidentat.

S-au apropiat într-un final de un conac masiv, aşezat pe un deal. Casa din cărămidă şi piatră era împodobită cu frontoane, arcade şi lungi şiruri de ferestre. Rânduri-rânduri de coşuri de fum lucrate cu grijă făceau ca acoperişul să semene cu un tort aniversar cu lumânări.

Trăsura-ambulanţă s-a oprit în faţa intrării. Patru lachei şi un valet în vârstă şi-au făcut imediat apariţia de după uşile duble masive, din stejar. Fără vreo altă introducere, Garrett le-a explicat cum să scoată targa din trăsură. S-a enervat când West i-a întrerupt instrucţiunile:

— Sunt lachei, doctore. Cară lucruri în nouăzeci la sută din timp.

— Nu este *un lucru*, este… pacientul meu.

— Nu-ţi vor scăpa pacientul, i-a spus West, însoţind-o dincolo de prag. Ei bine, această doamnă plăcută cu privire

de general de armată este menajera noastră, doamna Church. Iar toate aceste fete de ispravă sunt cameriste – ţi le voi prezenta mai târziu. Pentru moment, trebuie doar să ştii că pe două dintre ele le cheamă Martha. Acesta este numele pe care să-l strigi oricând ai nevoie de ceva.

Menajera a făcut o plecăciune scurtă şi s-a grăbit să-i îndrume la etaj pe lacheii care duceau targa. Deşi avea forme de matroană, a urcat scările cu o agilitate neaşteptată. Garrett a urmat-o, fără să aibă timp să se uite prea mult în jur, dar ce a văzut a fost de ajuns să-i alunge orice temere legată de starea vechii clădiri. În ciuda vârstei venerabile, casa părea foarte curată şi bine ventilată, aerul era impregnat de miros de ceară de albine şi săpun cu gudron. Pereţii erau de un alb proaspăt iar pe tavane nici urmă de mucegai. Garrett fusese în numeroase spitale care arătau mult mai rău.

Ethan a fost dus într-o cameră mică dar curată. În faţa geamului fusese aşezat un paravan, ca să nu lase să pătrundă insectele şi praful, ci numai aerul proaspăt.

— Au aflat dinainte de sosirea noastră? a întrebat Garrett, observând că de pe podeaua care strălucea de curăţenie fuseseră îndepărtate covoarele iar pe pat erau cearşafuri albe din pânză de in ea de spital.

— Telegramă, i-a răspuns scurt West, ajutându-i pe lachei să pună targa pe podea, lângă piciorul patului.

Au numărat până la trei şi l-au aşezat cu mare grijă pe pat. După care West s-a întors spre Garrett şi s-a frecat la ceafă, obosit:

— Nu ai dormit deloc. Las-o pe doamna Church să-l vegheze câteva ore, cât tragi un pui de somn.

— Mă mai gândesc, a spus Garrett, deşi nu avea de gând să facă asta. Camera era curată, dar departe de a fi sterilă. Mulţumesc, domnule Ravenel. De aici încolo mă ocup numai eu. L-a scos afară din cameră şi a închis uşa în urma lui.

Doamna Church a ajutat-o să îndepărteze cearşafurile şi păturile care îl acoperiseră pe Ethan pe timpul călătoriei şi să le înlocuiască cu altele curate. Era îmbrăcat cu o

cămaşă de noapte din bumbac subţire de-a lordului Trenear. Mai târziu, Garrett avea să-l schimbe cu una adusă de la clinică, o cămaşă de noapte de pacient care se desfăcea fie în faţă, fie în spate.

Ethan s-a trezit doar cât să-i arunce o privire goală. Tremura din cap până în picioare.

Garrett l-a mai înfăşurat într-o pătură şi l-a mângâiat uşor pe obrazul ţepos. Nu-l mai văzuse nebărbierit. Mai mult din obişnuinţă decât de nevoie, i-a căutat încheietura ca să-i ia pulsul. El şi-a înlănţuit degetele cu ale ei, a clipit de câteva ori şi a căzut din nou în uitare.

— Bietul băiat! a exclamat încet menajera. Cum a fost rănit, doctore?

— Armă de foc, a spus Garrett desprinzându-şi uşor degetele.

Doamna Church a clătinat din cap.

— Temperament de Ravenel, a spus mâhnită. N-ar fi primul tânăr promiţător din neam care să-şi găsească sfârşitul.

Uimită, Garrett a privit-o întrebător:

— Recunosc un Ravenel atunci când văd unul, a spus menajera. Pomeţii înalţi şi nasul lung, linia părului, pe frunte. L-a privit gânditoare pe Ethan şi a continuat: indiscreţiile vechiului stăpân nu erau un secret pentru nimeni. Aş zice că este fiul său natural. Şi nu este singurul, probabil.

— Nu sunt eu în măsură să confirm, a murmurat Garrett învelindu-l mai bine pe Ethan. Se simţea datoare să-l protejeze, să-i ia apărarea. Nu era numai neajutorat din punct de vedere fizic, dar unul dintre secretele lui cele mai întunecate era discutat pe deasupra patului său de convalescenţă. Ştiu însă că rana nu a fost rezultatul temperamentului său năvalnic. A fost atacat după ce şi-a riscat viaţa protejând un mare număr de oameni nevinovaţi.

Doamna Church l-a privit lung şi admirativ pe Ethan:

— Înseamnă că este un bărbat curajos. Lumea are nevoie de cât mai mulţi ca el.

— Cu siguranţă, a fost de acord Garrett, deşi ştia că Ethan nu ar fi agreat asemenea comentarii legate de eroismul lui.

— Care este prognoza?

Garrett i-a făcut semn să se îndepărteze de pat, să vină lângă fereastră.

— Rana este contaminată, a spus ea. Şi îi otrăveşte sângele. Febra îi va creşte până va intra în criză. Va trebui să păstrăm o curăţenie perfectă, să-i ajutăm organismul să scape de infecţie iar rana să nu îi supureze. Altfel… S-a oprit, inima îi bătea cu putere. S-a întors cu faţa spre geam şi a privit în zare, la grădinile îngrijite, la pereţii acoperiţi cu iederă. Undeva în depărtare un şir de sere strălucea în bătaia soarelui dimineţii. Era o lume aparte faţă de Londra, atât de îngrijită şi de senină încât ai fi avut impresia că acolo nu se putea întâmpla nimic rău.

Menajera o aştepta răbdătoare să continue.

Garrett a făcut un semn spre o măsuţă din apropiere pe care erau aşezate o vază cu flori proaspete, o miniatură înrămată şi câteva cărţi.

— Am nevoie ca masa aceea să fie golită. Te rog să-mi trimiţi un teanc de prosoape curate şi un vas cu apă fierbinte. Ai grijă să clocotească cel puţin treizeci de minute. Spune-le lacheilor să aducă tot echipamentul şi toate substanţele din trăsură, cât mai repede posibil. După toate astea, nimeni nu va mai avea voie să intre în această cameră fără permisiunea mea. Cu excepţia ta. Nimeni nu-l va atinge fără să se spele bine pe mâini cu săpun cu fenol. Pereţii trebuie să fie spălaţi cu clorură iar pe podea va trebui pulverizată pudră dezinfectantă.

— Pudra McDougall este bună? O folosim la grajduri.

— Da. Este perfect.

Doamna Church a luat vaza şi cărţile de pe măsuţă.

— Se rezolvă totul într-o secundă.

Garrett o plăcea mult pe menajeră. Ştia că putea conta pe ea să-i fie un ajutor de nepreţuit în zilele următoare. Poate din cauză că o plăcea, poate din cauza oboselii, s-a trezit spunându-i:

— Ai observat imediat asemănarea cu cei din familia Ravenel, spre deosebire de lady Helen şi de Pandora care nu şi-au dat seama deloc.

Doamna Church i-a zâmbit din prag:

— Sunt în slujba lor de la cincisprezece ani, doctore. Este treaba unui servitor să observe detaliile. Le învăţăm obiceiurile şi preferinţele. Le citim pe chip, să aflăm ce doresc înainte să se gândească să ne spună. Îndrăznesc să spun suntem mai atenţi noi cu ei decât sunt între ei.

După ce uşa s-a închis, Garrett i-a luat din nou mâna lui Ethan. Era elegantă şi puternică, cu vârfurile degetelor şi articulaţiile uşor înăsprite. Pielea îi frigea precum pietrele rămase în soare. Febra se instala rapid.

În vene şi ţesuturi aveau loc procese microscopice, între celule se purtau bătălii nevăzute cu bacterii. *Nu pot controla nimic din toate astea*, şi-a spus neajutorată.

Şi-a pus uşor mâna peste pieptul lui, peste pătură, să-i măsoare ritmul rapid al respiraţiei.

Sentimentele pentru el erau copleşitoare.

S-a gândit din nou la ce-i spusese el înainte de operaţie, la cuvintele pe care el le crezuse ultimele. Ce anume să fi avut ea, o femeie practică şi cu minte de om de ştiinţă, de a inspirat o asemenea pasiune?

A rămas nemişcată, cu palma pe pieptul lui, şoptind cuvinte pe care nu le mai rostise în toată viaţa ei.

— Este a mea, a spus răsfirându-şi degetele peste inima lui, adunând bătăile preţioase ca pe nişte perle scăpate din şirag. Eşti al meu, îmi aparţii mie de-acum.

Capitolul 18

Până a doua zi, temperatura i-a crescut la treizeci şi nouă cu patru, iar o zi mai târziu la patruzeci cu şase. Delira

de-acum, mintea chinuită de febră rătăcea printre amintiri şi coşmaruri pline de sânge care îl lăsau şi mai slăbit şi mai agitat. Vorbea incoerent, se sucea şi se răsucea şi nici cea mai puternică doză de opiu nu-l putea linişti. Din timp în timp transpira abundent, pentru ca imediat mai apoi să tremure din toate încheieturile din cauza frisoanelor.

Garrett părăsea camera doar preţ de câteva minute, pentru nevoile personale. Dormea pe un scaun lângă patul lui, cu capul căzut în bărbie şi se trezea imediat la cel mai mic sunet, la cea mai mică mişcare. O lăsa doar pe doamna Church să o ajute să-i schimbe cearşafurile şi să-i spele trupul cu cârpe răcoroase, înmuiate în soluţii antiseptice.

Când temperatura a crescut la extrem, l-au înfăşurat în pungi cu gheaţă învelite în pânză de in. Garrett îi curăţa frecvent rana şi-l obliga să ia înghiţituri mici de apă sau tonic dezinfectant. Rana părea să se vindece, dar chiar şi aşa, în cea de-a treia seară, Ethan a părut să plece într-un loc unde ea nu-l mai putea ajunge sau alina.

— Am nouă diavoli în cap, a murmurat el luptându-se să se ridice din pat. Alungă-i, nu mă lăsa…

— Şşt, a spus Garrett încercând să-i pună o cârpă rece pe frunte, dar el a împins-o cu un sunet disperat. Îngrozită ca nu cumva toată agitaţia să-i provoace o hemoragie, ea a spus: linişteşte-te, Ethan. Te rog. A încercat să-l facă să pună capul pe pernă, dar el a împins-o cât-colo, în delirul său. Garrett s-a împiedicat şi a căzut pe spate.

Nu s-a prăbuşit însă la podea, pentru că au prins-o din spate două braţe puternice.

Era West Ravenel, cu hainele mirosind a aer proaspăt, a pădure şi a cai. Mirosuri care în mod obişnuit nu i-ar fi plăcut lui Garrett, dar pe care acum le-a găsit agreabil de masculine. El a ajutat-o să-şi recapete echilibrul după care s-a apropiat de silueta chinuită de febră de pe pat.

— Ransom, a spus pe un ton ferm, nu este niciun diavol aici. Au plecat toţi. Lasă capul pe pernă şi odihneşte-te. Aşa, ce băiat bun! A pus mâna pe fruntea lui Ethan. Arzi ca focul. Cred că-ţi pocneşte capul. Cel puţin eu aşa simt, când am febră. A luat o pungă cu gheaţă de pe pieptul lui

Ethan şi i-a aşezat-o pe frunte.

Spre mirarea ei, Ethan s-a liniştit şi a început să respire mai regulat.

— Te-ai spălat pe mâini? l-a întrebat ea pe West.

— Da, dar crede-mă, nicio bacterie pe care aş putea-o aduce cu mine nu are de-a face cu el. Continua să-l privească încruntat pe Ethan, ale cărui trăsături deveniseră ascuţite. Cât de mare este temperatura?

— Patruzeci cu şase, a spus Garrett. Acum este cel mai rău.

West s-a uitat la ea:

— Când ai mâncat ultima oară?

— Am băut ceai şi am mâncat pâine prăjită acum o oră două.

— Acum douăsprezece ore, după spusele doamnei Church. Şi mi s-a spus că nu ai dormit de trei zile.

— Am dormit, a răspuns scurt Garrett.

— Mă refer la somnul în care corpul stă în poziţie orizontală. Dacă te prăbuşeşti într-un scaun nu înseamnă că dormi. Eşti pe punctul de a ceda.

— Sunt perfect capabilă să-mi evaluez starea.

— Abia dacă te mai poţi concentra. Ai ajuns într-o stare de epuizare când există atâtea servitoare care aşteaptă cu nerăbdare şansa să-i pună lui Ransom o compresă rece pe frunte. Iar dacă nu o lăsăm pe menajeră să-i facă măcar o baie cu buretele mă tem că-şi va da curând demisia.

— *Cu buretele*? a întrebat oripilată Garrett. Ştii câte bacterii conţine un burete? Sunt cel puţin…

— Te rog, am auzit deja mult prea multe despre bacterii. West a privit-o cu disperare cum se îndrepta spre scaunul de la căpătâiul lui Ransom. Doctore, te implor – şi fără vreo intenţie lascivă – mergi în pat. O oră, măcar. Am eu grijă de el.

— Câtă experienţă ai?

El a ezitat:

— O oaie balonată de la atâta păscut se pune?

Garrett s-a aşezat pe scaun.

— Îmi voi reveni după o ceaşcă de ceai tare, a spus cu încăpăţânare. Nu-l pot părăsi acum. Este în criză.

— Şi tu treci printr-o criză, numai că eşti mult prea epuizată să-ţi dai seama. A oftat. Foarte bine. Sun să ţi se aducă ceaiul.

După ce a discutat în şoaptă cu menajera, la uşă, West s-a reîntors lângă pat.

— Cum arată rana? a întrebat, încercuind cu braţele unul dintre stâlpii baldachinului. Se vindecă?

— Aşa pare, a spus Garrett, dar pot exista în corp surse secundare de infecţie.

— Există vreun semn de aşa ceva?

— Nu încă.

A fost adus ceaiul. Ea a murmurat un „mulţumesc”, a luat ceaşca în mâini şi a băut ceaiul fără să-i simtă gustul.

— Ce foloseşti pentru a pansa rana? a întrebat West, privind la colecţia de sticluţe de pe masă.

— Glicerină şi picături de dezinfectant.

— Şi nu-ţi lipseşte gheaţa, niciun moment.

— Da. Şi încerc să-l fac să bea câte o înghiţitură de apă măcar o dată pe oră. Numai că nu… Garrett s-a oprit. A închis ochii – ce greşeală – şi camera a părut să se rotească.

— Ce s-a întâmplat? l-a auzit pe West întrebând.

Vocea lui părea să vină de foarte departe.

— Sunt ameţită, a mormăit ea. Trebuie să mai beau nişte ceai, sau… Trebuia să se lupte din greu să ţină ochii deschişi. West a venit în faţa ei şi i-a luat ceaşca din mână înainte ca ea să o scape pe jos. A privit-o atent şi abia atunci ea şi-a dat seama ce se întâmplase.

— Ce mi-ai pus în ceai? a întrebat panicată, încercând să se ridice de pe scaun. Ce-ai pus în el? Camera se învârtea cu ea. I-a simţit braţele învăluind-o.

— Doar un strop de valeriană, i-a răspuns calm West. Care nu ar fi avut un asemenea efect dacă nu ai fi fost pe punctul să cazi din picioare de epuizare.

— Te omor! a strigat ea.

— Da, dar mai întâi ar trebui să te odihneşti, nu crezi?

Garrett a încercat să-l lovească cu pumnul dar el s-a apărat fără probleme şi a prins-o în braţe, pentru că se prelingea din picioare.

— Lasă-mă! Trebuie să am grijă de el… are nevoie de mine…

— Mă descurc cât timp dormi tu.

— Nu, nu vei putea, a spus Garrett. A început să plângă. Toţi pacienţii tăi au patru picioare pe când el… are doar două.

— Ceea ce înseamnă că îmi va crea de două ori mai puţine probleme, a spus West.

Garrett se zbătea furioasă şi neputincioasă. Ethan era pe patul de moarte iar bărbatul acesta nu lua deloc lucrurile în serios.

În timp ce West o căra în braţe de-a lungul holului, Garrett încerca cu disperare să se oprească din plâns. Ochii îi ardeau, capul îi zvâcnea şi o durea, aşa că l-a sprijinit de umărul lui.

— Gata, linişteşte-te, i-a murmurat el. Doar pentru câteva ore. Când te trezeşti te poţi răzbuna cum vrei.

— Te disec, a spus ea printre suspine, într-un milion de bucăţi…

— Da, a spus el. Gândeşte-te însă cu care dintre instrumente vrei să începi. Poate cu bisturiul acela cu două tăişuri şi mâner ciudat. A dus-o într-un dormitor drăguţ cu tapet înflorat pe pereţi. Martha! a strigat. Amândouă! Veniţi să vă ocupaţi de doctoriţa Gibson.

Nicio viziune mistică a iadului, cu cazane cu smoală şi forme umane prefăcute în cenuşă nu putea fi mai rău decât locul în care era Ethan. Demoni cu gheare de oţel îl atacau prin întuneric. Încerca să scape, dar cu fiecare mişcare ghearele i se înfigeau şi mai adânc în carne. Îi trăgeau spre guri de foc şi îl prăjeau pe cărbuni încinşi, râzând pe înfundate când el îi blestema.

Uneori îşi dădea seama că era ţintuit la pat, atunci când chipul calm al unui înger îi îngrijea trupul torturat, provocându-i noi dureri. Aproape că-i prefera pe demoni. Nu-şi amintea numele ei, dar ştia cine era. Cu mâinile ei

mici, hotărâte, ea insista să-l aducă pe pământ. El ar fi vrut să-i poată spune că ajunsese prea departe, că nu mai avea cale de întoarcere. Dar voinţa ei era mai puternică decât slăbiciunea lui.

Un val de foc s-a ridicat din podea, înmugurind într-o flacără albăstruie. El s-a zvârcolit şi a gemut, a încercat să scape, să iasă din puţul adânc cu flăcări. Deodată, deasupra lui a coborât un cerc de lumină şi un bărbat i-a întins mâna. A recunoscut braţul puternic al tatălui său şi a dat să-l prindă, disperat.

— Tată, a şoptit. Focul… trage-mă de aici… nu-i lăsa să mă ia…

— Gata, ai ieşit. Te-am prins.

— Să nu-mi dai drumul, tată.

— Nu-ţi dau. Linişteşte-te. Tatăl lui l-a întins pe spate şi i-a trecut ceva rece pe obraz şi pe gât. Gata, ce-a fost mai rău a trecut.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de blând pe tata, *orice* urmă de răutate dispăruse. Ethan s-a relaxat şi a tremurat uşor când răcoarea binefăcătoare s-a risipit în trupul lui.

Mâna care îl mângâia cu cârpa rece s-a oprit în loc. L-a prins pe tatăl lui de încheietură şi l-a îndrumat orbeşte, în sus şi în jos. Mişcările liniştitoare au continuat iar mintea obosită a lui Ethan şi-a croit drum spre tihnă.

S-a trezit cu lumina dimineţii bătându-i în ochi. Cineva îi trăgea de bandaj, de parcă ar fi descojit un fruct. Un lichid care îl ardea îi era aplicat pe umăr, picături măsurate, ritmice. În acest timp, un bărbat spunea ceva, Nu-i vorbea lui, ci mai degrabă spre el, cuvinte fără şir care nu aşteptau vreun răspuns.

Era al naibii de enervant.

— … n-am mai avut de-a face atât de mult cu un trup de bărbat. Dacă stau să mă gândesc bine, cred că nici cu un trup de femeie. S-ar putea să trebuiască să mă călugăresc după asta.

Bărbatul îi înfăşură acum un bandaj în jurul pieptului şi al spatelui, aplecându-se să-l ridice uşor la fiecare trecere.

— … şi mai eşti şi greu ca un porc de Hampshire… porcii ăştia au mai mulţi muşchi decât celelalte soiuri şi de aceea şi cântăresc mai mult. Crede-mă pe cuvânt, ai lua premiul cel mare la orice târg de porci. O spun ca un compliment, să ştii.

Cu un geamăt, Ethan l-a împins pe bărbat, aruncându-l câţiva paşi înapoi. S-a uitat rapid în jur, s-a aplecat spre măsuţa de la capul patului şi a apucat un obiect din metal. Ignorând durerea îngrozitoare din umăr a rămas întors pe o parte, uitându-se urât la bărbatul de lângă patul lui.

Era West Ravenel, care îl privea cu capul puţin înclinat.

— Ne simţim mai bine azi, ai?

— Unde sunt? a întrebat răguşit Ethan.

— Pe vechiul nostru domeniu adorat, Eversby Priory. West s-a uitat la bandajul de pe pieptul lui Ethan, care începuse să se desfacă. L-a apucat de un capăt. Dă-mi voie să termin de înfăşurat, altfel…

— Mai atinge-mă o singură dată, a mârâit Ethan, şi te omor cu asta.

West şi-a retras imediat mâna iar privirea i-a căzut pe obiectul din mâna lui Ethan.

— Ştii că e o lingură, nu?

— Ştiu.

West a zâmbit dar tot s-a retras un pas-doi.

— Unde este Garrett? a întrebat Ethan.

— După ce te-a operat, a călătorit până în Hampshire şi te-a vegheat treizeci şi şase de ore, a fost nevoită să se odihnească puţin. Febra a cedat peste noapte, ceea ce va fi cu siguranţă o veste bună când se va trezi. Între timp, am avut eu grijă de tine. West a făcut o pauză. Ce să zic, cred că te preferam inconştient.

Ethan era umilit: bărbatul acesta îl îngrijise în timp ce el delira… Dumnezeule, visul cu tatăl lui… momentele de tandreţe ale tatălui său după care tânjise dintotdeauna. Şi mâna aceea întinsă – şi-o imaginase oare, sau chiar…

— Relaxează-te, i-a spus calm West, iar ochii îi străluceau amuzaţi. Doar suntem rude.

Era pentru prima oară când vorbea făţiş despre legătura dintre el şi familia Ravenel. Ethan l-a privit precaut, refuzând să-i răspundă.

— De fapt, a continuat West, acum că sângele meu îţi curge prin vene, suntem practic fraţi.

Ethan a clătinat din cap, nedumerit.

— Transfuzie, i-a explicat West. Ai primit cam trei sute de mililitri de sânge Ravenel din „recolta” ’49. Un an bun, se pare, de vreme ce te-a readus la viaţă după ce inima ţi s-a oprit după operaţie. A zâmbit văzând expresia lui Ethan. Haide, înveseleşte-te. S-ar putea ca de acum încolo să ai şi simţul umorului.

Privirea atentă a lui Ethan nu era cauzată nici de consternare, nici de resentiment… era pur şi simplu uluit. Tot ce ştia despre transfuzii era că al naibii de puţini supravieţuiseră. Iar West Ravenel, al naibii cavaler, îşi asumase cu bună ştiinţă o mulţime de riscuri şi neplăceri doar pentru el. Nu numai că-i donase sânge, ci îl şi adusese acolo, la Eversby Priory şi îl îngrijise, pe deplin conştient de pericolul la care se expunea. Ethan l-a privit în ochii albaştri atât de asemănători cu ai lui şi şi-a dat seama că West se aştepta la o remarcă rece, lipsită de amabilitate.

— Îţi mulţumesc, i-a spus simplu.

West a clipit surprins şi l-a privit mai îndeaproape, de parcă ar fi vrut să se asigure de sinceritatea lui.

— Cu plăcere, i-a răspuns la fel de simplu. După câteva momente de tăcere stranie, dar nu neprietenoasă, a continuat: dacă vrei, pot încerca să te fac cât de cât prezentabil înainte ca doctoriţa Gibson să te vadă. Înainte să refuzi aş vrea să-ţi spun că ai barba ca o perie din oţel şi că miroşi ca o capră de Angora. Dacă preferi să o facă altcineva, bănuiesc că l-am putea dezinfecta pe valetul meu. Deşi nu sunt foarte sigur că i-ar rezista stomacul.

*

Garrett s-a trezit amorţită. Înainte ca mintea să-i redevină pe deplin conştientă, trupul a perceput catastrofa

la care se aştepta.

Razele puternice ale soarelui îşi croiau drum printre şipcile obloanelor. Garrett privea fix albul tavanului.

Până la acea oră, procesul natural al stării lui febrile ajunsese la sfârşitul lui logic.

Pupilele i se dilataseră şi nu mai răspunseseră la lumină. Temperatura corpului scăzuse până la cea a mediului înconjurător. L-ar fi putut lua în braţe, dar spiritul era deja într-un loc în care ea nu putea ajunge.

Nu-l va ierta niciodată pe West Ravenel pentru că o lipsise de ultimele minute din viaţa lui Ethan.

S-a ridicat din pat cu mişcările unei bătrâne. Fiecare muşchi o durea, fiecare articulaţie. Fiecare centimetru de piele. A intrat în toaletă să se spele pe faţă. Nu s-a grăbit. Nu mai avea de ce.

Un halat dintr-un material înflorat o aştepta pe un scaun. Iar lângă scaun, o pereche de papuci. Nu ştia ale cui erau, nu le mai văzuse până atunci. Îşi amintea vag că două cameriste o ajutaseră să se schimbe în cămaşă de noapte şi îi despletiseră părul. Hainele ei nu se vedeau nicăieri iar pe noptieră nu era nici măcar un ac de păr. S-a înfăşurat în halat şi şi-a legat cordonul în talie. Papucii îi erau prea mici.

A ieşit în picioarele goale din cameră, pregătindu-se pentru durerea care o aştepta. Ethan îi trecuse prin viaţă ca o lumină vie şi dispăruse înainte ca ea să ajungă măcar să înţeleagă ce avea de jelit.

Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, ajungând pe podea. De undeva se auzeau zgomotele făcute de servitorii care îşi vedeau de treburi. Acum înţelegea de ce oamenii se închideau în casele lor atunci când erau îndureraţi. Orice zgomot i se părea strident, o deranja.

Şi-a încetinit paşii auzind voci venind din camera lui Ethan. West Ravenel, cu obişnuita lui nepăsare, se conversa cu cineva în camera unui mort.

Cuprinsă de furie, Garrett a trecut pragul şi a văzut o siluetă aşezată în capul oaselor în pat. S-a încordat. A căutat orbeşte cadrul uşii, să se sprijine de el.

Ethan.

Aerul a explodat în mii de săgeţi care i-au umplut ochii şi plămânii. Pentru o clipă nu a mai putut vedea sau respira. Sângele îi năvălea prin vene. Era oare adevărat? Nu se putea încrede în propriile simţuri. S-a întors orbeşte spre West. A trebuit să clipească de mai multe ori ca să-l vadă apoi, şi chiar şi atunci totul era învăluit în ceaţă.

— I-a cedat febra şi nu m-ai trezit?

— Care ar fi fost rostul? Aveai nevoie de somn şi ştiam că el va fi la fel de viu şi a doua zi dimineaţă.

— Dar tu nu vei fi când voi termina cu tine! a strigat ea.

West a ridicat o sprânceană, părând infatuat.

— Aşa vă veţi începe fiecare zi cât timp veţi sta aici? Cu ameninţări cu moartea, fie de la unul, fie de la celălalt?

— Aşa se pare, s-a auzit vocea lui Ethan din pat.

Era chiar vocea lui. Familiară şi lucidă. Tremurând, Garrett abia dacă a îndrăznit să se întoarcă spre el, de teamă să nu dispară.

Ethan stătea în şezut, proptit în perne, proaspăt bărbierit şi îmbăiat. Părea nefiresc de normal, ţinând cont de cât de aproape fusese de moarte cu numai câteva ore în urmă. A privit-o din cap până în picioare, observând părul despletit, halatul din catifea, picioarele goale care se iveau dincolo de tivul cămăşii de noapte. Ochii lui albaştri ca adâncurile oceanelor erau plini de căldură, de îngrijorare, de tandreţe… totul pentru ea… numai pentru ea.

Şi-a croit cu greu drum până la el, de parcă ar fi înaintat prin apă. Abia dacă se ţinea pe picioare. Când a ajuns la el, Ethan a tras-o spre el:

— *Acushla*. I-a mângâiat obrazul. Eşti bine?

— Dacă sunt eu… Uimită că prima lui întrebare era despre ea, Garrett a simţit că pământul îi fuge de sub picioare.

Ethan a întins-o cu grijă lângă el şi i-a sprijinit capul de umărul lui. Spre marea ei nemulţumire, ea izbucnise în lacrimi, de uşurare, deşi ar fi vrut să păstreze o aparenţă de demnitate. Nu o ajuta nici faptul că Ethan îi mângâia părul şi-i şoptea la ureche:

— Te aşteaptă vremuri grele, iubire. M-ai vrut şi se pare că mă vei avea.

— Mă ţii prea aproape, i-a spus ea atunci când a fost în stare, încercând să se tragă mai departe.

Braţul lui s-a strâns în jurul ei.

— Eu decid când suntem prea aproape. Mâna lui îi explora acum spatele. Ea s-a topit în braţele lui, liniştită.

— Sunt cam de prisos, se pare, a spus West din prag. Bănuiesc că a venit timpul să mă retrag. Înainte de asta, doctore, cred că ai dori să afli că rana pacientului a fost curăţată iar bandajul schimbat în dimineaţa asta. Niciun semn de supurare. I-am dat nişte zeamă de orz pe care a refuzat-o, aşa că am încercat cu leacul pe care îl folosim noi când suntem bolnavi, apă în care a fost înmuiată pâine prăjită. Drept pentru care s-a enervat şi mai tare şi a cerut pâine prăjită adevărată. Într-un final a trebuit să-i facem pe plac. Şi să-i dăm mai apoi ceai, ca să nu-i rămână pâinea în gât. Sper ca asta să nu-i cauzeze vreo problemă.

— Ţi-a făcut cumva rău? a întrebat Garrett.

— Nu, i-a răspuns West, doar m-a ameninţat cu o lingură.

— Îl întrebam pe Ethan.

Ethan i-a zâmbit când a privit-o şi şi-a trecut degetele prin părul ei.

— Nu am niciun motiv să mă plâng, cu excepţia zemii de orz. S-a uitat peste capul ei la bărbatul din prag. Deşi tonul folosit nu era unul afectuos, conţinea o undă de prietenie circumspectă. Îţi mulţumesc, Ravenel. Scuze pentru felul în care m-am purtat atunci când ne-am cunoscut.

West a ridicat din umeri:

— Ştii cum spune poetul: „ceva mai mult ca văr şi mai puţin ca fiu”.

Citatul i-a atras atenţia lui Ethan:

— Este din Hamlet, nu-i aşa? Ai vreun exemplar pe aici?

— Am operele complete ale lui Shakespeare în bibliotecă, a spus West. Inclusiv Hamlet. De ce te

interesează?

— Jenkyn mi-a spus să-l citesc. Spune că este o oglindă a sufletului.

— Nu-i de mirare că-l urăsc.

Garrett s-a tras înapoi să se uite bine la Ethan. Era palid, epuizat şi se vedea că avea dureri.

— Singurul lucru pe care îl vei face în următoarele două săptămâni va fi să te odihneşti, i-a spus. Cititul lui „Hamlet” implică prea multă emoţie.

— Emoţie? a repetat West pufnind dispreţuitor. Este o piesă despre amânare.

— Este o piesă despre misoginism, a spus Garrett. Iar acum îi voi face domnului Ransom o injecţie cu morfină, să poată dormi.

— Noapte bună, dulce prinţ, a spus vesel West şi a ieşit.

Ethan i-a cuprins coapsa în palmă, printre faldurile cămăşii de noapte şi ale halatului, împiedicând-o să coboare din pat.

— Nu vreau morfină încă, a spus el. Prea mult timp am avut minţile rătăcite.

Era palid şi epuizat, cu pometii proeminenţi şi ochii şocant de albaştri. Era frumos. Era viu şi era al ei. Aceeaşi energie intimă, de-acum familiară se insinua între ei, aceeaşi conexiune invizibilă pe care nu o mai simţise cu nimeni altul.

— Ravenel mi-a povestit puţin din cele întâmplate, a spus Ethan, dar vreau să aud totul de la tine.

— Dacă m-a înfăţişat ca pe o scorpie afurisită să ştii că nu voi putea spune că nu are dreptate.

— Mi-a spus că eşti curajoasă şi înţeleaptă precum Atena. Te preţuieşte mult.

— Adevărat? Garrett era surprinsă. Niciodată nu am avut atât de multe îndoieli în ceea ce mă priveşte ca în aceste ultime zile. Şi nici nu m-am temut atât de tare. L-a privit îngrijorată: după ce rana se va vindeca s-ar putea să nu mai ai tot atâta putere şi mobilitate pe partea aceea. Vei fi în continuare mai în formă decât alţi bărbaţi, dar s-ar

putea să treacă luni până să poţi ridica braţul fără să ai dureri. Ştiu că nu eşti obişnuit cu niciun fel de vulnerabilitate. Dacă vei fi atras într-o confruntare şi cineva te loveşte în zona în care ai fost rănit…

— Voi avea grijă. Dumnezeu mi-e martor că nu voi căuta nicio confruntare.

— Va trebui să rămânem aici până te întremezi. Nu poţi pleca nicăieri cel puţin o lună.

— Nu pot să aştept atât de mult, a spus el încet.

Au tăcut amândoi, conştienţi că mai aveau multe să-şi spună, dar hotărând tacit că totul putea să mai aştepte.

Temătoare, Garrett şi-a strecurat mâna prin deschizătura cămăşii lui de noapte, să se asigure că bandajul era prins bine. El i-a acoperit mâna cu mâna lui şi i-a lipit-o de pieptul lui cald. Părul scurt şi mătăsos, pe care abia dacă îl observase atunci când el avea febră, îi trezea acum un roi de fluturi în stomac. Cu mâna rămasă liberă i-a cuprins ceafa şi a tras-o spre el.

Conştientă de starea în care era el, Garrett l-a sărutat uşor, cu grijă. Buzele lui erau uscate, fierbinţi… dar nu de la febră… era căldura aceea curată, de bărbat sănătos pe care și-o amintea foarte bine. Ea nu s-a putut abţine să nu i se deschidă, să-l guste… oh, Doamne, gustul acela pe care crezuse că nu-l va mai simţi niciodată. Gura lui a pus stăpânire pe gura ei şi valuri întunecate de plăcere i-au învăluit simţurile, precum catifeaua. A încercat să pună capăt sărutului dar braţele lui o ţineau prizonieră iar ea nu a vrut să rişte să-i facă rău împingându-l.

A trecut un minut, apoi încă unul. Roşie în obraji, ea şi-a desprins buzele cât să spună:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost cât pe ce să mori acum câteva ore.

Şi-a plecat pleoapele şi s-a uitat la baza gâtului ei, acolo unde pulsul i se zbătea frenetic. A mângâiat-o uşor cu vârful degetelor:

— Sunt în pat cu tine. Doar mort nu te-aş dori.

Garrett a aruncat o privire spre uşa întredeschisă, temându-se că puteau fi văzuţi de servitorii care treceau pe

acolo.

— Dacă ţi se ridică tensiunea poţi să mori. Pentru sănătatea ta, orice activitate sexuală este interzisă.

Capitolul 19

Lui Ethan i-au trebuit aproape două săptămâni să o seducă.

Garrett îi scrisese un program strict de recuperare. În prima zi avea voie să se ridice în şezut, proptit între perne, în a patra şi a cincea zi putea coborî din pat şi putea sta pe scaun o oră, o dată dimineaţa şi o dată după-amiaza. Abia după o lună, îl informase ea, putea să se plimbe prin casă neînsoţit.

Mare parte din timp, cei doi erau lăsaţi de capul lor, pentru că West avea multe treburi rămase nerezolvate în timpul şederii la Londra. Era ocupat cu arendaşii şi cu pământurile, trebuia să supravegheze folosirea noilor utilaje care încărcau fânul cosit. Ieşea de obicei din casă la răsăritul soarelui şi se întorcea abia la cină.

Fără responsabilităţile obişnuite, Garrett avea acum mult timp liber la dispoziţie, mai mult decât avusese chiar şi în copilărie. Îşi petrecea aproape minut de minut cu Ethan, care îşi revenea uimitor de repede. Rana i se închidea şi i se vindeca fără vreo urmă de infecţie, pofta de mâncare îi revenise. Mâncărurile uşoare trimise de la bucătărie – supă de vită, blancmange, budinci şi jeleuri – toate fuseseră refuzate ferm în favoarea mâncărurilor obişnuite.

La început Ethan a dormit mult, mai ales datorită narcoticelor administrate de Garrett împotriva durerilor. În orele în care era treaz, ea stătea lângă el şi îi citea cu voce tare din Hamlet, dar şi din Times şi din gazeta poliţiei. Găsea motive de fericire în cele mai mici lucruri pe care le făcea pentru el, în îndreptatul păturilor, în urmărirea a tot ce bea şi mânca, în cântărirea tonicului. Uneori stătea pur

şi simplu lângă el şi îl privea dormind. Nu se putea abţine: după ce aproape că-l pierduse, era mulţumită să-l vadă acolo, în pat, curat şi confortabil şi bine hrănit.

Probabil că atâta atenţie îl sufoca pe Ethan – ca pe oricare alt bărbat – dar nu a scos niciun cuvânt. Îl surprindea adesea privind-o cu un zâmbet slab pe când îşi găsea de lucru – îşi reorganiza medicamentele, înfăşura bandajele proaspăt sterilizate, pulveriza fenol prin cameră. Părea să-i înţeleagă nevoia de a avea totul sub control.

În cea de-a doua săptămână, însă, Ethan a devenit atât de neliniştit din cauza statului la pat încât Garrett a trebuit să-l lase să coboare şi să stea afară, pe terasa de la etaj care dădea spre imensele grădini ale domeniului. Fără cămaşă, cu rana acoperită doar cu un tifon, părea un tigru care dormita la *soare*. Garrett le-a văzut amuzată pe câteva din servitoare adunându-se în dreptul unui geam care dădea spre terasă, până când doamna Church a venit şi le-a alungat. Nu le puteai condamna pentru că doreau să-l zărească măcar pe Ethan cel pe jumătate dezbrăcat, frumos ca un zeu.

Zilele leneşe şi însorite se scurgeau una după alta iar Garrett a fost obligată să se acomodeze cu mersul relaxat al lucrurilor de la Eversby Priory. Nu avea de ales. Timpul avea un alt ritm acolo, în casa cu ziduri groase care adăpostise cândva doisprezece călugări şi în care şemineurile din încăperi erau într-atât de înalte că puteai cu uşurinţă să stai în picioare în ele. Şuierul locomotivelor, omniprezent la Londra, se auzea doar arareori aici. Se auzeau însă frecvent triluri de păsări cântătoare, bocănit de ciocănitoare şi nechezat de cai. Rar se auzeau zgomote de ciocane sau de fierăstraie, pentru că se lucra la faţada sudică a casei, dar nimic nu se compara cu tumultul londonez.

La Eversby Priory existau două ore de masă respectate cu sfinţenie: un mic dejun copios şi o cină care proclama cultul plăcerii. Între cele două mese, pe un bufet erau aranjate artistic diverse gustări. Nu lipseau niciodată smântâna, untul şi brânza. Şunca suculentă şi fragedă şi

cea afumată erau servite aproape la fiecare masă, adesea tăiate bucăţi şi amestecate în salate sau alte preparate gustoase. Se serveau din abundenţă legume proaspete din grădină sau fructe zemoase din livezi. Obişnuită cu mesele pe fugă, spartane de acasă, Garrett a trebuit să facă eforturi să mănânce încet, să zăbovească la masă. Nu avea un program sau responsabilităţi, aşa că nu era nevoie să se grăbească.

Cum Ethan dormea după-amiezile, Garrett a căpătat obiceiul de a se plimba prin grădinile domeniului. Răzoarele de flori erau atent îngrijite, dar erau lăsate în mod intenţionat puţin răvăşite, pentru un plus de farmec.

Acolo, în grădină, parcă reuşea să gândească cu mai multă uşurinţă. Nu erau gândurile obişnuite, ci dintre cele mai profunde. Probabil *la asta* se referise Havelock atunci când o sfătuise să-şi ia o vacanţă, şi-a spus într-o zi pe când se plimba.

A trecut pe lângă o fântână cu heruvimi şi un răzor de crizanteme albe şi şi-a amintit alte cuvinte de-ale lui Havelock, spuse cu aceeaşi ocazie: *existenţa noastră*, *chiar şi intelectul depind de dragoste*. *Fără ea*, *nu am fi mai presus de un buştean sau de o piatră*.

Acum făcuse cele două lucruri pe care i le sugerase el: plecase în vacanţă – deşi nu începuse tocmai ca una – şi găsise un bărbat pe care să-l iubească.

Cât de extraordinare erau toate! Îşi petrecuse mare parte din viaţă fugind de vina de a fi cauzat moartea mamei ei, fără să se oprească suficient încât să observe ce-i lipsea. Dragostea apăruse misterios şi prinsese rădăcini, asemenea violetelor sălbatice răsărite prin crăpăturile caldarâmului.

Probabil că Havelock ar fi avertizat-o că nu-l cunoştea suficient de bine pe Ethan încât să fie sigură de el. Sau chiar de sentimentele ei. Mulţi ar fi spus că totul se petrecuse mult prea repede. Dar în ceea ce-l privea pe Ethan, erau anumite lucruri de care Garrett era absolut convinsă. Ştia că-i acceptase imediat lipsurile, aşa cum şi ea le acceptase pe ale lui. Puteau face unul pentru celălalt

ce nu făceau pentru ei înşişi. Şi mai ştia că o iubea necondiţionat. Fiecare din ei ajunsese la o răscruce în viaţă iar aceasta era şansa de a merge împreună într-o nouă direcţie, dacă avea suficient curaj să accepte această şansă.

Pe drumul de întoarcere Garrett a făcut un mic ocol şi a luat-o pe cărarea care ducea la curtea unde se *creşteau* păsările şi unde se afla adăpostul lor. În loc de obişnuitul ţarc din plasă de sârmă, găinile şi celelalte păsări de la Eversby Priory trăiau într-un adevărat palat. Construcţia din cărămidă şi lemn vopsit avea acoperiş din ardezie şi un fronton sprijinit pe coloane albe. Din clădirea principală se desprindeau două aripi, curtea era pavată şi exista şi un mic iaz doar pentru ele.

Garrett a trecut mai departe, pe lângă pomi fructiferi şi l-a văzut pe gărdinarul vârstnic care stătea în picioare în faţa unui tânăr care, îngenuncheat, repara ceva.

Tânărul era puternic, bine făcut şi mânuia cu îndemânare un cleşte. Înainte să-i vadă faţa, Garrett a ştiut că era West Ravenel, după rezonanţa adâncă a vocii lui.

— Zău dacă mai ştiu ce să le facem, spunea el. Încearcă să le duci înapoi în seră, poate că aici le este prea frig.

Răspunsul înfundat al grădinarului nu a ajuns până la ea.

— Astea sunt orhideele, a spus West. Fă ce poţi, îmi asum eu tot.

Bătrânul a dat din cap şi s-a îndepărtat.

Observând-o că se apropia. West s-a ridicat şi şi-a dus mâna la borul pălăriei, în semn de respect, fără să lase cleştele jos. Îmbrăcat în pantaloni de lucru şi cu o cămaşă mototolită cu mânecile suflecate, aducea mai mult cu un fermier get-beget decât cu un gentleman cu pedigriu.

— Bună ziua, doctore.

Garrett i-a zâmbit. Ştia că-i dorise binele atunci când îi pusese valeriană în ceai. Iar acum, că Ethan îşi revenea cu repeziciune, hotărâse să-l ierte.

— Bună ziua domnule Ravenel. Nu vreau să te ţin din

treabă. Am vrut doar să arunc o privire la păsări. Locul în care trăiesc este de-a dreptul spectaculos.

West şi-a şters sudoarea de pe frunte cu mâneca.

— Atunci când am ajuns la Eversby Priory, adăpostul păsărilor era într-o stare mai bună decât casa. Se pare că aici, dintotdeauna, păsările au dus-o mai bine decât oamenii.

— Pot să întreb pentru ce sunt cele două aripi laterale?

— Acolo cuibăresc.

— Şi câte... a început Garrett, dar a tăcut speriată, auzind zgomote furioase. Două gâşte mari veneau în viteză spre ea, sâsâind cu aripile larg desfăcute. Deşi păsările agresive se aflau de cealaltă parte a gardului din sârmă, instinctul a făcut-o să se dea înapoi.

West s-a interpus imediat între Garrett şi păsările agresive şi a prins-o uşor de mâini ca să o susţină.

— Îmi pare rău, a spus dar ochii i-au strălucit amuzaţi. S-a întors spre gâşte şi le-a ameninţat: Înapoi cu voi, altfel vă folosesc ca umplutură pentru saltele. A condus-o pe Garrett ceva mai departe de gard, gâştele au tăcut, dar el continua să o privească fix. Te rog să le ierţi proastele maniere, a spus West. Sunt ostile oricui nu are aripi.

Garrett şi-a îndreptat boneta care ar fi trebuit să o apere de soare, de fapt doar un cerc plat făcut din paie cu un mănunchi de flori într-o parte.

— Ah, înţeleg. Sunt gâşte-gardian.

— Exact. Gâştele îşi apără cu străşnicie teritoriul şi au o vedere foarte bună. Dacă se apropie un prădător dau imediat alarma.

Ea a chicotit.

— Pot pune mărturie că sunt foarte eficiente. A pornit-o pe lângă gard, atentă să păstreze distanţa faţă de gâştele suspicioase şi a continuat: am auzit fără să vreau ce discutai cu grădinarul. Sper că nu ai probleme cu orhideele lui Helen.

Una din cele patru sere ale domeniului adăpostise cândva o colecţie scumpă de orhidee de care se ocupa

Helen. Mare parte a acestor plante exotice fuseseră transportate la Londra, acolo unde Winterborne construise o seră pe acoperiş special pentru ele. Unele rămăseseră, însă, la Eversby Priory.

— În mod normal nu avem probleme cu ele, a spus West. Îngrijirea orhideelor nu este altceva decât un efort disperat de a amâna inevitabilul: să rămână doar nişte beţe uscate într-un ghiveci. I-am spus lui Helen să nu-mi lase blestemăţiile astea pe cap, dar nu m-a ascultat.

— Sunt convinsă că n-o să te certe, a spus amuzată Garrett. Nu am auzit-o dojenind pe nimeni, niciodată.

— Nu, va arbora doar o mină dezamăgită, aşa cum doar ea ştie să facă. Pe mine nu mă impresionează, dar n-aş vrea să-mi văd toate grădinăresele bocind. S-a aplecat şi a luat un ciocan din trusa de scule lăsată lângă gard. Bănuiesc că odată ajunsă în casă te vei duce să vezi ce face Ransom.

— Nu. Obişnuieşte să doarmă cât îmi fac eu plimbarea.

— Nu şi în ultima vreme.

L-a privit întrebător.

— Cu trei zile în urmă, a spus West, Ransom a cerut un set complet de relevee ale casei şi grădinilor, inclusiv cele ale modificărilor făcute până acum. Şi toate planurile casei. Îţi imaginezi că l-am întrebat la ce-i trebuie. A părut deranjat şi mi-a spus că mă va anunţa *doar în* momentul în care chiar va trebui să ştiu. A făcut o pauză. Ieri a chestionat-o pe una dintre servitoare referitor la camerele servitorilor. Şi a vrut să ştie unde este încăperea în care ţin armele.

— Trebuia să se odihnească! a spus Garrett indignată. Încă mai riscă o hemoragie secundară!

— Pe mine mă interesează cel mai mult ce vrea de la camera cu arme.

Garrett a oftat.

— Voi încerca să aflu.

— Să nu mă pârăşti, a avertizat-o West. Voi nega totul cu mare indignare, să ştii. Nu vreau ca Ransom să se înfurie

pe mine.

— Este în convalescenţă, i-a spus Garrett peste umăr. Ce ţi-ar putea face?

— A fost învăţat să ucidă oameni folosindu-se de orice găseşte la îndemână, a strigat West în urma ei iar Garrett s-a îndepărtat zâmbind.

*

Când s-a întors de la plimbare, Garrett s-a schimbat într-o rochie uşoară, de culoarea lămâii, luată din dulapul lui Kathleen. Doamna Church îi adusese câteva asemenea rochii după ce văzuse cele două rochii din postav negru pe care i le împachetase Eliza.

— Te coci în rochiile acestea groase, îi spusese menajera. Postavul nu este de purtat vara în Hampshire. Doamna ar insista să-i porţi câteva din rochii. Garrett acceptase recunoscătoare şi se îndrăgostise pe loc de rochiile uşoare şi diafane din mătase şi muselină imprimată.

A pornit spre camera lui Ethan şi a bătut la uşă înainte să intre. Aşa cum se aşteptase, Ethan era aşezat pe marginea patului, cu un teanc de hârtii cu diagrame complicate.

— Parcă te odihneai, i-a spus ea.

Ethan a lăsat hârtiile jos şi i-a zâmbit:

— Sunt în pat.

Garrett a intrat în cameră şi a închis uşa în urma ei. Inima i-a stat în loc pentru o clipă la vederea lui, relaxat, leneş şi masculin, cu o şuviţă de păr ciocolatiu căzându-i pe frunte. Era în picioarele goale, cu o cămaşă şi o pereche de pantaloni împrumutaţi de la West. Purta bretele, pentru că pantalonii îi erau largi în talie şi nu i-ar fi stat altminteri.

Bea dintr-un pahar nişte ceai rece din ierburi de leac – caprifoi şi susai. Privirea lui a studiat-o în întregime iar ea s-a simţit absurd de ruşinată.

— Eşti frumoasă ca o garofiţă în rochia asta, i-a spus. Vino mai aproape să mă uit mai bine la tine.

Rochia galbenă, din straturi subţiri de voal de mătase, era o rochie „de stat în casă după-amiaza”, închisă cu numai câţiva nasturi şi copci. Era inteligent concepută şi croită, dădea aparenţa unui corset purtat pe dedesubt. Părul îi era prins mai lejer ca de obicei, de o servitoare care îşi dorea să devină camerista unei lady şi o rugase să o lase să exerseze pe ea. Servitoarea i-l încreţise în bucle largi şi i-l prinsese la spate într-un coc franţuzesc.

Când Garrett a venit lângă pat, Ethan a întins mâna spre ea şi i-a prins un volan din mătase galbenă între degete.

— Cum a fost plimbarea, *acushla*?

— Foarte plăcută, i-a răspuns ea. La întoarcere am trecut pe lângă coteţul păsărilor.

— Lângă grădina de legume.

— Da. A privit hârtiile şi a zâmbit întrebător: de ce studiezi planurile domeniului?

El nu s-a grăbit să-i răspundă, s-a prefăcut preocupat să strângă foile împrăştiate.

— Evaluez punctele vulnerabile.

— Te temi că cineva ar putea intra prin efracţie?

El a ridicat din umeri, evaziv:

— Este de mirare că nu le-a golit nimeni casa până acum. Nu închid nicio uşă.

— Din cauza reparaţiilor, a spus Garrett. Mereu ies şi intră constructori, meseriaşi. Pentru moment este mai uşor să lase totul descuiat. Domnul Ravenel mi-a spus că au fost nevoiţi să scoată duşumelele ca să instaleze toalete moderne. Şi să repare toţi pereţii care putreziseră. De fapt, întreaga aripă estică a fost închisă şi va fi refăcută în viitor, nu se ştie când.

— Mai bine o rădeau de pe faţa pământului şi construiau o clădire nouă. De ce să încerci să refaci o mizerie veche, peste măsură de mare?

Garrett s-a strâmbat auzindu-l cum numea clădirea elegantă, istorică.

— Din mândrie pentru strămoşi? a sugerat ea.

Ethan a pufnit:

— Din câte îi cunosc eu pe strămoşii lui Ravenel, nu aveau prea multe motive de mândrie.

Garrett s-a aşezat pe marginea saltelei, cu un picior sub ea.

— Sunt şi strămoşii tăi, i-a spus. Iar familia este una cu renume.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, i-a răspuns iritat Ethan. Nu am niciun drept să port numele Ravenel şi nu doresc să am de-a face cu niciunul dintre ei.

Garrett a încercat să găsească un ton neutru, dar nu şi-a putut ascunde îngrijorarea din voce:

— Ai trei surori vitrege. Sunt sigură că ai dori să le cunoşti.

— De ce să doresc asta? Ce mi-ar aduce?

— O familie?

Ethan a privit-o pieziş:

— Ai vrea să ai legătură cu ei, nu-i aşa? Ar fi trebuit să o laşi pe lady Helen să-ţi facă cunoştinţă cu West Ravenel. Ai fi făcut deja parte din familie.

Luată prin surprindere de repeziciunea cu care i se schimbase starea de spirit, Garrett i-a răspuns cu calm:

— Pari tare supărat, pentru Dumnezeu. Nu-l vreau pe domnul Ravenel, *pe tine* te vreau. Nu contează ce nume porţi, ce cunoştinţe ai. Dacă nu-ţi face plăcere să ai de-a face cu familia Ravenel, atunci aşa vom face. Sentimentele tale contează pentru mine mai mult ca orice.

Ethan a privit-o atent. Răceala i-a dispărut pe loc din privire şi a tras-o aproape, cu un geamăt surd.

Atentă la bandajul de sub cămaşa lui, Garrett a protestat:

— Te rog… ai grijă la rană.

Muşchii braţului său rămăseseră încordaţi, aşa că a fost nevoită să se sprijine de pieptul lui. Şi-a trecut degetele prin părul ei, i-a desfăcut cocul şi şi-a lipit fruntea de fruntea ei. Au rămas amândoi aşa, respirând împreună.

Într-un final, Ethan a spus:

— Cum aş putea spune vreodată că Angus Ransom nu a fost tatăl meu? A luat-o pe mama de soţie, m-a crescut ca

pe copilul lui şi nu mi-a spus niciodată că aş fi bastardul altui bărbat. A fost un bărbat cumsecade, chiar dacă adesea bea prea mult şi mă lovea cu dosul palmei. Dar m-a hrănit şi m-a învăţat să muncesc şi în plus a avut grijă să învăţ să scriu şi să citesc. Erau anumite lucruri pe care le uram la el. Dar l-am iubit.

— Înseamnă că trebuie să-i cinsteşti memoria, a spus Garrett impresionată de loialitatea lui. Să faci ceea ce crezi că trebuie. Dar să nu uiţi că nu este drept să-i învinovăţeşti pe domnul Ravenel şi pe lordul Trenear pentru întâmplări din trecut cu care ei nu au nicio legătură. Ei doar au încercat să te ajute. Domnul Ravenel a mers chiar până la a-ţi da sângele lui. Cu o voce şi mai blândă a adăugat: merită oarece gratitudine din partea ta, nu-i aşa?

— Da, a spus Ethan morocănos şi a tăcut mai apoi, cu degetele prin părul ei. În legătură cu transfuzia… a spus câteva clipe mai târziu, se schimbă ceva la un bărbat… atunci când primeşte sângele altuia?

Garrett a ridicat capul şi i-a zâmbit încurajator:

— Este o chestiune care se dezbate încă de oamenii de ştiinţă. Dar nu, eu nu cred asta. Deşi sângele este vital, nu are nicio legătură cu trăsăturile unei persoane, aşa cum nici inima nu are legătură cu emoţiile. A ridicat mâna şi l-a bătut uşurel cu arătătorul pe tâmplă: tot ce eşti, tot ce simţi şi gândeşti este aici.

Ethan părea nedumerit.

— Ce vrei să spui despre inimă?

— Că este doar un muşchi.

— Este mai mult decât atât. Părea oripilat, ca un băieţel căruia i se spusese că nu există Moş Crăciun.

— Simbolic, da. Dar emoţiile nu vin de acolo.

— Ba da, a insistat Ethan, i-a luat mâna şi i-a lipit palma de locul unde i se simţeau bătăile inimii. Iubirea pe care o simt pentru tine – o simt chiar aici. Inima mea bate mai tare doar pentru tine. Şi doare când suntem despărţiţi. Şi nimic nu-i spune să facă asta.

Garrett nu mai avea argumente. În loc să pornească o dezbatere despre fiziologie sau să-i explice influenţa

creierului asupra acţiunilor musculare a preferat să-l sărute cu tandreţe.

Avusese în intenţie să-l sărute scurt, dar Ethan i-a răspuns cu pasiune. A continuat să o ţină strâns la pieptul lui iar ea şi-a amintit de prima lor noapte la Eversby Priory, atunci când stătuse lângă patul lui şi-i adunase toate bătăile inimii în palmă.

El o gusta tot mai adânc şi mai dur, de parcă încerca să scoată miere dintr-un fagure. Săruturile fierbinţi au durat câteva minute, săruturi de catifea şi săruturi de foc mocnit, până când ea şi-a dat seama că trupul de bărbat era dornic de o activitate pentru care nu era încă pregătit. A încercat să se îndepărteze, dar mâinile lui au strâns-o ca într-o menghină.

Şi-a desprins gura de a lui şi a spus:

— Dă-mi drumul… să nu-ţi fac rău.

— Eşti uşoară ca o petală de floare.

Garrett a încercat să găsească o altă cale de scăpare şi s-a tras în jos, dar mişcarea i-a trimis prin trup un val de senzaţii. S-a oprit, cu pelvisul lipit de al lui, cu toţi nervii şi muşchii tensionaţi, aşteptând eliberarea. Nu se mai putea gândi decât la cât îşi dorea să-i simtă bărbăţia întărită înăuntrul ei.

L-a privit pe Ethan, ai cărui ochi au sclipit amuzaţi. Obrajii i-au luat foc pentru că şi-a dat seama că el o citise perfect.

Una din mâinile lui i-a alunecat sub şezut.

— Lasă-mă să te ajut, *agra*, i-a şoptit.

— Poţi să mă ajuţi stând liniştit. Nu vreau să ţi se deschidă rana din cauza efortului.

El i-a adulmecat gâtul şi i-a răspuns:

— Mai am să-ţi arăt încă o sută optsprezece poziţii.

Garrett i-a dat mâna deoparte şi s-a tras în spate, cu grijă. Părul i s-a desprins din agrafe atunci când s-a ridicat în picioare.

— Nu şi dacă mori încercând.

— Stai aici, a invitat-o el să i se aşeze în braţe. Vom face ceva uşor şi lent.

— Nu efortul fizic mă îngrijorează, ci tensiunea. Ai suferit o operaţie arterială acum două săptămâni, Ethan. Trebuie să stai calm şi liniştit până te vindeci complet.

— M-am vindecat. Aproape că mi-am revenit la normal.

Garrett l-a privit exasperată în timp ce încerca să-şi prindă părul la loc.

— Nu cred că ai găsit o cale să sfidezi legile biologiei. Nu te-ai vindecat complet, cu siguranţă.

— M-am vindecat suficient pentru asta.

— În calitate de doctor, nu sunt de acord.

— Îţi voi dovedi. Pândindu-i reacţia, şi-a coborât mâna spre umflătura din pantaloni şi a început să o frece încet.

Garrett a făcut ochii mari.

— Doar nu ai de gând… Dumnezeule. Opreşte-te în clipa asta! L-a prins de încheietură şi i-a îndepărtat mâna. Iritată, l-a surprins râzând.

Roşie ca focul, a murmurat:

— N-ai decât să te exciţi singur până faci un anevrism.

Ethan a zâmbit ironic:

— Rămâi să te uiţi, i-a spus, şocând-o şi mai mult. A prins-o pe după talie şi a tras-o în pat cu el, gemând atunci când au căzut amândoi pe o parte. *Ah*! La naiba!

— Aşa-ţi trebuie, a exclamat Garrett.

El râdea în continuare.

— Nu mă certa, i-a spus el, aducând-o mai aproape. Stai aici, lângă mine. Buzele lui îi rătăceau tandru pe lobul urechii, de-a lungul gâtului. Stai în braţele mele, unde ţi-e locul, *cushla macree*. Şi-a trecut mâna peste trupul ei, mângâind-o tandru. Avem ceva de discutat, à-propos. Nu ţi-ai ţinut promisiunea.

Nedumerită, Garrett şi-a întors faţa spre el:

— Ce promisiune?

I-a vorbit cu buzele lipite de obrazul ei:

— Din noaptea operaţiei. Te-am rugat să-mi spui câteva cuvinte. Dar nu ai vrut.

— Oh. M-am temut, i s-a confesat ea. Mi-am spus că

vei trăi mai mult dacă te fac să aştepţi.

— Încă mai aştept.

— Nu am vrut să… îmi pare rău, am fost atât de… dar da. Bineînţeles că da. Garrett s-a întors cu grijă în paradisul cald al îmbrăţişării lui şi a rostit: te iubesc.

Chiar în clipa aceea, Ethan începuse să o întrebe:

— Vrei să spui că…

Au tăcut amândoi. Ce stânjenitor! Oftând învinsă, Garrett s-a întors pe spate şi a închis ochii, prea ruşinată ca să-l privească. Era pentru prima oară că-i spunea asta unui bărbat şi o făcuse fiartă.

— Te iubesc, a repetat ea. Nu suna însă ca atunci când o spusese el. Ar fi vrut să adauge ceva, să fie mai convingătoare, dar nu-i trecea nimic prin minte. Tu ai spus-o atât de frumos, a mormăit ea. Chiar dacă erai conştient doar pe jumătate. Aş vrea să pot spune şi eu ceva poetic, pentru că simt… simt… ai avut dreptate, nu am pic de romantism în mine.

— Iubire dulce, uită-te la mine.

Ea a deschis ochii şi l-a văzut pe Ethan privind-o într-un fel care a ameţit-o.

— Nu trebuie să-mi spui ceva poetic. Viaţa mea a fost în mâinile tale. Când eram aproape de moarte, tu ai fost *ancora* sufletului meu. Degetele lui au alunecat de pe tâmplă pe obrazul îmbujorat, mângâind-o cu tandreţe. Nu îndrăzneam nici să visez să te aud spunând asta. Cele două cuvinte sunt mai frumoase atunci când le rosteşti tu.

Garrett i-a zâmbit timid.

— Te iubesc, a repetat, iar de data asta i s-a părut mai uşor, mai natural.

Buzele lui au rămas o clipă pe vârful nasului ei, apoi pe obraji, pe bărbie, înainte de a se întoarce pentru un nou sărut ameţitor.

— Lasă-mă să am grijă acum de tine. După câtă grijă ai avut de mine, măcar atât să fac şi eu.

Ideea o încânta, dar a clătinat din cap spunând:

— Nu ţi-am salvat viaţa pentru ca acum să risc să ţi-o pierzi pentru un moment de plăcere.

— Vreau doar să mă joc, a insistat Ethan, desfăcându-i şiretul corsajului.

— Este un joc periculos…

— Ce ai aici? Degetele lui s-au înlănţuit în jurul unui şnur din mătase roz şi au tras de el, scoţând la iveală de sub cămaşă un obiect mic. Era fluierul de metal pe care i-l dăruise el. A strâns fluierul în palmă şi a privit-o întrebător.

Garrett a roşit şi i s-a confesat:

— Este un fel de… talisman. Ori de câte ori nu eşti cu mine, mă prefac că-l folosesc ca să te chem. Şi că tu vei apărea ca prin magie.

— Oricând mă vei chema, iubirea mea. Voi veni alergând.

— *Nu* ai făcut-o atunci când l-am încercat ultima oară. Când mi-am terminat munca la azil, am stat pe trepte şi am suflat în fluier. Fără rezultat.

— Eram acolo. Ethan îi mângâia gâtul cu capătul rotunjit al fluierului. Numai că nu mă puteai vedea.

— Adevărat?

El a încuviinţat şi a lăsat deoparte tubul strălucitor.

— Erai îmbrăcată cu rochia verde cu garnituri negre. Aveai umerii căzuţi, semn că erai obosită. M-am gândit atunci la toate femeile din Londra care erau acasă, în siguranţă, în timp ce tu erai singură în întuneric, după ce întreaga seară îi îngrijiseşi pe cei care nu-şi permiteau să-ţi dea nici măcar un penny. Eşti cea mai bună femeie din câte am văzut… şi cea mai frumoasă.

I-a tras cămaşa în jos şi i-a trecut degetele peste sânul ei dezgolit, atingându-i ca din greşeală sfârcul. S-a mutat apoi pe celălalt sân şi i-a prins sfârcul între degetul mare şi *arătător* şi l-a strâns uşor.

— Este prea devreme pentru asta, i-a spus Garrett şi a reuşit să se întoarcă pe o parte, cu spatele spre el.

Ethan a prins-o şi a răsucit-o pe spate, lipind-o de bărbăţia lui întărită.

— *Acushla*, asta îmi spui de două săptămâni. Eu ţi-am urmat toate regulile…

— Ba le-ai încălcat tot timpul, a protestat ea.

— Am băut nenorocitul acela de tonic pe care mi l-ai tot dat, a spus el.

— L-ai turnat în ghiveciul cu ferigă de fiecare dată când credeai că nu te văd.

— Are un gust mai rău ca Tamisa, a spus el sec. Şi feriga a fost de aceeaşi părere. De aceea s-a îngălbenit şi a murit.

Garrett a izbucnit în râs dar s-a oprit imediat pentru că el îşi strecurase un picior între picioarele ei şi i le desfăcuse. Mâna i-a alunecat sub fusta ei şi a urcat până i-a găsit pielea goală de deasupra jartierei.

— Mă doreşti şi tu, i-a spus mulţumit când a simţit-o tremurând.

— Eşti imposibil, a gemut ea. Eşti cel mai rău pacient din câţi am avut.

Râsul lui i-a gâdilat gâtul.

— Nu, i-a şoptit. Sunt cel mai bun. Lasă-mă să-ţi arăt cât de bun sunt.

Capitolul 20

A doua zi, când Garrett a ieşit la plimbarea de după-amiază, Ethan s-a aventurat la parter, pentru prima dată singur. Ştia ce-ar fi spus ea despre asta şi avea dreptate cu siguranţă, dar era ceva necesar. Era ca o ţintă vie acolo, la Eversby Priory, şi deci la fel erau Garrett, West Ravenel şi oricine altcineva din acea casă. Nu avea cum să facă o evaluare a împrejurimilor din dormitor.

După ieşirile pe terasa de la etaj şi cele câteva daţi în care se aventurase singur până la etajul al doilea, Ethan ştia prea bine care îi erau limitele. Una peste alta, era încă slăbit şi obosea repede. Nu-şi recăpătase încă forţa, echilibrul sau mobilitatea. Pentru un bărbat obişnuit să fie în formă fizică excelentă, era enervant să reuşească cu greu să coboare un etaj. Rana şi zona din jurul acesteia îl deranjau încă şi uneori, când mişca umărul într-un anume fel, durerea îl săgeta. Garrett alesese să nu-i imobilizeze

braţul, ca să nu-i înţepenească iar muşchii să nu se atrofieze.

Ethan s-a prins de balustradă ca să-şi menţină echilibrul în timp de cobora cu greu scara principală. Când a ajuns pe la mijlocul ei, un lacheu care trecea prin hol l-a văzut şi s-a oprit brusc:

— Domnule? Era un tânăr cu umeri laţi şi ochi căprui blânzi, ca de căţeluş. Aş putea… vreţi să… pot să vă ajut?

— Nu, i-a răspuns Ethan. Îmi dezmorţesc puţin picioarele, atâta tot.

— Da, domnule. Dar scările… Băiatul a început să urce treptele, ezitând, de parcă se temea că Ethan se va prăbuşi chiar în faţa lui.

Ethan nu ştia cât li se spusese servitorilor despre el, despre cine era sau starea în care se afla. Un lucru era însă sigur: lacheul ştia că nu trebuie să-l lase să rătăcească prin casă de unul singur.

Ceea ce îl enerva.

Şi îi amintea totodată de starea precară în care se găsea. Era de ajuns doar o confidenţă făcută în şoaptă de unul dintre servitori către cineva dintr-un sat învecinat. Sau un comentariu banal făcut de un curier. Şi zvonul se răspândea.

Toţi servitorii vorbesc, îi spusese cândva Jenkyn. *Observă orice schimbare de la rutină şi trag concluzii*. *Ştiu şi secretele pe care stăpânul şi stăpâna le au unul faţă de celălalt*. *Ştiu unde sunt bijuteriile*, *câţi bani* s-*au cheltuit şi cine cu cine se culcă*. *Să nu-l crezi niciodată pe servitorul care spune că nu ştie nimic*. *Ei ştiu totul*.

— Daţi-mi voie să vă însoţesc, domnule Smith, i-a spus lacheul continuând să se apropie.

Domnul Smith? Alt nume nu găsiseră?

— Nu, mulţumesc, nu este nevoie. Dându-şi seama că băiatul nu avea deloc de gând să-l lase singur, a adăugat: n-ai decât să faci cum vrei.

Servitorul i s-a alăturat şi au coborât umăr la umăr. Părea gata să-i sară în ajutor lui Ethan, în orice secundă. De parcă ar fi fost un copil sau un bătrân neputincios.

— Cum te numeşti? l-a întrebat Ethan.

— Peter, domnule.

— Peter, ce se vorbeşte despre prezenţa mea aici?

Lacheul a ezitat.

— Ni s-a spus că sunteţi un prieten de-al domnului Ravenel, că aţi avut un accident şi aţi fost împuşcat. Trebuie să ne ţinem gura, aşa cum facem când vine vorba de orice alt oaspete.

— Doar atât? Niciun zvon, nicio speculaţie?

Băiatul a ezitat.

— Sunt zvonuri, a spus încet Peter.

— Spune-mi ce se vorbeşte. Ajunseseră la ultima treaptă.

— Eu… Băiatul şi-a coborât privirea şi s-a foit stânjenit. Nu vă pot spune, domnule. Dar vă pot arăta ceva…

Intrigat, Ethan l-a însoţit, pe un coridor lung care dădea într-o galerie îngustă, dreptunghiulară. Au trecut pe lângă un şir de portrete, toţi strămoşii Ravenel în costumaţiile epocii lor. Unele portrete erau în mărime naturală, în rame masive, aurii, de peste doi metri înălţime.

S-au oprit în faţa unui ultim portret în mărime naturală care-l înfăţişa pe un bărbat brunet cu ochi albaştri şi cu atitudine poruncitoare. Costumaţia era izbitoare: purta un halat lung până în pământ, din brocart albastru, încins în talie cu o sfoară groasă aurie. Tabloul emana putere şi aroganţă. Dar în mâna cu degete lungi sprijinită în şold şi în privirea rece, plină de secrete, exista şi o notă îngrijorătoare de senzualitate. Gura, din contră, era a unui bărbat crud.

Captivat dar şi dezgustat, Ethan s-a dat instinctiv un pas înapoi. Vedea şi el asemănarea, iar sufletul i s-a revoltat. A reuşit să-şi desprindă ochii de la el şi a fixat cu privirea covorul persan uzat.

— Este conaşul Edmund, l-a auzit pe lacheu spunând. Când am venit eu la Eversby Priory, el murise deja, aşa că nu l-am cunoscut. Dar servitorii mai în vârstă v-au văzut când aţi venit şi… au ştiut. Au ştiut exact cine sunteţi. Au

fost foarte impresionaţi, domnule, şi ne-au spus că trebuie să facem totul pentru dumneavoastră. Pentru că sunteţi singurul prin venele căruia mai curge acest sânge.

Cum Ethan tăcea, băiatul s-a grăbit să continue:

— Linia de sânge merge până la Branoc Ravenel, care a fost unul dintre cei doisprezece paladini ai lui Charlemagne. A fost un mare luptător, primul Ravenel. Chiar dacă a fost francez.

Ethan a schiţat un zâmbet, în ciuda zbuciumului interior:

— Îţi mulţumesc, Peter. Aş vrea să rămân singur câteva clipe.

— Da, domnule.

După plecarea servitorului, Ethan s-a sprijinit cu spatele de peretele opus tabloului şi l-a privit din nou, cu gândurile învălmăşite.

De ce alesese Edmund să pozeze pentru posteritate într-o costumaţie atât de neobişnuită? Părea un gest de dispreţ, de parcă nu catadicsise să se îmbrace nici măcar pentru propriul portret. Halatul avea broderii bogate, ceva ce-ar fi purtat un prinţ din vremea Renaşterii. Emana o siguranţă de sine impresionantă aparţinând unui bărbat care nu se îndoia de propria superioritate, indiferent ce ar fi îmbrăcat.

Privind portretul, amintirile îl asaltau.

— Oh, mamă, a şoptit. Nu trebuia să ai de-a face cu el.

Cum de crezuse mama lui că ar putea ieşi ceva bun din asta? Probabil că îl venerase. O vrăjise ideea că un bărbat cu o poziţie atât de înaltă o putea dori. Şi-l păstrase într-un colţ al inimii ei, chiar dacă el o tratase ca pe un obiect de care te foloseşti şi apoi îl arunci.

Ethan a închis ochii. Erau plini de lacrimi.

O voce de bărbat a rupt tăcerea.

— Eşti în picioare, din câte văd. Mă bucur că au reuşit să-ţi găsească nişte haine care să-ţi vină.

Ethan a împietrit, îngrozit că fusese surprins de West Ravenel într-un moment atât de vulnerabil. I-a aruncat o

privire tulbure şi s-a străduit să se concentreze pe conversaţie. Îi spusese ceva despre nişte haine. Valetul şi majordomul lui West îi aduseseră mai multe rânduri de haine pe care să le folosească. Unele erau foarte scumpe, perfect croite, cu nasturi din aur sau pietre ornamentale precum agatele sau jaspul, dar lui Ethan îi fuseseră prea mari.

— Da, au reuşit, a murmurat Ethan. Îţi mulţumesc. Şi-a şters repede ochii cu mâneca hainei şi a spus primul lucru care i-a trecut prin minte: ai fost gras.

West a părut mai degrabă amuzat decât jignit.

— Prefer „rubicond”. Eram un craidon londonez şi, pentru informaţia ta, toţi craidonii sunt graşi. Ne petreceam tot timpul între patru pereţi, bând şi mâncând. Iar singurul efort fizic era să te culci cu o târfă. Sau două. A oftat nostalgic. Dumnezeule. Câteodată chiar îmi lipsesc vremurile acelea. Din fericire pot lua oricând trenul spre Londra, atunci când nevoile nu-mi dau pace.

— S-au terminat femeile din Hampshire? a întrebat Ethan.

West i-a aruncat o privire grăitoare:

— Îmi sugerezi să mă culc cu fiica inocentă a vreunui moşier? Sau cu vreo lăptăreasă mai plinuţă? Am nevoie de o femeie experimentată, Ransom. S-a sprijinit la rândul lui de perete, lângă Ethan şi i-a urmărit privirea. Acesta studia încă tabloul. Pictorul l-a surprins perfect. Un membru a înaltei societăţi, care se uită de sus la ceilalţi muritori.

— L-ai cunoscut bine?

— Nu. L-am întâlnit pe conte doar de câteva ori, la evenimente în familie. Căsătorii, înmormântări, chestii din astea. Noi eram rudele sărace. Tata a fost un ticălos violent iar mama o cochetă care, cum se spune în popor, „nu avea toate ţiglele pe casă”. Iar eu şi fratele meu eram doi nătângi care ne ţineam după verii noştri şi îi tot provocam, doar – doar ne luam la bătaie. Contele nu ne putea suporta pe niciunul. Ţin minte că odată m-a tras de ureche şi mi-a spus că eram un băiat rău şi că atunci când voi creşte va avea grijă să fiu îmbarcat pe un vas comercial cu destinaţia

China, care va fi cu siguranţă capturat de piraţi.

— Şi ce i-ai răspuns?

— I-am spus că speram să facă asta cât mai repede, pentru că piraţii s-ar descurca mai bine decât părinţii mei în a-mi da o educaţie.

Ethan a zâmbit larg, deşi ar fi putut jura că nimic nu iar putea face să surâdă în faţa acelui portret.

— Tata m-a bătut zdravăn după aceea, a spus West. Dar a meritat. A făcut o pauză, gânditor. Este ultima amintire pe care o am cu el. A murit la puţin timp după aceea, în patul unei femei. Dragul de tata! Nicio conversaţie raţională nu avea şanse în faţa pumnilor lui.

Ethan nu s-ar fi gândit niciodată că West şi Devon Ravenel nu duseseră o viaţă ferită de griji şi îndestulată. Revelaţia i-a adus un sentiment neaşteptat de empatie. Nu se putea abţine să nu-l simpatizeze pe West, care era al naibii de ireverenţios, împăcat cu el însuşi şi cu cei din jurul lui, dar rămânând totodată un bărbat cu prea puţine iluzii. Era omul pe care îl putea înţelege şi cu care putea discuta.

— L-ai întâlnit vreodată pe conte? l-a întrebat West, mergând alene printre portrete.

— O singură dată. Ethan nu mai povestise asta nimănui. Dar s-a trezit împărtăşind amintirea care îl bântuia de mulţi ani, inspirat de atmosfera liniştită a galeriei de portrete. Când mama era tânără, contele a întreţinut-o pentru o vreme. Era vânzătoare la o prăvălie. Şi o mare frumuseţe. A locuit în două camere pentru care plătea el. Aranjamentul a durat până când a aflat că era însărcinată. Din clipa aceea contele nu a mai vrut să aibă de-a face cu ea. I-a dat nişte bani şi referinţe pentru o slujbă pe care în final nu a obţinut-o. Familia a alungat-o, chiar nu mai ştia încotro să o apuce. Ştia că-şi putea găsi o slujbă la o fabrică dacă dădea copilul la orfelinat, dar a decis să mă păstreze. Angus Ransom, care era temnicer la închisoarea din Clerkenwood, s-a oferit să o ia de nevastă şi să mă crească şi pe mine, ca pe copilul lui. Dar vremurile care au venit au fost tot mai grele, a continuat Ethan. A sosit şi ziua în care nu au mai putut plăti măcelarul şi nici nu au mai putut

cumpăra lemne pentru foc. Mama s-a gândit să-i ceară câţiva bănuţi pentru propriul copil. Ce contau pentru el? Dar contelui nu-i stătea în fire să dea ceva pe gratis. Mama era încă o femeie frumoasă iar contele i-a cerut să se culce din nou cu el. De atunci, ori de câte ori se terminau banii de mâncare sau de lemne, mama se furişa de acasă să se întâlnească cu el.

— Ce ruşinos, a spus încet West.

— Eram încă mic, a continuat Ethan, când mama m-a luat într-o zi la plimbare cu trăsura. Spunea că mergem în vizită la un domn, prieten de-al ei care dorea să mă cunoască. Am intrat într-o casă cum nu mai văzusem până atunci, frumoasă şi liniştită, cu podele lustruite şi coloane aurite. Contele a coborât, îmbrăcat cu un halat din catifea la fel cu acesta – Ethan a dat din cap în direcţia tabloului. Mi-a pus câteva întrebări: dacă mergeam la şcoală, care poveste din Biblie îmi plăcea cel mai mult, după care m-a bătut uşor pe creştet şi mi-a spus că păream un băiat isteţ, chiar dacă aveam accent de spoitor irlandez. A scos din buzunar o pungă cu dulciuri şi mi le-a dat. Erau batoane din zahăr fiert în zeamă de orz. Mama mi-a spus să iau loc în salon şi să o aştept cât stă de vorbă cu domnul, la etaj. Nu ştiu cât am aşteptat acolo, mâncând dulciuri. Când mama a coborât, arăta la fel ca atunci când sosisem, niciun fir de păr nu-i era deranjat. Dar avea ceva în privire, ceva care m-a făcut să înţeleg că făcuseră ceva rău. Că el îi făcuse mamei ceva. Am lăsat punga cu dulciuri lângă scaun, dar mi-au trebuit săptămâni să scap de gustul de orz din gură. În drum spre casă, mama mi-a spus că bărbatul acela era foarte important, un gentleman de viţă nobilă. Şi că el era adevăratul meu tată, nu Angus Ransom. Vedeam cu câtă mândrie îmi spunea asta. În mintea ei, eu eram mai câştigat, acum că aflasem că eram fiul unui om mare. Unui aristocrat. Nu înţelegea că de fapt eu îl pierdusem pe singurul tată pe care îl cunoscusem. Preţ de câteva luni după asta nici nu m-am putut uita la Angus, pentru că ştiam că nu eram copilul lui. Până în ziua în care a murit m-am tot întrebat de câte ori s-a uitat la mine şi a văzut

bastardul unui alt bărbat.

Ravenel a tăcut câteva clipe. Părea furios dar şi resemnat.

— Îmi pare rău, a spus într-un sfârşit.

— Tu nu ai nicio vină.

— Tot îmi pare rău. Timp de generaţii, cei din familia Ravenel s-au dovedit nişte ticăloşi cruzi şi iresponsabili, unul după altul. West şi-a înfipt mâinile în buzunare şi s-a uitat la chipurile severe şi arogante din trecutul lui. Da, la voi mă refer, s-a adresat el şirului de portrete. Păcatele taţilor au fost ca o otravă pe care aţi transmis-o copiilor voştri, după care ei au făcut acelaşi lucru. Printre voi toţi nu a fost nici măcar un bărbat cumsecade. S-a întors către Ethan. La scurt timp după naşterea fiului său, Devon a venit la mine şi mi-a spus: „cineva trebuie să-şi asume toată otrava care s-a transmis de generaţii şi să o ţină departe de cei care vor veni după noi. Toate astea trebuie să înceteze chiar acum. Dumnezeu să mă ajute, am de gând să-mi protejez copilul de toate instinctele mele cele mai rele. Îmi voi înfrâna orice impuls violent sau egoist care mi-a fost inoculat din copilărie. Nu-mi va fi uşor. Dar al naibii să fiu dacă fiul meu va avea exact genul de tată pe care eu l-am urât”.

Ethan îl privea, uimit de înţelepciunea şi hotărârea din acele cuvinte. Înţelegea abia cum că cei doi veri Ravenel nu erau nişte pierde-vară lipsiţi de griji care avuseseră norocul să obţină o moştenire neaşteptată. Făceau toate eforturile pentru a-şi salva domeniul şi chiar mai mult de atât, pentru a salva o familie. Iar pentru asta meritau tot respectul lui.

— Fratele tău ar putea fi primul conte care să-şi merite cu adevărat titlul, a spus Ethan.

— Nu a început chiar aşa, a răspuns West şi a izbucnit în râs. După ce amuzamentul s-a stins, a continuat: Înţeleg de ce nu vrei să ai de-a face cu niciun Ravenel. Edmund a fost un monstru fără sentimente şi, în plus, cui i-ar conveni să recunoască faptul că este produsul a şase secole de consangvinizare? Însă simţim cu toţii nevoia să ştim că ne putem adresa cuiva atunci când avem nevoie de ajutor. Iar

noi suntem familia ta. Ar trebui să încerci să ne cunoşti. Dacă-ţi este de folos cu ceva, eu sunt cel mai rău dintre toţi. Ceilalţi sunt mult, mult mai buni.

Ethan s-a apropiat şi i-a întins mâna.

— Pentru mine eşti suficient de bun, i-a spus. Iar West i-a zâmbit.

Când şi-au strâns mâinile a fost ca şi cum şi-ar fi făcut o promisiune. A fost ca o înţelegere.

— Şi acum, a spus Ethan, spune-mi unde ţii armele.

Ravenel a ridicat o sprânceană.

— Dacă nu te superi, Ransom, aş prefera să nu trecem atât de brusc de la un subiect la altul. Am putea folosi o frază-două de tranziţie.

— Aşa procedez de obicei, i-a răspuns Ethan. Dar zilele acestea obosesc repede şi a venit ora somnului de după-amiază.

— Pot să te întreb de ce trebuie să te înarmezi în loc să tragi un pui de somn?

— Pentru că am fost la un pas să fiu ucis cu două săptămâni în urmă şi sunt ferm convins că va veni cineva să-şi termine treaba.

West a redevenit serios. L-a privit atent.

— Dumnezeu ştie că şi eu aş fi la fel de nervos ca şi tine dacă aş fi trecut prin ce ai trecut tu. Dar nu va veni nimeni să te caute aici. Toată lumea te crede mort.

— Nu şi în lipsa unui cadavru, a spus Ethan. Dacă nu găsesc unul, nu vor înceta să mă caute.

— Dar cum să suspecteze că ai fi aici? Nu au cum să facă legătura între tine şi familia Ravenel. Poliţiştii care te-au adus atunci erau prea îngroziţi să sufle o vorbă.

— Poate, în clipele acelea. Dar oricare dintre ei se poate să-i fi povestit mai târziu unui prieten sau iubitei, sau a băut prea mult într-o seară şi i-a pomenit despre asta barmanului. Vor fi chestionaţi cu siguranţă, pentru că erau de serviciu în noaptea aceea. Şi nu vor rezista mult sub interogatoriu. În plus, oricărui servitor de la reşedinţa Ravenel îi putea scăpa ceva. O cameristă ar fi putut să-i spună ceva vânzătorului de fructe de la piaţă, de exemplu.

West părea sceptic.

— Chiar crezi că nişte cuvinte spuse într-o cârciumă sau o bârfă spusă de o servitoare la piaţă ar putea ajunge până la urechile lui Jenkyn?

Întrebarea era raţională, dar aproape că l-a uimit pe Ethan. Şi-a dat seama că trăise prea mult timp în lumea complicată şi secretă a lui Jenkyn şi că uitase că majoritatea oamenilor nu aveau nici cea mai mică idee de ce se petrecea în jurul lor.

— Cu mult timp înainte ca Jenkyn să mă recruteze, a spus Ethan, a început să-şi construiască o reţea de informatori şi de spioni pe tot teritoriul Angliei. Oameni obişnuiţi din diverse oraşe. Vizitii, proprietari de hanuri, băieţi de prăvălie, prostituate, servitori, muncitori în fabrici, studenţi la diferite universităţi… toţi fac parte din aparatul lui de spionaj. Li se plătesc în secret sume de bani primite de la Ministerul Afacerilor Interne. Primul Ministru are cunoştinţă despre asta dar a preferat să nu i se dea detalii. Jenkyn şi-a dezvoltat o adevărată ştiinţă să strângă şi să analizeze informaţii. Are cel puţin opt ofiţeri activi care au fost special instruiţi ca să ducă la bun sfârşit orice misiune. Acţionează în afara legii. Nu se tem de nimic. Şi nu au scrupule. Nu pun deloc preţ pe viaţa cuiva, nici măcar pe propria viaţă.

— Iar tu eşti unul dintre ei, a spus încet West.

— Am fost. Iar acum sunt o ţintă. Deja cineva din sat ştie că doi străini locuiesc la Eversby Priory.

— Servitorii mei nu ar scoate un cuvânt în faţa nimănui.

— Ai dulgheri, zidari şi zugravi care intră şi ies. Au cu toţii ochi şi urechi.

— Foarte bine. Să presupunem că ai dreptate şi că Jenkyn va trimite pe cineva după tine. Pot închide această casă mai ceva ca o fortăreaţă.

— Nu există încuietoare în toată casa care să nu poată fi descuiată în mai puţin de un minut, inclusiv cea de la uşa de la intrare. Iar servitorii tăi oricum nu par să-şi bată capul cu încuietorile.

— O vor face dacă le spun.

— Ar fi un început. Ethan a făcut o pauză. Până săptămâna viitoare mă voi reface suficient ca să mă pot întoarce la Londra. Va trebui însă să luăm măsuri de securitate până atunci, în caz că vreunul dintre oamenii lui Jenkyn mă găseşte aici.

— Îţi arăt unde este dulapul cu arme.

— Pe planurile clădirii am văzut că aveţi o încăpere cu arme. Pe acest etaj.

— Am transformat-o în birou. Acum ţinem armele într-un dulap de pe coridorul servitorilor, iar cheia o are un valet.

Ethan l-a privit pieziş.

West a părut iritat:

— Chiar pare că ne-am permite partide de vânătoare lungi şi costisitoare? Am vândut toţi ogarii, paznicul de vânătoare este o fosilă. L-am lăsat să mai crească doar câteva păsări, ca să-i mai dăm ceva de făcut. Animalele de pe acest domeniu sunt folosite pentru hrană, la muncă sau sunt vândute. În niciun caz pentru distracţie. Înainte să coborâm la dulapul cu arme, ar trebui să te previn că majoritatea sunt vechi şi ruginite. Şi nu cred să ştie cineva să le mânuiască, cu excepţia mea.

— Eşti un bun trăgător?

— Mediu. Sunt un trăgător excelent doar dacă ţinta stă pe loc, ceea ce nu prea este cazul.

Ethan a analizat situaţia, luptându-se cu un val de epuizare.

— Să uităm de dulapul cu arme, atunci. Va trebui să încercăm să ne apărăm mai bine. Spune-le servitorilor să înceapă să încuie uşile noaptea, inclusiv pe ale lor, când dorm. Va trebui să montăm zăvoare la fiecare uşă de mansardă sau pivniţă, la camera pentru bagaje, la liftul pentru cărbuni… absolut la tot ce înseamnă comunicare internă. În plus, vor trebui demontate schelele de pe aripa sudică a casei.

— Poftim? Nu, nu pot face asta.

— Schela permite accesul lejer la orice fereastră sau

balcon.

— Da, Ransom, asta este şi ideea. Am angajat meşteri care să refacă partea ornamentală a faţadei. Văzând expresia neînduplecată a lui Ethan, West a gemut: ştii cât le-a luat să ridice schelele acelea? Ştii ce or să-mi facă dacă le spun să le demonteze şi să le monteze la loc o săptămână mai târziu? Nu va trebui să-ţi mai faci griji pentru asasinii de la Londra. Ne vor strânge ei de gât, pe amândoi.

Ethan simţea că-l dureau toţi muşchii. Era epuizat, simţea o nevoie acută de somn. *La naiba*!

— Ştiu că ai fi mai liniştit dacă aş pleca acum. Aş face-o dacă m-aş simţi în stare, a murmurat el ducându-şi o mână la frunte.

— Nu, i-a răspuns imediat West, pe un ton schimbat. Nu-mi lua în seamă văicărelile. Oricum nu mă crede nimeni. Locul tău este aici. L-a privit mai atent pe Ethan: pari pe punctul să cazi din picioare. Te conduc sus.

— Nu am nevoie de ajutor.

— Doar nu crezi că risc să ţi se întâmple ceva şi să am de-a face cu furia doctoriţei Gibson? Prefer să dau nas în nas cu zece asasini plătiţi!

Ethan a dat din cap şi au ieşit împreună din galerie.

— Nu va trimite mai mult de trei oameni, a spus el. Vor sosi la primele ore ale dimineţii, cât este încă întuneric şi toţi servitorii dorm neîntorşi.

— Eversby Priory are peste două sute de încăperi. Nu vor şti planul casei.

— Ba îl vor şti. Planurile şi specificaţiile tehnice pot fi obţinute de la orice arhitect sau constructor care a avut de-a face cu reconstrucţia acestui loc.

West a oftat, conştient că avea dreptate.

— Nu-l uita pe bancherul meu din Londra, a spus mohorât. Mi-a cerut copii după toate planurile atunci când am contractat creditul.

Ethan i-a spus:

— Nu vor dori să facă alte victime. Doar pe mine mă vor. Iar eu mă voi preda înainte ca cineva să fie rănit.

— Al naibii să fiu dacă se va întâmpla asta! a replicat West. Motto-ul familiei Ravenel este „Loialitatea ne uneşte”. Îi zbor capul oricui ticălos care ar încerca să-i facă rău unuia dintre ai mei.

Capitolul 21

— Aşa făceaţi şi la şcoala domnişoarei Primrose? a întrebat Ethan ţinându-se deoparte în timp ce doi lachei – supravegheaţi de Sims, valetul mai în vârstă – întindeau ceremonioşi feţele de masă la umbra unui copac. Au aşezat apoi farfuriile din porţelan, argintăria şi paharele din cristal.

Garrett a clătinat din cap, privind cum găleţi cu gheaţă pline cu sticle cu limonadă, bere de ghimbir şi vin roşu erau aşezate în continuarea farfuriilor.

— Picnicurile noastre însemnau pâine cu gem şi o felie de brânză, aduse într-o găleată de tablă.

Fusese ideea ei să-l scoată pe Ethan la un picnic, întruna din grădini, la adăpostul unui zid înalt. Îi povestise lui Ethan despre picnicurile de la şcoală, alături de colegi, iar el îi spusese că nu fusese niciodată la unul. Garrett o întrebase pe menajeră dacă poate împrumuta un coş în care să pună câteva lucruri pentru un mic bufet în aer liber iar ea îi pregătise ceea ce numise „un picnic adevărat” într-un coş imens din răchită, cu mânere din piele.

După ce Sims şi ceilalţi servitori au plecat, Ethan s-a sprijinit cu spatele de trunchiul copacului şi a privit-o pe Garrett cum despacheta festinul din coş. Aveau ouă fierte, măsline dolofane, tulpini verzi de ţelină, borcane cu morcovi şi castraveţi muraţi, sandvişuri învelite în hârtie cerată, pateuri şi sărăţele, un vas cu salată tocată mărunt, un rotocol de brânză, un coşuleţ căptuşit cu muselină în care erau biscuiţi şi mici prăjituri, o budincă în vasul ei de ceramică şi o sticlă cu gura largă plină cu compot.

Au mâncat în tihnă pe iarba deasă iar Garrett se simţea fericită văzând că Ethan se relaxa. În ultimele cinci

zile fusese mai activ decât şi-ar fi dorit ea, cercetase fiecare colţişor din Eversby Priory alături de West. Aşa cum se întâmpla cu mai toate conacele vechi, de-a lungul secolelor fuseseră făcute multe modificări şi adăugiri, având drept rezultat spaţii cu forme ciudate, scări ascunse şi o mulţime de ferestre.

În ciuda îngrijorării lui Garrett că îşi va încetini refacerea, Ethan se deplasa cu greu la fiecare etaj, să supravegheze totul cu ochii lui. Se instalaseră noi zăvoare şi lacăte iar schelele exterioare fuseseră demontate. Acum toate uşile se încuiau peste noapte, la fel şi ferestrele de la parter şi de la pivniţă. Fiecare servitor fusese instruit să dea imediat alarma dacă auzea vreun zgomot suspect peste noapte. Şi să nu-l confrunte de unul singur pe intrus, în nicio împrejurare.

Deşi starea lui Ethan se îmbunătăţea rapid, aveau să mai treacă săptămâni şi chiar luni până să redevină cel de dinainte de atac. Limitările fizice îl exasperau, era obişnuit cu rezerve inepuizabile de energie şi putere.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când fusese împuşcat. În condiţii obişnuite, Garrett ar fi insistat să aştepte cel puţin de două ori pe atât înainte să părăsească domeniul. Dar aceasta nu era o situaţie obişnuită. Fie că era de acord sau nu, îi spusese Ethan, el trebuia să pornească spre Londra peste două zile. Nu putea rămâne în continuare la Eversby Priory, să-i pună pe toţi în pericol. Şi nici nu putea sta cu mâinile în sân când Jenkyn tocmai deturnase opt tone de explozibil furat către un grup terorist care avea în plan să arunce în aer Camera Comunelor.

A întins mâna spre un tufiş crescut la adăpostul unor fagi roşii şi a cules o frunză mentolată. S-a lăsat pe spate, pe pătură şi a început să-i ronţăie codiţa, cu ochii spre cer şi spre frunzele de deasupra capului său. Fagii erau noduroşi şi graţioşi, ramurile li se legănau ca şi cum şi-ar fi dat mâinile. Nu se auzea nimic în afară de foşnetul frunzelor şi de trilul unei păsări cântătoare.

— Nu am mai fost în vreun loc atât de liniştit, a spus Ethan.

— Este o lume cu totul diferită de Londra. Tot zgomotul acela de clopote, trenuri, construcţii... aerul plin de fum şi de praf... şi clădirile acelea înalte care împiedică lumina soarelui să pătrundă...

— Da, i-a răspuns Ethan. Şi mie îmi lipsesc toate astea.

Au râs amândoi.

— Îmi lipsesc pacienţii, clinica, i-a mărturisit Garrett. Acum, că te-ai înzdrăvenit şi nu mai ai tot timpul nevoie de mine simt nevoia să-mi găsesc o ocupaţie.

— Ai putea începe să-ţi scrii memoriile, i-a sugerat el.

Garrett s-a aplecat spre el până ce vârfurile nasurilor li s-au atins.

— Viaţa mea nu a fost chiar într-atât de senzaţională.

— Te ascunzi împreună cu un fugar, i-a spus el.

Garrett a zâmbit:

— Asta înseamnă că tu eşti cel care duce o viaţă interesantă, nu eu.

Ethan i-a mângâiat decolteul cu vârfurile degetelor şi şi-a prins degetul arătător în adâncitura dulce dintre sânii ei.

— Ne vom întoarce curând la Londra iar acolo îţi voi sta la dispoziţie pentru orice aventură. Şi-a lipit buzele de ale ei, mai întâi amăgind-o uşor, după care sărutul a devenit puternic, savuros şi umed. Simţurile ei erau pline de el, de gustul dulce al gurii lui, de vitalitatea trupului său, atunci când a tras-o lângă el.

În săptămâna care trecuse, Ethan făcuse dragoste cu ea de două ori, reuşind să-i domolească îngrijorarea cu un amestec perfect de tentaţie şi liniştire. Se pricepea la vorbe, diavolul! Îi şoptea minute întregi la ureche, o săruta, o mângâia, până când şi cele mai subtile mişcări ale lui atingeau corzile secrete ale trupului ei.

Încercând să nu-şi abată atenţia de la conversaţie, Garrett şi-a desprins gura de gura lui şi l-a întrebat:

— Ce ai de gând să faci când ne întoarcem? Te vei duce la lordul cancelar? Sau la procurorul general?

— Nu ştiu în cine pot avea încredere, a spus mâhnit

Ethan. Cred că ar fi mai bine să fac publice informaţiile, şi astfel să le forţez mâna să ia măsuri.

Garrett s-a ridicat într-un cot şi l-a privit îngrijorată:

— Dar i-ai dat toate dovezile lui Felbrigg. Vom fi nevoiţi să spargem din nou seiful lordului Tatham?

— Am păstrat câteva pagini, pentru orice eventualitate.

Garrett a făcut ochii mari.

— Unde le-ai pus?

Ethan a zâmbit. Era frumos când zâmbea, cu pielea lui arămie scăldată în lumină, cu ochii albaştri, vii.

— Nu ghiceşti?

— Undeva în apartamentul tău?

— Ţi le-am dat ţie.

— Mie? Cum?… Oh. Le-ai împachetat odată cu tabloul cu maimuţa.

— Am lipit un plic pe spatele tabloului. În el se găsesc paginile şi un exemplar al testamentului meu.

Deşi Garrett ar fi fost tentată să-i ceară mai multe amănunte despre dovezi, atenţia i-a fost atrasă de ultima parte a frazei.

— Ţi-ai făcut testamentul? l-a întrebat sceptică.

El a dat din cap.

— Te-am numit unic beneficiar.

Surprinsă şi impresionată, Garrett a spus:

— Este foarte drăguţ din partea ta, dar nu ar fi trebuit să-ţi laşi tot ce posezi rudelor tale?

— Mama a fost alungată de rudele ei. Nu le-aş lăsa nici măcar un şiling. Şi niciunul din familia Ransom nu ar face nimic bun cu ei. Nu. Toţi banii sunt ai tăi. Când va veni vremea – să sperăm că nu prea curând – vei putea duce o viaţă confortabilă. Avocaţii mei te vor ajuta în privinţa brevetelor mele, nu numai pentru cele de aici, dar şi de peste hotare. Totul va trece pe numele tău şi…

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti? l-a întrebat uimită Garrett. Brevete pentru ce?

— Pentru încuietori. A început să se joace cu garnitura rochiei ei, urmărind cusătura cu vârful degetelor. Am

inventat vreo treizeci. Majoritatea lor nu aduc mare profit, dar sunt câteva care…

— Mi se pare fabulos! a exclamat Garrett, radiind de mândrie. Câte talente ai! Într-o bună zi vei avea mare succes – în oricare altă profesie, nu ca spion, adică.

— Îţi mulţumesc, i-a spus Ethan. Laudele ei îi făceau plăcere. Dar mai am multe să-ţi spun. Vezi tu…

— Da, da, spune-mi tot! Când a început?

— Pe vremea când eram ucenicul lăcătuşului de la Clerkenwell. Încercam să găsesc o modalitate ca lacătele celulelor să nu poată fi deschise de prizonieri şi am adăugat un opritor la o broască. Guvernatorul închisorii şi lăcătuşul m-au pus să desenez planul şi să scriu specificaţiile tehnice, după care au mers şi au obţinut patentul asupra invenţiei mele. Cu un rictus cinic, Ethan a adăugat: nu mi-au dat nici măcar o mică parte din profit. Au profitat de faptul că eram doar un băieţandru.

— Ce nemernici! a spus indignată Garrett.

— Da, a încuviinţat el. Dar experienţa m-a făcut să învăţ totul despre cererile pentru patente. În anii care au urmat, ori de câte ori aduceam o îmbunătăţire unui model existent sau făceam un prototip nou, înregistram patentele pe numele unei societăţi anonime. A făcut o pauză. Unele dintre ele încă îmi aduc drepturi de autor.

— Ce minunat! Mintea ei trecuse deja la calcule. Dacă adăugăm aceşti bani la ce câştig eu am putea ca într-o zi să vindem casa mea din King’s Cross şi să ne cumpărăm una mai mare.

Pentru un motiv anume, cuvintele ei au părut să-l descumpănească pe Ethan.

Obrajii lui Garrett au luat foc. Şi-a dat imediat seama că nu era cazul să facă presupuneri în privinţa viitorului lor.

— Iartă-mă, s-a grăbit să se scuze. Nu am vrut să insinuez că… nu ai nicio obligaţie…

— Şşt, a întrerupt-o ferm Ethan, căutându-i buzele. A redus-o la tăcere cu un sărut lung, după care şi-a îndepărtat capul şi i-a zâmbit. Ai tras concluzia greşită, iubire. Lasă-mă să-ţi explic.

— Dar nu trebuie să…

Degetul lui arătător i-a atins buzele.

— Eu primesc un venit anual din vânzarea drepturilor de folosinţă. Uneori, în loc de bani, primesc acţiuni la diverse companii. Deţin titluri de acţiuni şi valori mobiliare în afaceri ale căror nume nici măcar nu-l cunosc. Totul trece prin acea companie doar ca să rămân anonim. Am trei avocaţi angajaţi permanent care se ocupă numai de cazurile în care sunt încălcate drepturile conferite de brevetele mele şi alţi doi pe care îi folosesc doar ocazional.

Garrett îşi dădea seama încet-încet că acel aşa-zis hobby era ceva mai mult decât atât.

— Dar spuneai că brevetele nu-ţi aduc mare profit.

— Am spus asta despre majoritatea. Dar câteva s-au dovedit profitabile. În plus, cu câţiva ani în urmă mi-a venit ideea unei încuietori cu permutare.

— Ce este acesta?

— Sunt nişte mecanisme de inversare active şi pasive, aşezate pe un ax central şi încastrate într-un inel care le ajustează… Ethan s-a oprit, dându-şi seama că Garrett nu înţelegea mai nimic. Este un lacăt care în loc de cheie are un cadran.

— Ca acela de la seiful rotund?

— Da, exact ca acela.

Poate că era de vină apropierea de trupul lui fierbinte, poate mâna lui care îi rătăcea pe coapsă, dar creierul lui Garrett abia pătrundea implicaţiile spuselor lui.

— *Tu* l-a conceput pe acela? a reuşit să-l întrebe. *De asta* ai ştiut cum să-l deschizi?

— Da. Ethan a continuat fără grabă, lăsându-i timp să înţeleagă. Aceste încuietori sunt folosite de bănci, companii navale şi de căi ferate, la docuri, depozite militare, clădiri guvernamentale… peste tot.

Ea făcuse ochii mari.

— Ethan, a început ea şi a făcut o pauză, neştiind cum să-l întrebe. Eşti bogat?

El a încuviinţat grav.

— Obişnuit de bogat sau vulgar de bogat?

El s-a dat şi mai aproape şi i-a şoptit la ureche:

— Porcesc de bogat.

Garrett a râs, apoi a clătinat din cap, nedumerită.

— Dar atunci de ce-ai fi lucrat pentru Jenkyn? Nu văd sensul.

Întrebarea l-a tulburat vădit pe Ethan.

— Când banii pe drepturi de autor au început să vină, eu fusesem deja recrutat de Jenkyn. Nu am vrut să pun punct. Îmi era ca un tată. Voiam doar să-l ştiu mulţumit. Doar asta conta pentru mine.

— Îmi pare rău, a spus ea încet. Inima i s-a strâns când a înţeles cât de tare trebuia să-l fi durut trădarea lui Jenkyn. Şi-l mai durea încă, probabil.

Ethan a râs amar.

— N-am prea avut noroc cu taţii.

— Jenkyn ştie de brevetele tale?

— Nu cred. Am avut mereu grijă să-mi şterg bine urmele.

— De aceea locuiai într-un apartament gol? Ca nu cumva să bănuiască cineva că ai avea şi un alt venit?

— În mare parte. În plus, nu a contat niciodată în ce fel de pat dorm, pe ce fel de scaun mă aşez.

— Dar contează. Garrett nu înţelegea de ce el îşi nega dreptul la un minimum de confort. Ar trebui să conteze.

Privirile li s-au întâlnit un lung moment.

— Acum contează, a spus Ethan.

Copleşită de tandreţe şi de îngrijorare, Garrett l-a mângâiat pe obraz.

— Nu ai fost deloc bun cu tine. Trebuie să te tratezi cu mai multă blândeţe.

El şi-a îngropat nasul în palma ei:

— Pentru asta te am pe tine. Să mă tratezi cu blândeţe. Sau oricum vei dori.

— Aş vrea să te domesticesc puţin, i-a spus. Nu prea mult. N-aş vrea să devii ca un căţeluş din aceia care-ţi stau în poală.

— Nu m-ar deranja. Ochii îi sclipeau amuzaţi. Depinde în poala cui. A întins-o pe pânza albă iar buzele lui i-au

rătăcit pe gât, pe claviculă.

Un mozaic strălucitor de soare, cer albastru şi frunze verzi i-a umplut privirea în timp ce el o mângâia leneş, inspirându-i aroma şi gustând-o, simţindu-i formele prin materialul subţire al rochiei.

— Să nu ne vadă cineva, a protestat ea agitată când limba lui s-a răsucit în adâncitura claviculei ei.

— În faţă avem două coşuri de mărimea unor barje.

— Dar dacă se întoarce vreunul dintre lachei şi…

— Ştiu prea bine că nu trebuie să facă asta. I-a desfăcut corsajul şi l-a lăsat în jos până când i s-au văzut sânii. Cu degetele mari i-a încercuit sfârcurile, întărindu-i-le, pregătindu-le pentru gura lui.

Garrett a închis ochii. Deja trupul ei ştia să se acordeze cu atingerile lui experimentate şi fiecare nerv îi tresărea de anticipare. Buzele lui s-au închis pe sânul ei, trăgând de mugurul roz, necăjindu-l cu vârful limbii. Mâinile lui erau peste tot, îi desfăceau hainele, trăgeau de ele, până ce straturile de material subţire nu au mai putut să o apere.

În unele dăţi dorinţa o neliniştea, o agita, o făcea să-şi dorească să se caţere pe el. Dar în alte dăţi, ca acum, o oboseală stranie, fierbinte îi invada membrele şi nu putea decât să rămână pasivă sub el, cu inima bătându-i cu putere, cu muşchii fremătând, pregătiţi pentru plăcerea pe care urma să i-o ofere. El îi şoptea printre săruturi, îi spunea cât era de frumoasă, cât îi plăceau dulceaţa ei, puterea ei. Degetul mare şi cel arătător i-au desfăcut delicat faldurile sexului. Ea a gemut stins şi s-a arcuit să-l primească.

— Răbdare, i-a şoptit el. Vei primi plăcere atunci când eu voi fi gata să ţi-o dăruiesc.

Dar când degetul lui mare i-a alunecat peste clitoris, mângâindu-l uşor, un val adânc de extaz a cuprins-o. S-a cutremurat puternic iar Ethan a sărutat-o pe gât, gemând de plăcere. S-a prefăcut supărat pe ea, pe lipsa ei de control, pe umezeala ei şi drept pedeapsă două degete de-ale lui au alunecat înăuntrul ei, adânc, aţâţând-o cu noi

spasme delicioase.

Ea era prea năucită ca să scoată vreun cuvânt. Şi-a trecut braţele pe după gâtul lui şi şi-a desfăcut picioarele. Îl dorea atât de tare că nimic altceva nu mai conta.

Ethan îi şoptea la ureche că era frumoasă, şi fără ruşine, şi obraznică. I-a ridicat fustele de tot şi a încălecat-o, cu toată greutatea trupului de bărbat între coapsele ei. A pătruns-o cu o grijă infinită, a umplut-o dar nu ca un act de posesie, ci de adoraţie. Săruturile lui aveau gust de mentă, pielea îi mirosea a soare şi sare, a vară. Ochii îi erau fierbinţi, albaştri ca un miez de noapte.

Se împingea încet înăuntrul ei. Doamne, în ce fel se mişca! Sinuos şi natural. Se ondula, o învăluia. Una din mişcările prelungi a atins-o exact acolo unde trebuia iar ea a gemut în semn de răspuns. A făcut-o iar şi iar, în timp ce săruturile erau tot mai adânci, ca nişte droguri. Şi-a simţit trupul agăţându-se de el, modelându-se după el. Fiecare părticică din ea, sânge şi oase, răspundea ritmului primar al trupului lui care se împingea şi se retrăgea, urca şi cobora.

Înnebunită de dorinţă, şi-a desprins gura de gura lui.

— Termină în mine, l-a implorat. Nu te retrage în ultimul moment, te vreau cu totul, vreau…

Ethan a făcut-o să tacă cu un sărut.

— *Acushla*, a spus râzând încet, pentru o femeie căreia nu-i place să fie spontană, ai şi tu momentele tale. Şi-a lipit obrazul de al ei. Când ne vom întoarce la Londra şi vom fi în siguranţă îţi voi da tot ce vrei.

— Vreau o viaţă cu tine. Voia ani cu el. Şi o droaie de copii.

— Viaţa mea este a ta, i-a răspuns răguşit. Al tău este fiecare minut pe care-l mai am de trăit. Ştii asta… nu-i aşa?

— Da. Da. Senzaţiile au copleşit-o şi i-a alungat orice gând. Erau doar ei doi, încinşi de soare şi de dragoste, uniţi, contopiţi într-un singur trup şi un singur suflet.

Capitolul 22

În cele trei săptămâni petrecute la Eversby Priory,

Garrett descoperise că, contrar părerii generale, nu se dormea deloc mai bine la ţară, unde era linişte şi pace. Lipsită de amestecul familiar al zgomotelor oraşului, era înconjurată de o linişte atât de adâncă încât chiar şi cântecul unui greiere sau orăcăitul unei broaşte singuratice o făcea să se ridice în capul oaselor, în pat.

Pentru că nu putea apela la medicamente pentru somn, încercase să citească, dar rezultatele nu au fost cele aşteptate. Cărţile prea interesante o făceau să rămână trează mai mult timp, iar cele plictisitoare nu-i puteau reţine atenţia suficient de mult timp încât să se relaxeze. După ce a cercetat cu atenţie vasta bibliotecă de la parter, a găsit într-un final *Istoria Romei* scrisă de Livy, condensată în cinci volume. În sfârşit ceva care o interesa. Terminase deja de citit primul volum, care se sfârşea cu Războiul Punic şi cu distrugerea Cartaginei.

În noaptea aceea şi-a găsit cel mai greu odihna. S-a foit, s-a răsucit în pat până târziu după miezul nopţii, fără să cadă într-un somn adânc. Creierul ei refuza să se oprească, continua să se agaţe de ideea că peste o zi se vor întoarce la Londra. Pentru o clipă s-a gândit să se ducă în camera lui Ethan, să caute acolo încurajare şi linişte. Ştia însă *la ce* va duce asta, iar el avea nevoie de odihnă mai mult decât ea.

Dorindu-şi să fi luat cu ea şi cel de-al doilea volum, Garrett a cumpănit dacă merită sau nu să coboare la bibliotecă în puterea nopţii. Şi-a înfoiat perna, s-a întins pe spate şi a încercat să se concentreze pe ceva monoton. Să numere oi, de exemplu. Sau picăturile căzute dintr-un nor de ploaie. A spus alfabetul de la cap la coadă şi de la coadă la cap. Apoi tabla înmulţirii.

Într-un final, a oftat exasperată şi s-a uitat la ceasul de pe poliţa şemineului. Era patru dimineaţa, prea târziu dar şi prea devreme în acelaşi timp, ora potrivită pentru fermierii care creşteau vaci, minerii din minele de cărbune şi insomniacii care citesc *Istoria Romei*, volumul II.

Căscând, a îmbrăcat un halat şi a încălţat papucii, a luat o lampă cu ulei şi a ieşit din dormitor.

Coridoarele erau luminate slab cu câteva lămpi cu gaz aşezate ici şi colo. Holul de la intrare şi scara principală erau luminate de două lămpi din bronz înfăţişând doi heruvimi, aşezate la picioarele scării şi de luminile de veghe ale candelabrului.

În casă domnea liniştea şi un miros plăcut de răşină şi de ceară de lustruit mobilele. A trecut de holul de la intrare şi a intrat pe coridorul întunecat care ducea spre bibliotecă, dar chiar înainte să-i treacă pragul a auzit nişte sunete îndepărtate care au făcut-o să se oprească.

Erau nişte sunete ascuţite, ca nişte strigăte şi veneau de undeva… de afară?

Garrett a coborât scara îngustă care ducea spre spatele casei şi a intrat în spălătorie, încăperea folosită de valeţi şi servitoare pentru a lustrui ghetele stăpânilor şi pentru a le curăţa şi peria hainele. A pus lampa cu gaz pe un bufet, a descuiat uşa şi a întredeschis-o, ascultând cu mare atenţie.

Sunetul venea dincolo de grădina de zarzavaturi. Erau sunetele agresive ale gâştelor aflate în ţarcul lor. Probabil au văzut vreo bufniţă, şi-a spus Garrett. Inima începuse însă să-i bată incontrolabil şi pentru o clipă pământul a părut să-i fugă de sub picioare. S-a aplecat deasupra lămpii şi a trebuit să-şi adune toate puterile să sufle în ea şi să o stingă.

Nervii îi erau întinşi la maximum.

Gâştele se liniştiseră de-acum. Ceea ce le tulburase nu se mai afla acolo.

Cu degetele tremurând, Garrett a încuiat la loc uşa.

A auzit zgomote slabe în spatele casei. Un scârţâit urmat de o pocnitură metalică. Scârţâitul aproape imperceptibil al unei balamale. Şi mai apoi al podelei.

Cineva intrase în casă prin bucătărie.

A fost cuprinsă de panică. Şi-a dus imediat mâna la gât, căutând şnurul de mătase cu care era legat fluierul din argint. Sunetul lui putea trezi pe toată lumea pe o rază de câţiva zeci de metri. Dacă reuşea să ajungă în holul principal şi să sufle în el alerta cu siguranţă toată casa.

Degetele i s-au încleştat pe fluier. A ieşit din cameră şi s-a furişat pe coridor, oprindu-se la colţ. Nevăzând pe nimeni, a luat-o la fugă spre holul de la intrare.

O siluetă întunecată i-a aţintit calea iar lovitura la tâmplă a venit de niciunde şi a trimis-o la pământ. A căzut grămadă, dezorientată. Capul îi pocnea. Degetele cuiva i s-au încleştat pe falcă şi i-au îndesat o cârpă în gură. Garrett a încercat să-şi ferească faţa, dar strânsoarea era prea puternică. Cel care o atacase i-a trecut o altă bucată de material peste gură, ca un căluş.

Bărbatul aplecat peste ea era masiv, dar mişcările îi erau agile şi precise. Era într-o condiţie fizică excelentă, dar faţa îi era dură şi mult prea lată, iar ochii răi şi şireţi. Gura destul de mică părea şi mai mică din cauza mustăţii negre, groase, meticulos tunsă şi ceruită. Cu siguranţă proprietarul se mândrea mult cu ea. Garrett nu a văzut niciun cuţit, dar el s-a folosit de ceva ca să-i taie cordonul de mătase şi să îl răsucească de vreo şase ori în jurul încheieturilor.

Bărbatul a sărit în picioare. A lăsat fluierul să cadă pe podea şi l-a strivit cu gheata.

Ochii lui Garrett s-au umplut de lacrimi văzând bucata de metal distrusă iremediabil.

O pereche de pantofi i-a intrat în câmpul vizual. A ridicat privirea şi l-a văzut pe William Gamble. S-a dat înapoi din reflex, dar a făcut-o cu atâta forţă că ar fi căzut dacă bărbatul masiv nu ar fi sprijinit-o. Pentru o clipă, şi-a simţit stomacul urcându-i în gât şi s-a temut că i se va face rău.

Gamble o privea lipsit de expresie. I-a dat părul deoparte de pe obraz şi i-a văzut vânătăile de pe tâmplă şi obraz.

— Să nu-i mai laşi urme, Beacom. Lui Jenkyn n-o să-i convină.

— Ce-l interesează pe el dacă mă distrez cu o servitoare?

— Nu este servitoare, idiotule. Este femeia lui Ransom.

Beacom a studiat-o cu mai mult interes:

— Femeia-doctor?

— Jenkyn mi-a spus să o aducem la Londra dacă o găsim aici.

— E o bucăţică bună, a comentat Beacom, trecându-şi mâna de-a lungul gâtului ei. O să mă joc puţin cu ea, înainte să i-o ducem lui Jenkyn.

— Ce-ar fi să ne vedem mai întâi de treabă? a întrebat Gamble.

— E ca şi terminată. Beacom a ridicat mâna dreaptă, în care ţinea ceva care semăna cu un box din metal. A tras de un mic cârlig din capăt şi a scos o lamă ascuţită.

Garrett a făcut ochii mari, oripilată. Mecanismul semăna cu lanţeta folosită de ea pentru a lua sânge.

Beacom a rânjit, văzându-i expresia.

— Cu frumuseţea asta las pe oricine fără sânge cât ai clipi. După care s-a întors pe călcâie şi a început să urce treptele două câte două, îndreptându-se spre camera lui Ethan.

Garrett a gemut înăbuşit. A dat să alerge după el, dar Gamble a prins-o din spate. S-a folosit de toată greutatea ei ca să se înfigă bine în podea, aşa cum o învăţase Ethan. Manevra l-a dezechilibrat puţin pe Gamble. Garrett a făcut un pas în lateral şi s-a folosit de mâinile legate fedeleş ca să-i tragă una în vintre.

Din nefericire, nu a ochit prea bine, aşa că lovitura nu a avut efectul scontat. L-a lovit însă suficient de tare ca să-i dea drumul din strânsoare. Garrett s-a smucit şi a alergat pe scări, făcând cât de mult zgomot putea.

Gamble a prins-o înainte să ajungă la următorul etaj şi a scuturat-o bine.

— Opreşte-te imediat, altfel îţi rup gâtul, indiferent de ce-şi doreşte Jenkyn.

Garrett a înlemnit. Auzea acum zgomote venind din mai multe părţi ale casei, sunete de sticlă spartă şi mobilă aruncată de colo-colo. Dumnezeule mare, câţi oameni trimisese Jenkyn?

Gamble i-a aruncat o privire plină de răutate:

— Ar fi trebuit să-l laşi pe Ransom să moară din

pricina glonţului. Ai fi dat dovadă de mult mai multă milă decât Beacom, acum. A împins-o uşor. Arată-mi care este camera lui.

Lacrimile îi alunecau pe obraji când Gamble a tras-o după el pe coridor. Şi-a spus în gând că Ethan avea un somn foarte uşor. Era posibil să se fi trezit la timp încât să se poată apăra. Sau ascunde undeva. Curând, servitorii îşi vor da seama că fuseseră invadaţi şi vor coborî de la etajul al treilea. Numai dacă Ethan ar reuşi să rămână în viaţă până atunci...

Uşa dormitorului era larg deschisă. Interiorul era slab luminat de lămpile de pe coridor şi de lumina lunii, răzbătând de pe geam.

Garrett a scos un geamăt văzându-l pe Ethan în pat, cu spatele spre uşă. Era întins pe o parte şi scotea nişte sunete înăbuşite, de parcă avea dureri sau era cufundat într-un coşmar. Ce se întâmpla cu el? Îi era rău? Sau se prefăcea?

Gamble i-a dat un brânci înăuntru, cu mâna încleştată pe ceafa ei.

A simţit ceva apăsându-i tâmpla şi a auzit zgomotul pistolului armându-se.

— Beacom, a spus încet Gamble. S-a *întors* să se uite pe hol, continuând să ţină pistolul aţintit spre capul lui Garrett. Beacom!

Niciun răspuns.

Gamble s-a întors spre bărbatul întins în pat.

— De câte ori trebuie să te tot omor, Ransom? l-a întrebat.

Ethan a scos un sunet incoerent.

— Doctoriţa Gibson este cu mine, l-a provocat Gamble. Jenkyn vrea să i-o duc lui. Mare păcat. Femeile interogate de el nu sfârşesc niciodată prea bine, nu-i aşa?

Cu colţul ochiului, Garrett a zărit o siluetă apropiindu-se, din spate. A rezistat tentaţiei de a întoarce capul şi a rămas privind la silueta nemişcată din pat.

— Sau să-i înfig un glonţ în cap, mai bine? a întrebat Gamble. Ca un semn de bunăvoinţă faţă de un vechi

prieten? Sunt sigur că ai prefera să o ştii împuşcată, în loc să fie torturată. A îndreptat pistolul spre pat. Sau să încep cu tine, Ransom? Uite aşa nu vei şti niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Mă gândesc că ai putea să mă implori să o împuşc pe ea mai întâi. Haide, i-a spus. Să te aud.

Când Gamble a aţintit pistolul spre Ethan, Garrett a trecut la acţiune. S-a folosit de cotul drept şi i-a ars o lovitură puternică în gât.

Lovitura explozivă l-a luat pe Gamble prin surprindere. Chiar dacă nu reuşise să ţintească foarte precis, l-a făcut să se sufoce şi să-şi ducă mâna liberă la gât. S-a clătinat, reuşind cu greu să nu scape pistolul din mână.

Deşi avea mâinile legate, ea s-a repezit spre pistol, înainte să ajungă la el, însă, s-a izbit de o siluetă masivă, întunecată, care se interpusese între ei. Parcă se lovise de un zid.

S-a dat un pas înapoi, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Camera se umpluse de mişcări violente, de parcă o furtună reuşise să-şi găsească drum înăuntru. Doi bărbaţi se luptau în faţa ei, cu pumnii, coatele, genunchii, picioarele.

A reuşit să-şi dea jos căluşul şi a scuipat cârpa îndesată în gură. Brusc, pistolul a alunecat pe podea, ajungând atât de aproape de ea încât a putut să-l oprească cu piciorul. L-a ridicat orbeşte şi a alergat la căpătâiul lui Ethan.

I-a strigat numele, a tras păturile… şi a îngheţat.

În pat se afla Beacon. Era doar pe jumătate conştient din cauza bătăii primite şi fusese imobilizat cu nişte bretele şi bandaje chirurgicale.

Uluită, Garrett s-a întors spre cele două trupuri care se luptau aproape de pragul uşii. Unul dintre ele era căzut la pământ, iar celălalt îl încălecase şi îl lovea cu sălbăticie, hotărât să-l omoare. Era îmbrăcat doar cu pantaloni, la bustul gol. I-a recunoscut imediat forma capului, umerii laţi.

— *Ethan*! a strigat, alergând spre el. Fiecare mişcare dea lui îi punea în pericol ligaturile arterelor. Fiecare

lovitură putea da naştere unei hemoragii fatale. *Ajunge*! *Opreşte-te*! Ethan nu i-a răspuns, orbit de furie. *Te rog*, opreşte-te… Vocea i s-a stins într-un suspin.

Cineva a dat năvală în cameră. Era West, urmat îndeaproape de doi servitori numai în cămăşi de noapte şi izmene. Unul dintre ei purta o lampă care a inundat încăperea cu o lumină gălbuie.

West a evaluat imediat situaţia. S-a repezit spre Ethan şi l-a dat deoparte de pe Gamble.

— Ransom, a spus ţinându-l cu oarecare greutate. Ethan i se opunea şi pufnea ca un taur înfuriat. Gata, Ransom, l-ai doborât. Gata. Linişteşte-te. Sunt destui ucigaşi în casă în clipa asta. L-a simţit pe Ethan cum începea să se relaxeze. Aşa, gata. Bun băiat. A aruncat o privire spre servitorii care se adunaseră în hol. E întuneric aici ca în Hades. Să lumineze cineva holul. Aduceţi mai multe lămpi. Şi găsiţi ceva cu care să-l legăm pe ticălosul acesta.

Servitorii s-au grăbit să-l asculte.

— Garrett, a murmurat Ethan, eliberându-se din strânsoarea lui West. Garrett…

— Aici, a spus West. Este în stare de şoc şi are un pistol armat în mână, chestie care mă sperie al naibii.

— Nu sunt în stare de şoc, a spus Garrett, deşi tremura violent. În plus, nu am degetul pe trăgaci, să ştii.

Ethan s-a apropiat de ea. I-a luat pistolul din mână, la dezarmat şi l-a aşezat pe poliţa şemineului. A luat o foarfecă cu care tăiau fitilurile lămpilor şi i-a tăiat legătura de la încheieturi. Şi a gemut surd, animalic, atunci când i-a văzut urmele adânci lăsate pe piele.

— Sunt bine, s-a grăbit ea să spună. Îmi vor trece în câteva minute.

Studiind-o atent, de parcă ultimele minute îi lăsaseră semne pe trup, Ethan a observat urmele de lovituri de pe obraz şi de pe tâmplă. Părea foarte calm, dar felul în care ochii i s-au înnegurat i-a îngheţat sângele în vene. I-a întors cu blândeţe capul, să vadă mai bine.

— Care dintre ei ţi-a făcut asta? a întrebat-o calm,

fără să reuşească să o păcălească.

Ea i-a zâmbit slab.

— Doar nu te aştepţi să-ţi spun.

Cu un rictus, Ethan s-a întors spre West.

— Trebuie să cercetăm toată casa.

— Lacheii inspectează chiar acum cameră cu cameră. S-a aplecat deasupra trupului inert al lui William Gamble. Ransom, mă tem că prietenii tăi nu vor mai fi primiţi în vizită pe la noi. *Nu* ştiu să se joace frumos. L-am prins şi pe al treilea, à-propos.

— Unde este?

— În camera mea, legat fedeleş.

Ethan a clipit surprins.

— Te-ai luptat cu el?

— Da.

— De unul singur?

West i-a aruncat o privire ironică.

— Da, Ransom. O fi el un asasin de profesie, dar a făcut greşeala să-l trezească pe un Ravenel dintr-un somn adânc. A făcut un semn spre uşă. Ce-ar fi să o duci pe doctoriţa Gibson în camera ei, iar eu să mă ocup de mizeria de aici? Oaspeţii noştri vor fi găzduiţi în pivniţă până hotărâm ce facem cu ei.

Deşi Garrett se mândrise mereu cu stăpânirea ei de sine în cazul unei urgenţe, acum nu reuşea să-şi controleze tremurul violent. Dacă nu ar fi îngrijorat-o starea lui Ethan, poate că ar fi amuzat-o felul în care mergeau umăr la umăr pe coridor, şchiopătând şi tremurând ca doi bătrânei.

S-a dus direct la geantă şi a căutat stetoscopul.

— Trebuie să te examinez, a spus. Dinţii îi clănţăneau în continuare iar mâinile nu o mai ascultau. Hemoragiile secundare survin cel mai adesea între săptămâna a doua şi a patra de după rănirea prin împuşcare, deşi se întâmplă mai des în cazurile în care rănile nu s-au închis complet, pe când a ta este…

— Garrett. Ethan a prins-o în braţe şi a întors-o cu faţa spre el. Sunt bine.

— Eu spun dacă e aşa. Dumnezeu ştie cât rău ţi-ai

făcut, mai mult ca sigur.

— Mă poţi examina mai târziu din cap până în picioare. Dar acum o să te ţin în braţe şi atât.

— Nu am nevoie de asta, a spus ea, răsucindu-se cât să ajungă la geantă.

— *Eu* am nevoie. I-a ignorat protestele, a tras-o după el în pat şi s-a aşezat cu ea în poală.

O ţinea lipită de piept iar bătăile inimii lui îi răsunau ritmic în ureche. Aroma lui bărbătească era liniştitoare şi familiară. Îi mângâia părul, îi murmura cuvinte de alint, braţele lui o ţineau într-un rai cald şi sigur. Garrett a simţit cum se relaxa profund. Dinţii i s-au oprit din clănţănit.

Cum de putea fi atât de tandru cu ea imediat după ce se luptase cu doi atacatori, cu îndemânare şi uşurinţă? La un anumit nivel, violenţa era pentru el ceva natural, aşa cum *era* şi pentru bărbaţii care veniseră să-l caute. Era sigură că nu se va simţi niciodată confortabil cu acea latură a lui. El îi dovedise însă că era capabil de empatie şi altruism. Era fidel propriului cod de onoare. Şi o iubea. Iar asta îi era mai mult decât suficient.

— Am auzit zgomote venind de la parter, i-a spus el. Am mers imediat în camera ta, dar nu erai acolo.

— Coborâsem în bibliotecă după o carte, i-a spus Garrett, după care i-a povestit despre gâştele care dăduseră alarma şi despre cum o înşfăcase Beacom. Mi-a distrus fluierul, a terminat ea de povestit, cuibărindu-se la pieptul lui cu ochii în lacrimi. L-a aruncat pe podea şi a călcat pe el.

Ethan a strâns-o mai aproape şi a sărutat-o pe obraz.

— Îţi voi dărui altul, iubire. Şi-a trecut liniştitor mâna pe spatele ei şi a adăugat: dar mai întâi îmi voi încheia socotelile cu Beacom.

Garrett s-a foit neliniştită în îmbrăţişarea lui:

— L-ai bătut destul de zdravăn deja.

— Nu este de ajuns. Ethan i-a aplecat capul să se uite la vânătaia de la tâmpla ei. El te-a lovit, nu-i aşa? Pentru asta îl bat până când va zăcea într-o baltă de sânge. Dar fără să-l lovesc la cap. O să-i iau craniul şi o să…

— Nu vreau să faci asta, a spus ea alarmată de sălbăticia mocnită. Răzbunarea nu ajută la nimic.

— Pe mine mă ajută.

— Ba nu. I-a cuprins chipul în palmele ei. Promite-mi că nu te mai apropii niciodată de oamenii aceştia.

El nu i-a răspuns.

— În plus, a adăugat Garrett, nici nu mai avem timp. Ar fi bine să plecăm imediat spre Londra, înainte ca Jenkyn să afle ce s-a întâmplat aici.

Ethan i-a vorbit pe un ton neutru:

— Ar fi mai bine să plec doar eu la Londra, iar tu să rămâi aici.

Garrett a ridicat capul şi l-a privit cu un amestec de surpriză şi indignare:

— Cum poţi să spui aşa ceva? Cum poţi să te gândeşti măcar să mă părăseşti?

— Când l-am văzut pe Gamble ţinându-ţi pistolul la tâmplă… Ethan i-a aruncat o privire bântuită. Până în seara asta nu m-am temut de nimic. Nu aş putea suporta să te pierd. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva ar trebui să fiu împuşcat, ca un cal rănit. Lasă-mă să mă ocup de toate ştiindu-te în siguranţă, după care mă voi întoarce la tine.

— Şi să mă laşi în agonie, minut de minut, cât timp lipseşti? l-a întrebat Garrett lipindu-şi palma desfăcută de pieptul lui. Nu sunt vreo domniţă care trebuie ţinută într-un turn, Ethan. Şi nici nu vreau să fiu adorată precum o zeiţă din marmură, pe un piedestal. Vreau să fiu iubită ca o parteneră cu drepturi egale, al cărei loc este lângă tine. În plus, ai nevoie de mine acolo.

Privirea lui Ethan a cercetat-o adânc, în acele locuri care îi erau rezervate doar lui. Câteva clipe mai târziu şi-a întors capul, a înjurat printre dinţi şi şi-a trecut mâna prin păr. În timp ce-l aştepta să ia o hotărâre, Garrett şi-a lipit obrazul de gâtul lui cald.

— Bine, a spus el vrând-nevrând. Vom merge împreună.

Ea s-a tras înapoi şi i-a zâmbit.

— Să ştii că n-o să iasă mereu ca tine, a avertizat-o

Ethan, fără să pară prea încântat de situaţie.

— Ştiu asta.

— Iar eu te voi ţine pe un piedestal… pe unul mic…

— De ce? l-a întrebat ea jucându-se cu cârlionţii de pe pieptul lui.

— În primul rând… pentru mine chiar eşti o zeiţă, iar asta nu se va schimba niciodată. În al doilea rând… I-a cuprins ceafa în palmă şi şi-a apropiat gura de gura ei… sunt prea înalt, şi altfel nu ajungi la părţile mele bune.

Garrett a zâmbit:

— Dragul meu, i-a şoptit, toate la tine sunt părţi bune.

Până să apară zorii au fost gata de plecare. Trebuiau să ajungă la gara celui mai apropiat oraş, Alton. Deşi West se oferise să îi însoţească la Londra, au convenit că era de mai mare folos acolo, la Eversby Priory, cu cei trei agenţi ţinuţi la păstrare. Aceştia fuseseră duşi în pivniţa unde erau păstrate plantele rădăcinoase, sub atenta supraveghere a servitorilor care erau pur şi simplu oripilaţi că cineva îndrăznise să intre cu forţa în conac.

— Foloseşte-l în caz că vreunul dintre ei îţi face necazuri, i-a spus Ethan lui West în timp ce se îndreptau toţi trei spre trăsură. I-a întins un revolver de buzunar Bull Dog. Este un model nou. Îl armezi o singură dată şi poţi trage glonţ după glonţ.

West a privit neîncrezător pistolul.

— Dacă mă supără vreunul, am o mulţime de unelte agricole pe care să le folosesc pe el. Tu ai mai mare nevoie de pistol, dacă te gândeşti să-l confrunţi pe Jenkyn.

— Va fi înarmat cu ceva mai puternic decât gloanţele, i-a spus Garrett.

West s-a întors spre Ethan, prefăcându-se alarmat:

— Iei lingura cu tine?

Ethan a zâmbit din colţul gurii.

— Nu. Doctoriţa Gibson vrea să spună că arma mea vor fi cuvintele.

— Cuvintele… a repetat neîncrezător West şi a băgat revolverul în buzunar. Am fost mereu sceptic când am auzit spunându-se „condeiul este mai puternic decât sabia”. Mi s-

ar părea adevărat doar dacă ar fi lipit de un cosor din oţel nemţesc.

— Cuvintele vor fi tipărite în ziar, a spus Garrett. Vom merge la redacţia ziarului *Times*.

— Ah, atunci e bine. *Times* este mai puternic decât condeiul, sabia sau întreaga armată a Majestăţii Sale.

West i-a întins mâna să o ajute să urce în trăsură. Garrett a urcat pe prima treaptă şi s-a întors spre West. Ochii li s-au întâlnit şi i-a zâmbit cu atâta căldură că Ethan a simţit o săgeată de gelozie. A trebuit să-şi spună în gând că West îi fusese prieten şi aliat într-o perioadă extrem de dificilă din viaţa ei.

— Poate că nu ai fost cel mai priceput asistent de chirurgie pe care l-am avut, i-a spus ea lui West, dar eşti preferatul meu. S-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz.

După ce Garrett a urcat în trăsură, West i-a surprins privirea lui Ethan şi i-a zâmbit ironic:

— Nu e nevoie să mă ucizi din priviri, i-a spus. Este încântătoare, dar nu ar fi deloc potrivită ca soţie de fermier.

Ethan a ridicat o sprânceană.

— Te gândeşti să te însori?

West a ridicat din umeri.

— La ţară, nopţile sunt lungi şi mult prea liniştite, a recunoscut el. Dacă aş găsi o femeie care să fie o companie interesantă – şi suficient de atrăgătoare încât să-mi doresc să mă culc cu ea… da, m-aş putea gândi să mă însor cu ea. A făcut o pauză. Ar fi şi mai bine dacă ar fi educată. Şi un strop de simţ al umorului ar fi cireaşa de pe tort. Nu e neapărată nevoie să fie şi roşcată, dar trebuie să recunosc că am o atracţie fatală pentru asta. West a râs auto-ironic. În plus, ar trebui să fie dispusă să treacă cu vederea că până acum trei ani am fost un nemernic şi un beţiv. Preţ de o clipă, pe chip i s-a aşternut o amărăciune aproape insesizabilă pe care şi-a ascuns-o imediat.

— Cine este? l-a întrebat cu blândeţe Ethan.

— *Nimeni*. *O femeie* imaginară. West şi-a ferit privirea şi a împins o pietricică de pe drum cu vârful ghetei. Care, absolut întâmplător, mă dispreţuieşte.

Ethan l-a privit cu simpatie:

— Poate că ai reuşi să o faci să-şi schimbe părerea.

— Doar dacă m-aş întoarce în timp şi m-aş lua singur la bătaie, să-mi bag minţile în cap. A clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească gândurile şi l-a studiat atent pe Ethan. Nu pari suficient de întremat pentru călătorie, i-a spus cu sinceritate. Te forţezi prea mult.

— Nu am prea mult timp la dispoziţie, i-a răspuns Ethan. Şi-a frecat puţin ceafa încordată şi a continuat: În plus, trebuie să-l confrunt pe Jenkyn cât mai curând posibil. Cu cât aştept mai mult, cu atât îmi va fi mai greu.

— Te temi de el? l-a întrebat încet West. Oricui i-ar fi teamă.

Ethan a zâmbit amar.

— Nu din punct de vedere fizic. Dar... am învăţat multe de la el, chiar mai multe decât de la tatăl meu. Sunt anumite lucruri pe care le admir la el, chiar şi acum. Îmi înţelege punctele tari şi slăbiciunile şi are o minte ascuţită ca briciul. Nu ştiu exact de ce anume mă tem... ar putea să-mi spună câteva cuvinte care să mă ucidă pe dinăuntru... care să distrugă totul. Ethan a mai aruncat o privire spre conac şi şi-a dus mâna la rană. În zori m-am întors în galerie, să mai văd o dată portretul lui Edmund, a continuat el, absent. După felul în care cădea lumina argintie prin ferestre, am avut impresia că personajul din tablou pluteşte spre mine. Mi-am amintit imediat scena aceea din *Hamlet.*

West l-a înţeles pe loc:

— Când îi apare în faţa ochilor fantoma tatălui, în armură?

— Da, aceea. Fantoma îi porunceşte lui Hamlet să-şi ucidă unchiul, din răzbunare. Fără să ceară dovada vinovăţiei. Ce fel de tată i-ar spune fiului său să facă aşa ceva?

— Al meu şi-ar fi dorit să-mi poruncească să ucid pe cineva, sunt convins de asta. Dar cum aveam doar cinci ani, nu cred că m-aş fi descurcat prea bine.

— De ce l-ar asculta Hamlet pe tatăl care îi porunceşte să facă un rău? De ce nu ignoră fantoma, nu

lasă răzbunarea în mâinile lui Dumnezeu şi nu-şi alege singur destinul?

— Pentru că atunci piesa ar fi fost mai scurtă cu vreo două ore şi jumătate, i-a răspuns West. Ceea ce ar fi fost mult mai bine, după părerea mea. L-a privit pe Ethan în ochi: cred că Jenkyn avea dreptate. Piesa este o oglindă a sufletului. Dar cred că tu ai tras alte concluzii decât cele la care se aştepta el. *Nu* datorezi nimănui supunere oarbă, indiferent ce ar fi făcut pentru tine. Mai mult decât atât, nu trebuie neapărat să semeni cu tatăl tău, în special dacă acesta este un netrebnic imoral care urzeşte comploturi pentru a ucide oameni.

Garrett a scos capul pe fereastra trăsurii.

— Trebuie să pornim, a strigat. Altfel pierdem trenul.

West i-a aruncat o privire mustrătoare.

— Purtăm o discuţie filosofică importantă, doctore.

Ea a bătut cu degetele în rama ferestrei.

— Discuţiile filosofice duc la ezitări şi nehotărâre. Nu avem timp de aşa ceva.

Ethan a zâmbit:

— Are dreptate. Trebuie să acţionez imediat şi să mă gândesc mai târziu.

— Ai vorbit ca un adevărat Ravenel.

Ethan a scos din buzunar o bucată de hârtie şi i-a întins-o lui West.

— O transmiţi te rog, de îndată ce se deschide telegraful?

West a citit mesajul:

TELEGRAMĂ

SIR JASPER JENKYN
43 PORTLAND PLACE, LONDRA

COMANDA DUSĂ LA ÎNDEPLINIRE. NE ÎNTOARCEM CU UN PACHET ÎN PLUS. CER LIVRAREA IMEDIATĂ. PACHETUL VA AJUNGE DISEARĂ LA REŞEDINŢA DVS.

W. GAMBLE

— O voi duce chiar eu la telegraf, a spus West şi i-a strâns mâna. Noroc, Ransom. Ai grijă de pachetul în plus. Dă-mi de veste dacă te pot ajuta cu ceva.

— Şi tu la fel, i-a răspuns Ethan. La urma-urmei, îţi datorez aproape jumătate de litru de sânge.

— Asta n-ar fi nimic, dar nu uit că m-ai pus să dau jos schelele.

Şi-au zâmbit şi şi-au strâns mâinile cu căldură şi fermitate. Aşa simt probabil fraţii, şi-a spus Ethan. O camaraderie, o legătură, felul în care înţelegi fără cuvinte că veţi fi oricând acolo, unul pentru celălalt.

— Şi un ultim sfat, a spus West. Data viitoare când mai trage cineva în tine… încearcă să te fereşti.

Capitolul 23

Ethan şi Garrett au ajuns în Portland Place după miezul nopţii, într-o trăsură pusă la dispoziţie de Rhys Winterborne. Erau însoţiţi de două gărzi private bine antrenate, responsabile cu paza depozitelor acestuia.

Casele sofisticate cu etaje retrase din Portland Place străluceau în lumina felinarelor. Casa lui Jenkyn era una dintre cele mai mari, cu o uşă dublă la intrare şi două aripi care o flancau de o parte şi de alta. Au trecut de ea, au intrat pe o stradă îngustă din spate şi s-au oprit în faţa intrării folosite de servitori şi curieri.

— Dacă nu ieşim în cincisprezece minute, ştiţi ce aveţi de făcut, le-a şoptit Ethan celor doi.

Aceştia au încuviinţat şi s-au uitat la ceasurile de buzunar.

Ethan a ajutat-o pe Garrett să coboare din trăsură şi a privit-o cu un amestec de îngrijorare şi mândrie. Era epuizată, ca şi el, dar făcuse faţă acelei zile lungi şi tensionate fără să se plângă deloc.

Luaseră hârtiile-dovezi de acasă de la Garrett şi

porniseră spre Printing House Square, piaţeta londoneză unde îşi aveau sediile principalele ziare din oraş. Pământul tremura uşor din cauza tiparniţelor aflate în subsoluri.

Imediat ce intraseră în clădirea ziarului *Times*, fuseseră conduşi în biroul redactorului-şef, cunoscut şi drept „bârlogul leului”. Petrecuseră acolo opt ore în compania conducerii ziarului şi a redactorilor de noapte, timp în care Ethan le furnizase nume, date şi descrieri în detaliu ale conspiraţiilor criminale puse la cale de Jenkyn şi de cabala sa de oficiali din Ministerul Afacerilor Interne.

În tot acest timp, Garrett fusese răbdătoare şi stoică. Ethan nu mai cunoscuse o altă femeie cu o asemenea rezistenţă la oboseală. Nu dormise deloc, nu mâncase nimic, şi totuşi avea capul limpede şi era pregătită să înfrunte orice.

— Eşti sigură că nu vrei să mă aştepţi aici? a întrebat-o Ethan, plin de speranţă. Mă întorc în cel mult cincisprezece minute.

— M-ai întrebat de o sută de ori, iar eu ţi-am răspuns de fiecare dată nu. De ce insişti?

— Mă gândeam că vei ceda până la urmă.

— Din contră, mă încăpăţânez şi mai tare.

— Va trebui să-mi amintesc asta în viitor, a spus sec Ethan, trăgându-şi pălăria pe ochi. Mai fusese doar de trei ori în casa lui Jenkyn, de când se cunoşteau. Cu puţin noroc, servitorii nu-l vor recunoaşte.

— Ia asta, i-a spus Garrett şi i-a întins o batistă albă. Ia îndesat-o la gât, să o facă să semene cu guşa lui Gamble. Ochii ei verzi i-au întâlnit pe ai lui. I-a mângâiat uşor obrazul. Totul va fi bine, i-a şoptit.

Uimit, Ethan şi-a dat seama că nervozitatea lui era vizibilă. Îşi simţea trupul ca o colecţie de mecanisme separate, care nu se sincronizau perfect. A tras adânc aer în piept şi a întors-o pe Garrett cu spatele la el. I-a răsucit cu grijă mâna la spate, ca să pară că o forţa să-l însoţească.

— Să înjur şi să mă lupt când intrăm, să pară că mă subjugi? a sugerat Garrett, intrând în rol.

Ethan a zâmbit văzând-o atât de entuziasmată.

— Nu, *acushla*, nu e nevoie să mergem atât de departe. A sărutat-o uşor lângă ureche şi a şoptit: dar te pot supune mai târziu, dacă vrei. A simţit-o cum se înfiora, a zâmbit şi şi-a frecat degetul mare în palma ei moale.

În secunda care a urmat a bătut la uşă, cu o expresie hotărâtă.

Au fost conduşi înăuntru de un valet înalt şi deşirat, cu sprâncene groase de prusac şi părul aproape alb. Ethan a rămas cu capul plecat.

— Spune-i lui Jenkyn că am pachetul promis, a spus cu glas gros.

— Da, domnule Gamble. Vă aştepta. Valetul nu i-a aruncat nicio privire lui Ethan cât i-a condus prin casă. Interiorul era decorat cu o abundenţă de forme curbate: nişe ovale, abside circulare şi coridoare sinuoase. Configuraţia casei l-a deconcertat pe Ethan, care prefera unghiurile şi colţurile drepte, curate.

Au traversat o anticameră rotundă care dădea într-un apartament privat. Valetul i-a poftit în camera special decorată pentru un bărbat, cu tapet întunecat cu ornamente aurii şi un covor gros, de un roşu-sângeriu. Pe pereţi, pe socluri, se aflau capete de animale exotice: o leoaică, un ghepard, un lup alb şi alte carnivore. În şemineu fusese aprins focul iar flăcările se ridicau în vatră, însoţite de zgomotul lemnului de stejar arzând. În cameră era foarte cald.

Valetul a plecat, închizând uşa în urma lui.

Inima lui Ethan a bătut necontrolat când l-a văzut pe Jenkyn aşezat lângă foc, cu un teanc de hârtii în mână.

— Gamble, a spus Jenkyn fără să ridice privirea de pe hârtii. Adu-o încoace pe musafiră şi dă-mi raportul.

Înainte să o elibereze, Ethan i-a mângâiat în fugă încheietura.

— Lucrurile nu au mers cum aţi plănuit, a răspuns scoţându-şi batista de sub gulerul cămăşii.

Jenkyn a ridicat imediat capul. L-a fixat pe Ethan fără să clipească, cu pupilele dilatate.

Ceva rău a pus stăpânire pe Ethan atunci când s-au

privit în ochi. Preţ de câteva secunde, el s-a simţit suspendat într-un loc nebun, între crimă şi lacrimi. Locul unde fusese împuşcat îi zvâcnea violent. Şi-a înfrânat tentaţia de a-l acoperi cu mâna.

Jenkyn a vorbit primul:

— Gamble era atât de sigur că el va fi cel care rămâne ultimul în picioare.

— Nu l-am ucis pe Gamble, a spus Ethan.

Acest lucru a părut să-l surprindă pe Jenkyn tot atât de mult ca şi faptul că Ethan se întorsese din morţi. A rămas aşezat, dar a luat un trabuc de pe o măsuţă din apropiere.

— Aş fi vrut să o faci, a spus. Gamble nu-mi mai este de niciun folos acum, după ce a ratat de două ori să se descotorosească de tine. Tonul lui era rece, dar degetele i-au tremurat vizibil atunci când a aprins trabucul.

Ethan a înţeles că niciunul dintre ei doi nu deţinea pe deplin controlul. Pe de altă parte însă, Garrett era stăpână pe sine, aproape relaxată, se învârtea prin încăpere şi studia rafturile cu cărţi şi tablourile. De vreme ce era doar o femeie, Jenkyn nu i-a dat mai deloc atenţie, concentrându-se pe Ethan.

— Care este natura legăturii tale cu familia Ravenel? a întrebat Jenkyn. Cum de au fost de acord să te adăpostească?

Deci nu ştia. Ethan a descoperit cu uimire că existau şi secrete pe care Jenkyn nu le putea pătrunde.

— Nu contează, i-a răspuns.

— Să nu-mi mai spui niciodată asta, s-a răstit Jenkyn. Contează, de vreme ce te întreb.

— Scuze, a spus calm Ethan. Am vrut să spun că nu este treaba ta.

Jenkyn îl privea nedumerit.

— Cât am fost în convalescenţă, a continuat Ethan, am avut ocazia să termin de citit Hamlet. Ai vrut să-ţi spun a cui reflexie am văzut-o acolo. De aceea am venit acum. A făcut o pauză, surprinzând în ochii bărbatului o sclipire de interes. Şi-a dat seama cu uimire că Jenkyn ţinea într-un fel

la el şi totuşi pusese să fie ucis. Ai spus că, într-o lume decăzută, Hamlet a înţeles că nu există bine sau rău, corect sau greşit… totul este o chestiune de opinie. Faptele, regulile sunt inutile. Adevărul nu este important. Ethan a ezitat. Există un soi de libertate în asta, nu-i aşa? Poţi face sau spune orice, doar ca să-ţi atingi scopul.

— Da, i-a răspuns Jenkyn iar strălucirile flăcărilor i-au dansat în privirea ca de cupru atunci când l-a privit fix pe Ethan. Chipul i se îmblânzise. De aceea am sperat că vei înţelege.

— Libertatea nu este însă pentru toţi, a spus Ethan. Ci doar pentru tine. Asta înseamnă că poţi sacrifica pe oricine pentru folosul tău. Poţi justifica uciderea de oameni nevinovaţi, de copii chiar, spunând că este pentru binele celor mulţi. Eu nu pot face asta. Eu cred în fapte şi în legi. Cred ce mi-a spus o femeie înţeleaptă, nu cu mult timp în urmă: că fiecare viaţă merită să fie salvată.

Lumina a părut să se stingă din ochii lui Jenkyn. A întins mâna după un chibrit şi şi-a aprins din nou trabucul, refugiindu-se în acel ritual.

— Eşti un prost naiv, i-a spus cu amărăciune. Nu ai idee ce aş fi făcut pentru tine. Câtă putere ai fi avut. Te-aş fi luat cu mine peste tot, te-aş fi învăţat să vezi lumea aşa cum este ea cu adevărat. Dar tu ai preferat să mă trădezi, după tot ce ţi-am oferit. După ce *te-am creat*. Ca orice ţăran cu minte puţină, ai ales să te agăţi de o iluzie.

— Se numeşte morală, l-a corectat cu blândeţe Ethan. Un bărbat cu poziţia ta ar trebui să-şi dea seama de diferenţă. Nu ar trebui să faci parte din guvern, Jenkyn. Un om care îşi schimbă morala ca pe o haină nu trebuie să aibă putere asupra vieţilor celorlalţi.

Se simţea uşurat, împăcat, de parcă o povară i se ridicase de pe umeri. S-a uitat la Garrett, care părea să studieze obiectele de pe poliţa şemineului şi a simţit un val de tandreţe amestecată cu dorinţă. Nu-şi dorea decât să o ia de acolo, să găsească un pat undeva, oriunde. Nu se gândea la pasiune, nu încă… Tânjea să o ţină în braţe, în siguranţă şi să doarmă.

Ethan a scos un ceas din buzunarul hainei şi s-a uitat la oră. Era unu şi jumătate dimineaţa.

— Tiparniţele au pornit deja, a spus calm. Unul dintre redactorii de la *Times* mi-a spus că tipăresc vreo douăzeci de mii de exemplare pe oră. Asta înseamnă că vor avea cel puţin şaizeci – şaptezeci de mii de dimineaţă, pentru prima ediţie. Sper că ţi-au scris corect numele. L-am notat cu grijă, cu mâna mea, ca să fiu sigur.

Jenkyn a pus încet trabucul pe o *farfurie din cristal şi* l-a privit cu furie.

— Chiar era să uit să-ţi povestesc despre vizita pe care le-am făcut-o ceva mai devreme, a spus Ethan. Am avut o mulţime de informaţii interesante iar ei au fost dornici să le audă.

— Blufezi, a spus Jenkyn, roşu de mânie.

— Vom afla curând, nu-i aşa? Ethan a dat să pună ceasul la loc în buzunar şi aproape că l-a scăpat din mână, speriat de o şfichiuire prin aer, de zgomotul unui os sfărâmat şi de un strigăt de durere.

Trupul i s-a tensionat, gata de acţiune, dar s-a oprit la un semn de-al lui Garrett. Era în picioare lângă Jenkyn, cu un vătrai în mână, în timp ce acesta se prăvălise în fotoliu, ţinându-se de braţ şi ţipând de durere.

— Am ratat ţinta cu vreo trei centimetri, a spus Garrett privind încruntată la băţul de fier din mâna ei. Probabil pentru că este mult mai greu ca bastonul meu.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o uimit Ethan.

Ea a ridicat de pe măsuţă un obiect şi i l-a arătat.

— Era ascuns în suportul pentru trabucuri. L-a luat atunci când l-a aprins.

Ethan i-a luat pistolul din mână iar Garrett i-a spus:

— Sir Jasper pare să creadă că el te-a creat şi deci are dreptul să te distrugă. L-a privit rece pe bărbatul care agoniza de durere şi a continuat: se înşală în ambele privinţe.

Valetul şi un lacheu au dat buzna în încăpere, urmaţi de cele două gărzi de corp. Întrebări şi strigăte veneau din toate părţile, aşa că Garrett s-a dat un pas înapoi şi l-a lăsat

pe Ethan să se ocupe de restul.

— După ce terminăm aici, dragul meu, a ridicat ea vocea ca să o poată auzi, am putea găsi un loc în care *nimeni* să nu dorească să te omoare?

Capitolul 24

În zilele tumultuoase care au urmat, Garrett a avut numeroase motive de bucurie. Tatăl ei s-a întors din vacanţa petrecută la domeniul ducelui de Kingston, aflată pe malul mării. Soarele, aerul curat şi băile în mare făcuseră minuni. Se îngrăşase puţin, era roşu în obraji şi într-o dispoziţie de zile mari. Din spusele Elizei, şi ea proaspătă şi strălucitoare, ducele şi ducesa, întreaga familie Challon îl răsfăţaseră şi-i făcuseră pe plac lui Stanley Gibson.

— Au râs la toate glumele lui, a dat imediat raportul Eliza. Chiar şi la cea cu papagalul.

Garrett şi-a acoperit ochii cu mâinile.

— Le-a spus gluma cu papagalul?

— De trei ori. Iar a treia oară le-a plăcut la fel de mult ca prima!

— *Nu* le-a plăcut, a suspinat Garrett, privind printre degete. Au fost doar extrem de amabili.

— Iar ducele a jucat de două ori poker cu domnul Gibson, a continuat Eliza. O să te ia leşinul când o să afli cât a câştigat!

— Ducele? a întrebat Garrett cu glas stins, în timp ce imagini cu închisoarea datornicilor i se perindau prin faţa ochilor.

— Nu, domnul Gibson! S-a dovedit că ducele este cel mai prost jucător de poker din lume. Domnul Gibson l-ar fi curăţat de tot dacă stătea mai mult. Eliza s-a oprit şi a privit-o nedumerită: de ce ţi-ai pus capul pe masă, doctore?

— Mă odihneam, i-a răspuns Garrett. Ducele de Kingston, unul dintre cei mai puternici şi mai influenţi

oameni din Anglia, fusese proprietarul unui club de jocuri de noroc în tinereţe. Nu era deloc un jucător prost de poker şi, aproape sigur, folosise jocul drept pretext ca să bage nişte bani în buzunarele goale ale tatălui ei.

Ruşinea de a fi profitat de generozitatea familiei Challon a fost repede dată uitării atunci când s-a întors la clinică şi la pacienţii ei. Prima ei zi a început cu o discuţie foarte necesară cu doctorul Havelock, care s-a apropiat de ea cu o timiditate care nu-i era deloc caracteristică.

— Mă poţi ierta? a fost primul lucru care a întrebat-o.

Garrett i-a zâmbit larg.

— Nu am de ce să te iert, i-a răspuns simplu şi l-a îmbrăţişat, luându-l astfel prin surprindere.

— Este total neprofesional, a mormăit el dar nu s-a dat niciun pas înapoi.

— Voi dori mereu să fii onest cu mine, a spus Garrett lipindu-şi obrazul de umărul lui. Am ştiut atunci că vrei ce este mai bun pentru mine. Nu am fost de acord cu poziţia ta, dar am înţeles-o. Şi nu te-ai înşelat întru totul. Am avut însă un noroc neaşteptat: pacientul meu a fost rezistent ca o stâncă.

— A fost o greşeală din partea mea să-ţi subestimez îndemânarea. Havelock i-a aruncat o privire plină de afecţiune când ea s-a retras din îmbrăţişare. Nu o voi repeta. Şi da, tânărul tău este neobişnuit de rezistent. A ridicat o sprânceană albă şi a întrebat-o cu un soi de nerăbdare: trece cumva pe la clinică, curând? Aş vrea să-i pun o întrebare-două legate de intenţiile în ceea ce te priveşte.

Garrett a râs.

— Sunt convinsă că va veni atunci când va avea timp. M-a avertizat însă că în următoarele zile va fi extrem de ocupat.

— Da, a spus Havelock, redevenind serios. Trăim vremuri tumultuoase, cu tot scandalul din Ministerul Afacerilor Interne. Iar domnul Ransom al tău pare să fie personajul principal. Şi-a câştigat un renume într-un timp remarcabil de scurt. Mă tem că au cam apus zilele în care

se învârtea prin Londra fără să fie recunoscut de cineva.

— Cred că ai dreptate, a murmurat Garrett, descumpănită de cuvintele lui Havelock. Ethan era obişnuit cu libertatea şi intimitatea absolute, iar acum lucrurile păreau să se fi schimbat radical.

Nu a avut însă şansa să-l întrebe nimic. În următoarele două săptămâni, Ethan nu a venit nici măcar o dată să o vadă. Îi trimitea câte un bilet aproape zilnic, câteva propoziţii scrise în grabă pe un cartonaş de corespondenţă. Uneori, biletul era însoţit de un coş cu violete. Ca să afle pe unde mai era, Garrett era nevoită să cumpere câte un ziar. *Times* şocase o întreagă naţiune cu o serie de articole despre detectivii care operau ilegal în cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Ethan era permanent în mişcare, fiind solicitat să participe la numeroase investigaţii şi întâlniri confidenţiale.

Pentru Jenkyn lucrurile stăteau destul de rău dat fiind că fusese implicat în strângerea neautorizată de informaţii secrete, dar când s-a mai aflat şi că punea la cale comploturi alături de radicali violenţi şi de criminali cunoscuţi, publicul a devenit furios. Întreaga grupare a lui Jenkyn a fost dezmembrată şi mare parte din ofiţerii lui activi au fost arestaţi.

Curând, transportul „rătăcit” de explozive din Le Havre a fost recuperat şi s-a aflat că fuseseră implicaţi agenţi folosiţi de Ministerul Afacerilor Interne. A urmat curând demisia lordului Tatham. Ambele camere ale parlamentului au numit comisii pentru a investiga şi au programat audieri pentru a afla cât de mult se extinsese corupţia în minister.

Cădeau pe rând capete. Fred Felbrigg a fost obligat şi el să demisioneze şi să se supună anchetei privind aşa-zisele acţiuni ilegale. Între timp, poliţia metropolitană era în degringoladă. Se recunoştea faptul că era necesară o reorganizare a ei din temelii, dar nimeni nu părea să ştie ce este de făcut.

Pentru Garrett, tot ce conta era sănătatea lui Ethan. De când se întorseseră din Hampshire, el fusese atras într-

un vârtej de activităţi, când de fapt ar fi trebuit să se odihnească. Cum decurgea recuperarea? Mânca bine? Garrett *nu* avea de ales: trebuia să-şi ocupe timpul cu munca ei şi să aştepte răbdătoare.

În cea de-a paisprezecea zi, după ce-l consultase şi pe ultimul pacient, Garrett stătea la birou şi completa fişe când a auzit o bătaie în uşă.

— Doctore, s-a auzit vocea Elizei. A mai sosit un pacient.

Garrett s-a încruntat şi a lăsat tocul jos.

— Nu am mai programat pe nimeni.

După o pauză, Eliza a spus:

— Este o urgenţă.

— Ce fel de urgenţă?

Tăcere.

Inima a început să-i bată nebuneşte. S-a dus către uşă cu paşi măsuraţi, când de fapt ar fi vrut să alerge. Cu mare grijă a apăsat pe clanţă şi a deschis uşa.

Era Ethan, sprijinit de tocul uşii şi zâmbindu-i. A simţit că ameţeşte de atâta fericire. Era chiar mai frumos decât îşi amintea, mai înalt, mai… de toate.

— Garrett, a spus el încet iar ea a trebuit să se străduiască să nu cadă din picioare, pentru că i se înmuiaseră genunchii.

Două săptămâni şi nici măcar o vizită scurtă, şi-a repetat în minte.

— Nu am timp pentru un alt pacient, i-a spus încruntată.

— Am o afecţiune foarte gravă, a spus el serios.

— Oh?

— Mă necăjeşte din nou *tiblia*.

Ca să-şi înăbuşe râsul, ea s-a prefăcut că-şi dregea glasul.

— Mă tem că va trebui să te ocupi singur de ea, a reuşit să-i răspundă.

— Este nevoie de un profesionist.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit mustrător.

— Mi-am făcut o mie de griji în aceste două săptămâni. Iar acum apari aşa, din senin, şi te aştepţi ca eu...

— Nu, nu, *acushla*, a spus încet Ethan, sorbind-o din priviri. Vreau doar să fiu cu tine, nimic altceva. Mi-ai lipsit, draga mea. Sunt îndrăgostit de tine până peste cap. S-a prins cu o mână de tocul uşii. Lasă-mă să intru, i-a şoptit.

Îi fusese mult prea dor de el. A deschis mai larg uşa şi s-a dat înapoi.

Ethan a trecut pragul, a închis uşa cu piciorul şi a lipit-o de perete. Înainte ca ea să-şi tragă respiraţia, a sărutat-o adânc, cu o dorinţă strânsă în ani de vise întunecate, dureroase. Ea a gemut încetişor şi s-a arcuit spre el, pierdută în puterea pe care o emana trupul lui.

Ethan i-a cuprins chipul în palme şi a mângâiat-o cu blândeţe.

— Te-am dorit în fiecare minut, i-a şoptit trecându-şi buzele peste buzele ei cu atingeri catifelate. S-a dat un pas înapoi şi a privit-o iar ochii i-au zâmbit. Trebuia însă să dau o mână de ajutor. Poliţia metropolitană a trebuit demolată pur şi simplu şi apoi reconstruită. Am depus mărturie în faţa a doua comitete, am discutat câteva propuneri pentru o nouă slujbă... S-a aplecat şi a sărutat-o din nou, coborând apoi pe gâtul ei cu buze fierbinţi, lacome.

— Bănuiesc că ar putea fi nişte scuze acceptabile, a spus Garrett şi i-a căutat din nou gura. După un alt sărut adânc, delicios, a deschis ochii şi l-a întrebat: despre ce nouă slujbă este vorba?

S-a aplecat spre ea până ce vârfurile nasurilor li s-au atins.

— Vor să mă numească pe postul de comisar adjunct. Ar trebui să organizez un nou departament de investigaţii având secţii diferite iar şeful fiecărei secţii mi-ar raporta direct mie.

Garrett îl privea cu admiraţie.

— Aş avea şi o echipă proprie, formată din doisprezece detectivi pe care să-i instruiesc şi să-i folosesc după cum cred de cuviinţă. A făcut o pauză şi a râs nesigur.

Nu ştiu dacă o să mă descurc prea bine. Mi-au oferit postul doar pentru că jumătate din cei aflaţi în subordinea lui Felbrigg au demisionat iar ceilalţi sunt acum la închisoare.

— Te vei descurca excepţional, i-a spus Garrett. Întrebarea este: vrei să faci asta?

— Vreau, a mărturisit el zâmbind iar gropiţa pe care o adora i-a reapărut în obraz. Aş avea un program fix şi în plus mi-au oferit o casă frumoasă în Eaton Square şi o linie directă de telegraf cu Scotland Yard-ul. Am mai negociat puţin şi am mai obţinut un faeton şi doi cai pentru soţia mea.

— Pentru soţia ta, a repetat Garrett, simţind fluturi în stomac.

Ethan a dat din cap şi a dus mâna la buzunar.

— Nu voi face asta în stilul convenţional, a avertizat-o iar ea a râs.

— Este perfect, atunci.

El i-a pus în palmă un obiect metalic. Garrett a coborât privirea şi a văzut un fluier turnat din argint, atârnat de un lanţ strălucitor, şi el tot din argint. Observând că era ceva gravat pe fluier, l-a privit mai îndeaproape:

Oricând mă vei dori

— Garrett Gibson, l-a auzit spunând, ai un dar rar, cel al vindecării. Eu sunt dovada vie. Iar dacă nu te măriţi cu mine va trebui să-mi vindeci inima. Într-un fel sau altul, mă tem că ai rămas cu mine pe cap, pentru că te iubesc prea mult ca să pot trăi fără tine. Vrei să fii soţia mea?

Garrett a ridicat spre el ochii luminoşi, acum plini de lacrimi de bucurie, fără să poată scoate vreun cuvânt.

A descoperit curând că era greu să sufli într-un fluier atunci când zâmbeai.

Dar până la urmă a reuşit.

Sfârşit

NOTA AUTORULUI

Dragii mei prieteni,

Deşi toate cărţile mele sunt toate izvorâte din dragoste, aceasta îmi este mult mai aproape de inimă pentru că a fost inspirată de o femeie minunată, din viaţa reală, doctoriţa Elizabeth Garrett Anderson. În ciuda unei opoziţii puternice, ea şi-a luat licenţa în medicină la Sorbona, în 1870. În 1873 a reuşit să devină prima femeie medic din Anglia. Imediat după aceea, Asociaţia Medicală Britanică şi-a schimbat regulamentul, pentru ca în următorii douăzeci de ani nicio altă femeie să nu-i mai poată călca pe urme. Doctoriţa Anderson nu s-a lăsat descurajată şi a fost unul dintre co-fondatorii primului spital cu personal feminin. A fost prima femeie-decan a unei şcoli britanice de medicină, a activat în mişcarea sufragetelor şi a devenit prima femeie primar şi magistrat în frumosul oraş Aldeburgh.

În epoca victoriană, Tamisa era într-atât de contaminată din cauza apei menajere şi a chimicalelor deversate încât mii de londonezi au murit de holeră. În 1878, un vas de agrement numit Princess Alice s-a ciocnit de un alt vapor şi s-a scufundat. Peste şase sute de oameni au murit atunci, majoritatea prin asfixiere, nu înecaţi. Conform unei scrieri din acea vreme Tamisa „sâsâia ca sifonul din cauza gazelor otrăvitoare”. În vremurile moderne, Tamisa a devenit unul dintre cele mai curate râuri care străbat o metropolă.

Deşi intriga din „Hello Stranger” este bineînţeles o ficţiune, a existat cu adevărat o echipă neautorizată de agenţi secreţi conduşi de Edward George Jenkinson. Din biroul sau din Ministerul Afacerilor Interne, el punea la cale operaţiuni clandestine, intrând adesea în competiţie cu Scotland Yard-ul. Jenkinson a fost demis în 1887 iar echipa lui a fost înlocuită cu una oficială, numită „ramura specială

irlandeză”.

Dat fiind că mi se taie imediat genunchii atunci când văd sânge, mărturisesc că nu mi-a fost uşor să mă documentez asupra diferitelor aspecte din munca lui Garrett, dar totul mi s-a părut fascinant. În special istoria transfuziilor mi s-a părut extrem de interesantă. Pentru primele încercări s-a folosit sânge de la vaci şi oi, transfuzat la oameni. Experimentele nu au avut deloc succes, ca să mă exprim în termeni moderaţi, aşa că practica a fost interzisă cam o sută cincizeci de ani. Oamenii de ştiinţă şi medicii au reînceput studiile pe la 1800, cu diverse rezultate. Apoi, în 1901, medicul austriac Karl Landsteiner a descoperit cele trei grupe sanguine: A, B şi 0 şi a aflat că nu poţi amesteca sângele indivizilor incompatibili. Până atunci, succesul transfuziilor fusese doar o chestiune de noroc: primeai sânge de la un donator compatibil. Sau nu.

Vă mulţumesc din nou, ca de fiecare dată, pentru încurajări şi bunătate – voi faceţi ca munca mea să fie o plăcere!

Lisa